

<http://www.mouseviator.com>

Prohlášení autora:

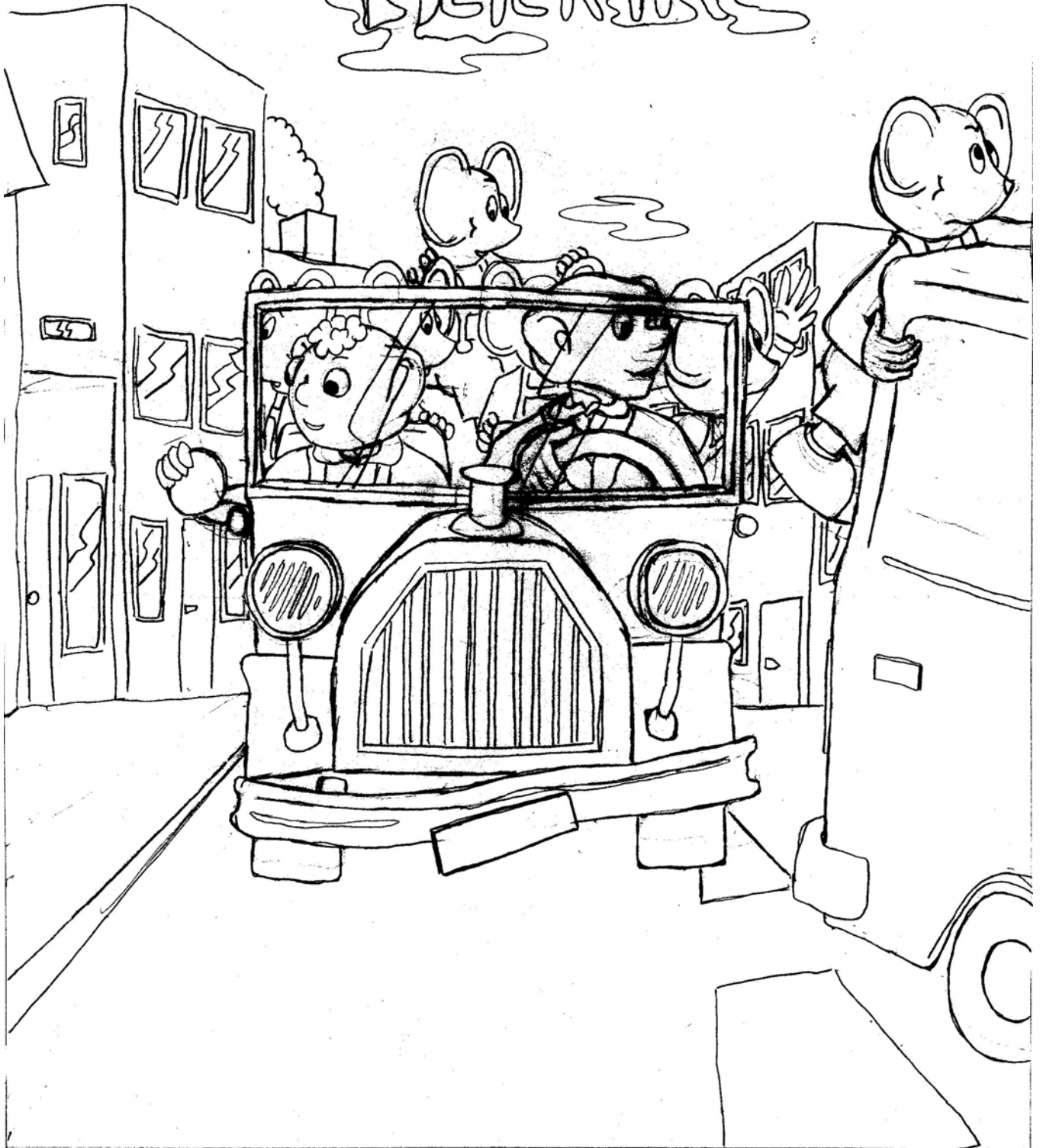
Tento a další dokument, které jsou dostupné na výše uvedené adrese (dříve také na <http://mousepress.ic.cz/>) jsou výhradně mým osobním výtvozem a Divadlo Spejbla a Hurvínka **nenese žádnou zodpovědnost** za jejich obsah!

Vítám Vás, čtenáře tohoto a dalších dokumentů, které je možné stáhnout z výše uvedené adresy. Tento dokument smíte použít k pobavení sebe samých či svých přátel. Pro osobní potřebu si můžete dokument vytisknout a archivovat jej v elektronické či tištěné podobě.. Vše co není tímto textem povoleno je zakázáno! Nesmíte tedy například měnit, kopírovat, jakkoliv zveřejňovat nebo vydávat dokument nebo jeho část za vlastní. Všechny dokumenty nalézající se na výše zmíněné internetové adrese jsou poskytovány zdarma a jsou vytvářeny pro mé osobní potěšení a k pobavení ostatních, neb Spejbla a Hurvínka mám velmi rád.

Autor, Radek Henyš

Spejbl

Detektiv

Poděkování

Předem bych si chtěl poděkovat, že jsem tuto knihu 18.3.2005 dokončil (dokreslil jsem konečně všechny obrázky :) a 20.5.2006 předělal, protože ten původní návrh bílého textu na černém pozadí byl fakt hrozný. Pravdou je, že jsem tuto knihu napsal už v letech, kdy jsem byl asi o půl metru mladší než jsem nyní, kdy si píšu toto poděkování :) Tuto knihu vydávám nejspíš z recese, abych měl většinu svých dílek o Spejblovi a Hurvínkovi pohromadě a tak nějak dokončené. Knihu jsem radši neupravoval od dob kdy jsem ji dopsal, tedy přesně nevím kdy, ale je to dávno. Kdybych ji totiž upravoval, nejspíš bych ji musel celou přepsat a to už by se potom jednalo o jiné dílo :) Dobře, myslím že už bylo dost popisování pocitů, které z knihy mám a je na čase napsat to co sem patří :)

Těmito pár větami děkuji všem co zasvětili Spejblovi a Hurvínkovi život a stále pro nás vymýšlejí nové příběhy a také samozřejmě děkuji Spejblovi a Hurvínkovi, kteří vnášejí do mého života radost a smích.

I když tu může znít jako klišé, tak to prostě je :)

Radek Henyš

Obsah

Účet za nájem.....	2
Reklamní kampaň.....	5
Loupež.....	7
Místo činu.....	9
Nový počítač.....	12
Skrýš.....	16
Velký nákup.....	18
Výslech.....	22
Další plány.....	27
První chyby.....	29
Důkazy.....	32
Útěk.....	35
Dovolená.....	38
Ubytování.....	41
Průzkum.....	44
Zatčení.....	47

Účet za nájem

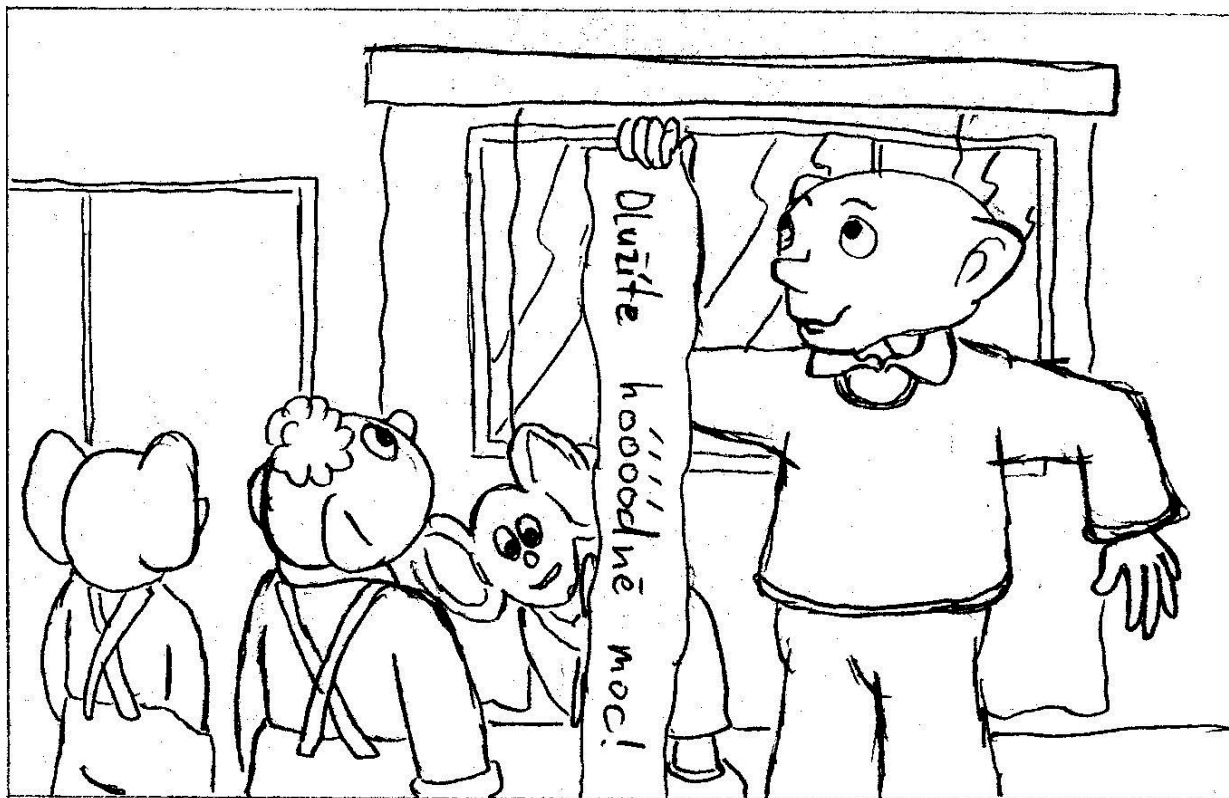
*Byt Spejbla a Hurvínka
Pátek 13.3.1998
Praha 6*

Byl pátek, asi kolem sedmé hodiny večer. U Spejblů bylo už přes hodinu nezvykle tiché ticho. V pokoji, do kterého oknem proudil kužel světla z lamp na ulici, v kterém hrála po tichu televize, v jehož pravém koutě byla skříň se skleněnými dveřmi s poctivě a úhledně vyrovnanými skleničkami, byl rozvalen v křesle pan Spejbl. Měl noviny na nose. Ty se při každém jeho nádechu trochu nadzdvihly. Pan Spejbl jako obvykle usnul ještě dřív, než stačil dočíst první odstavec prvního článku v novinách, ve kterém se zrovna psalo u úděsné úrovni zločinnosti u nás. Na malém stolku před panem Spejblem stála televize. Hráli zrovna nějaký seriál. Snad nějaká televizní soutěž. Ve zdi za televizí se tyčilo okno a pod ním stály záclonou přikrytá kamna. Ty hrály asi tak jako psí čumák, poněvadž Hurvíněk jako obvykle nepřinesl dřevo a kamna vyhasla. Byla dost stará, dole měla dvířka a za nimi prostor sloužící k podpalování dřeva, uhlí, nebo něčeho úplně jiného. Místo stříšky měla plotýnku. Vlevo od Spejbla byly dveře, jimiž Hurvíněk a myšky většinou vtrhnou do pokoje takovým způsobem, že o tom ví všichni sousedi. To pana Spejbla vždycky strašně rozzlobí, protože si vždycky přijde stěžovat paní Vsetečková, že nemůže spát a tak dále. Paní Vsetečková je už taková starší paní, které se Spejbl, Hurvíněk a i myšky vyhýbají s největší pečlivostí, když se vracejí z nějakého výletu, nebo z nákupu.

Spejbl měl noviny na nose a úsměv na tváři. Nestává se mu totiž často, že Hurvíněk není déle jak hodinu pořád slyšet. Dlouho se však tím klidem kochat nebude, neví totiž, že Hurvíněk a myšky jsou na cestě do Spejblovic bytu. Steven, Myky, Jimi a Hurvíněk si cestu přes dvě poschodí, které odděluje Spejblovic a myšek byt od sebe, zkrátili tím, že jeli jako obvykle po klandru, neboli po zábradlí. Petra, Bára a Helena dali radši přednost schodům. Když se však ale všichni dostali ke dveřím Spejblovic bytu, všiml si Steven, že mají ve schránce nějaký dopis. Nebo spíše účet, jak se později zjistilo. Steven vylovil obálku z poštovní schránky a zastrčil si ji do kapsy. Hurvíněk, poněvadž chtěl svého taťuldu nějak škodolibě vzbudit, si vzal klíče, aby nemusel zvonit. Všichni se na to probuzení hrozně těšili. Hurvíněk teď lovil klíče ve svých tmavě modrých kraťasech, které po jízdě po zábradlí vypadaly jako cedník. Z jedné kapsy vytáhl pár zmuchlaných papírků, kapesní nůž, nějaké špejlata od lízátek, ba dokonce našel mezi těmi krámy i starou dvacetikorunu. V tu chvíli si pomyslel, že musí mít cizí kalhoty. Podíval se ještě do druhé kapsy, a mezi dalšími papírky a špejlaty od lízátek nahmatal klíče od bytu. Zastrčil klíč do zámku a v něm trochu zapraskalo, pak otočil klíčem a dveře se otevřely.

Hurvíněk a myšky vešli do chodby, udělali pár obličejů do zrcadla a otevřeli šatník. Tam měl Hurvíněk zastrčenou takovou větší hnědou papírovou krabici. V ní byla schovaná špuntová pistole, puky, míč, luky a šípy, několik časopisů Akta X, tajné zápisy z jejich ještě tajnějších průzkumných akcí a také čtyři pozlacené trumpety a tři písťaly. Hurvíněk, Steven, Myky i Jimi si vzali každý svoji zlatou trubku a Helena, Bára a Petra si vzaly každá takovou černou a starší písťalu. Potom krabici pečlivě zavřeli a zabezpečili, zavřeli také šatník a všichni vydali se ke dveřím do pokoje, kde spal pan Spejbl. Na konci chodby Hurvíněk vzal jemně za kliku a velmi, velmi opatrně a pomalu otevřel dveře. Jen otevřel, musel napomenout Jimiho, aby se nezačal hned smát, jak se mu to stane při každé jejich tajné operaci. Všichni se začali opatrně po špičkách plížit ke křeslu, kde spal pan Spejbl jako batole. Krok po krůčku a zase velmi pomalu, protože podlaha vrzala. Dům ve kterém

Spejbl, Hurvínek, myšky i paní Všetečková bydleli, byl postaven někdy v roce raz dva a tak byl dosti chatrný. Naši průzkumníci byli asi v půli cesty za velkou legrací, když najednou Petře pod nohama zavržala podlaha. V Hurvínkovi a ostatních se náhle zatajil dech, krve by se v nich nedořezal. Všichni ztuhli a se zatajeným dechem hleděli na pana Spejbla. Ten se pomalu otočil na bok, pravá ruka mu sklouzla k zemi a noviny mu sjely z nosu tak, že mu bylo vidět levé oko, které bylo na půl pootevřené. Všichni stáli jako solné sloupy. Spejbl trochu zabručel, zavřel svoje levé oko úplně a vrátil se do polohy v jaké ležel před tím. Jenom se znovu nepřikryl novinami. Hurvínek si v duchu oddechl, ale Myky si oddechl nahlas. „Nemůžeš prosím tě oddechovat potichu“,

napomenul Mykyho Hurvínek. „Promiň, já nechtěl“, omluvil se Myky, protože věděl, že by mu ostatní nebyli moc vděční, kdyby pana Spejbla vzbudil. Všichni začali postupovat opatrně dál k cíli. Šli ještě opatrněji, poněvadž nechtěli opakovat tu malou nehodu, která málem všechno zkazila. Po malé chvíli opatrného našlapování dlouhé jako noc konečně došli k cíli. Obstoupili pana Spejbla kolem dokola a každý přiložil svůj hudební nástroj co nejbližší k panu Spejblovi. Někdo k uchu a někdo před obličej. Všechny se zhluboka nadechlo a ze všech sil fouklo do svých hudebních nástrojů. V tu ránu se celým pokojem rozlehl uši trhající randál. Spejbl, jenž ještě do této chvíle spokojeně dřímал ve svém křesle, se vzbudil a byl to docela zázrak že úlekem nevyskočil až ke stropu.

Bylo to ale dobře, protože když člověk vyskočí přímo proti stropu, může to i pěkně bolet. Chvíli se snažil rozevřít oční víčka, chvíli zhluboka a vyděšeně vydechoval a rozhlížel se kolem sebe. Konečně se mu přestala vyděšením točit hlava, avšak znovu začala když spatřil Hurvínka a myšky jak před ním stojí s širokým úsměvem schovávaje svoje hudební nástroje za zády. Konečně se Spejbl pořádně uklidnil a pomalu a udýchaný se zeptal: „Hurvajš, co jste to prosím tě dělali?“ „Cvičili jsme do orchestru tatí.“ „Nepovídej, tohle ti nezbaštím.“ „Vždyť ani nemáte příbor“, zasmál se Jimi. „Já jsem to myslel jinak, jako že mě na to nenachytáte ,chápeš?“ „Teď už ano.“ „No tak jaký byl ten důvod, který vás přiměl mě takhle vylekat, co?“ „Už jsem říkal, cvičili jsme do orchestru.“ „No Hurvajš, legrace už bylo dost, a teď s pravdou ven“, dožadoval se Spejbl vysvětlení. Hurvínek se otočil k myškám a poradil se s nimi. „Aby to bylo ještě dneska!“, zavrčel

pan Spejbl mezi zuby. Hurvínek to ze sebe souká. „No tatí, my jsme jaksi, no když ty jsi tak, vlastně..... „...My jsme, ty jsi, oni jsou, časování by ti šlo, ale k něčemu se přiznat, to ne co!“, hudroval pan Spejbl. Hurvínek tedy sebral všechnu odvahu. „Když jsme tě viděli tak hezky spát, chtěli jsme ti provést nějaký žertík a tak jsme tě takhle vzbudili.“ „Aha, já věděl že za tím bude nějaké vaše uličnictví. No a jinak se nedělo nic?“ „Nic pane Spejble“, řekla Helena tak trochu nejistě. „Moc přesvědčivě to neříkáš Heleno.“ „No ona totiž neví co má, z toho co jsme dělali, považovat za špatné a co za správné víte pane Spejble.“ „To já také nevím, a co jste všechno ještě dělali?“, otázal se zvědavě Spejbl. „Hele tatí, tady ti přišel nějaký dopis“, nadhodil Hurvínek a ukázal na psaní které čouhalo Stevenovi z kapsy ve snaze zamluvit zavedené téma. „Vážně, ukaž mi to Steven.“ Steven vytáhl z kapsy podlouhlou obálku na které byla nalepena počítačem vytištěná Spejblova jmenovka a podal ji panu Spejblovi. Spejbl natáhl pravou ruku a vzal si od Stevena obálku, která mu připomínala obálku ve které obvykle dostává účet za nájem a takové ty ostatní věci. V duchu doufal, že to ona obálka není. Marně. Byla to opravdu obálka s účtem za nájem. Spejbl na tom v poslední době nebyl zrovna finančně nejlíp. Po otevření obálky Spejbl vyndal papír, vzal si ze stolu brýle a začal si číst účet. „Cože, to už dlužíme 4000 korun za nájem a elektřinu. No to snad není možné. Kde na to má člověk brát. Nejsem přeci žádná chodící banka“, vykřikl zděšeně Spejbl. „To nejsi tatí, ale jak to splatíme.“ „Jak? Hezky postupně a pomalu, žano.“ „Ale tady tatí, tady píšou, že když to nesplatíme tak nám všechno odpojí.“ „Já vím, ale kde mám ty peníze sehnat.“ „Tak si od někoho půjčete pane Spejble“, navrhla Bára. „No to tak, pak po mně bude chtít peníze ten půjčenej žano.“ „Když bude půjčenej tak jak po tobě bude moct chtít peníze tatí“, nechápal Hurvínek. „Ale, ty peníze budou půjčený, a ten kdo mi je půjčí je bude chtít vrátit zpátky i s úrokama, chápeš.“ „No tak co tedy budeme dělat tatí?“, zeptal se svého otecka nešťastně Hurvínek. Hurvínek by nepřežil kdyby mu odpojili televizi a kdyby nešla lednička. „Nedá se nic dělat Hurvajs, budu si muset najít ještě jednu práci“, prohlásil Spejbl, i když trochu nešťastně.

Reklamní kampaň

*Divadlo Spejbla a Hurvínka
Sobota 14.3.1998
Praha*

Byla sobota 10 hodin ráno. Většina lidí ještě spala, když se v Divadle Spejbla a Hurvínka rozhučela tiskárna. Spejbl totiž po dlouhém nočním bloumání našel práci, která by mu mohla vynést hodně peněz a která by ho bavila. A to mi věřte, když už se pan Spejbl pro něco rozhodne, tak ho to jen tak nepustí. Jistě to znáte. Ani za nic ho Hurvínka a ani myšky nedokážou přemluvit. Spejbl se rozhodl že se stane soukromým detektivem. Když to Hurvínka a myšky slyšeli tak se nejdřív začali hrozně smát, ale pak zjistili, že to není žádný vtip a začali pana Spejbla přemlouvat, aby se toho nápadu vzdal. Marně. Jak už jsem řekl, když se pan Spejbl pro něco rozhodne, tak to taky dotáhne do konce. Takové snažení pak skončí většinou nějakým trapasem z něho se ale někdo vždycky poučí. Divadelní tiskárna ze sebe vyplivovala jeden leták za druhým, napsaným na počítači, panem Spejblem osobně. Letáky vypadaly asi takhle. Tak nějak takhle vypadala Spejblova vizitka. Steven sice panu Spejblovi říkal, že si takového letáčku určitě nikdo nevšimne, protože nikdo moc rád nečte, že by na tom měl být aspoň nějaký obrázek, aby se za ním vůbec někdo otočil. Ale nepomohlo to. A tiskárna tiskla, div se nezavařila. „Nechtěl bys tatí mít taky reklamu v televizi?“, zeptal se svého otce zvědavě Hurvínka „Ale to snad ani ne Hurvajs“, odpověděl Spejbl, „Mně jenom stačí, když to s myškami rozneseš po městě.“

„Ale tatí“, odporoval Hurvínka. „Ticho, už jsem řekl že to roznesete, tak to taky roznesete“, trval na svém Spejbl. Hurvínka a myšky sklopili smutně hlavu, sedli si na židli a dívali se jak ze sebe tiskárna vyplivuje jeden letáček za druhým. Koukali se na to asi tak, jako bacil do lékárny. Spejbl se na to zase díval s širokým úsměvem a tvářil se jako kdyby právě vyhrál v loterii. Letáčky z tiskárny

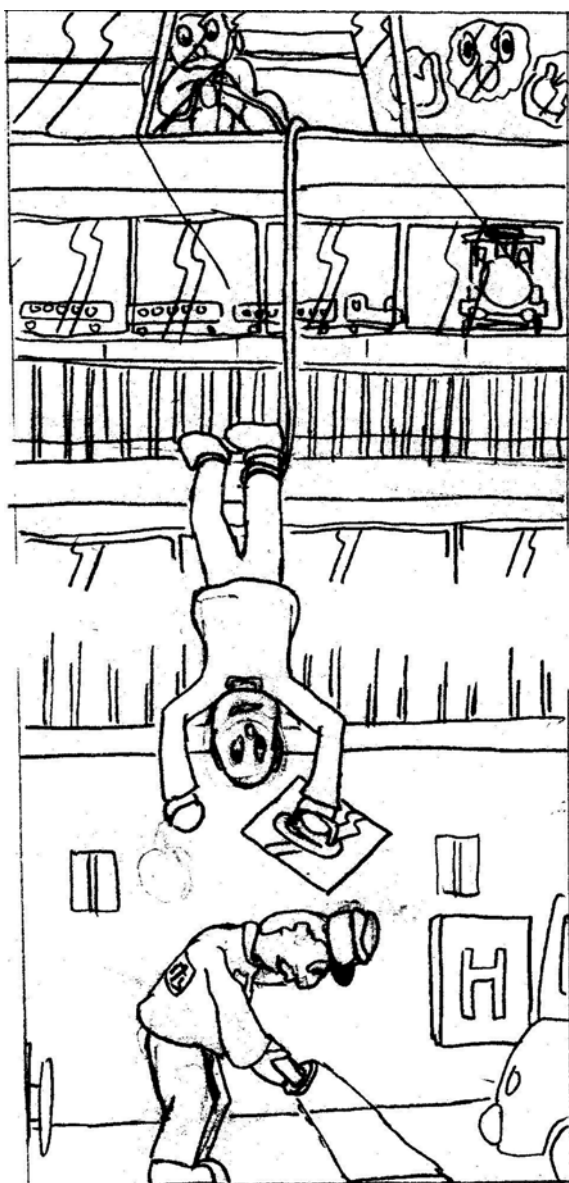
lezly asi ještě půl hodiny a pak je pan Spejbl nastříhal, jelikož jich bylo několik na jednom papíře. Hurvínek a myšky si zatím užívali svobody, dokud pan Spejbl nerozkouše těmi nůžkami vizitky. Hurvínek se na to chvíli díval a pak přemýšlel o tom, kolik lidí to asi zahodí ještě dřív, než si to vezme. A později se tak stalo. Asi tak po hodině pečlivého stříhání, neb spíše kousání letáků, protože nůžky nebyly zrovna nejnovější, vyslal Spejbl Hurvínka a myšky do ulic aby jeho letáčky rozdali. Hurvínek hned zastavil prvního člověka kterého viděl a spustil: Dobrý den, tu máte letáček jaký jste ještě v životě nedostal, je totiž hned na dvě věci. Jednak vás informuje o novém soukromém detektivovi jménem Josef Spejbl. A také s ním můžete podpálit kamna. Onen člověk, kterého Hurvínek zastavil, řekl, ať se mu neplete do cesty a snažil se odejít.

Hurvínek ho však zastavil a zkusil mu znovu vnutit letáček. Dotyčný si letáček vzal, asi jenom proto aby měl pokoj a odešel. Hurvínek ho pozoroval. Když byl od Hurvínka v bezpečné vzdálenosti, vyhodil letáček do koše. „No to jsem si přesně myslel, že udělá“, řekl Hurvínek myškám když k němu přišli. Chudák Hurvínek a i myšky chodily po Praze a rozdávali letáčky asi ještě dvě hodiny. Domů se dostali až někdy pozdě odpoledne. Spejbl ležel jako obvykle v svém křesle, zase měl novinami přikrytý obličej a zhluboka podřimoval. Dveře zaskřípaly a pak se najednou hlasitě zabouchly. Spejbl se náhle vzbudil a pomalu se rozkoukal. „Á, to se zase vrátil Hurvínek s myškami z vycházky“, uvažoval Spejbl nahlas. „Tak jak vám to šlo?“, otázal se Spejbl když vešel Hurvínek a myšky do pokoje. „Pomalu tatí“, odvětil Hurvínek. „Já chtěl Hurvajs jaksi vědět, jestli jste to rozdali všechno, žano?“ „No, rozdali jsme všechno tatí“, odpověděl Hurvínek poslušně. „No a co na to lidi?“, otázal se Spejbl. „Co by s nimi jako mělo být, pane Spejble?“, nechápal otázku Steven. „No jak na to reagovali?“, vysvětlil mu to Spejbl. „No, ta slušnější množina si ten letáček strčila do kapsy, to jako že ho vyhodí až doma a ta horší množina si ho také vzala a vyhodila ho až když od nás byla dostatečně daleko. Ta nejhorší nám řekla buď: Co se tu motáš slouho, nebo ať je neotravujeme. „Tak to moc slušné opravdu nebylo“, přemýšlel Spejbl nahlas. A v duchu se mu honily myšlenky, kolik zakázek asi dostane. Ale po tom, co mu Hurvínek vyložil celou situaci, tak si byl jistý, že bude rád, když dostane aspoň jednu tu zakázku. Hurvínek a myšky šli do pokoje a pokoušeli se vymyslet, jak mrzutého Spejbla trochu rozveselit.

Loupež

Národní Technické Muzeum
Neděle 15.3.1998
Praha 7-Letná

Nad městem se rozlila tma rychle jako voda z děravého hrnce. Mohlo být tak jedenáct hodin a dvacet minut v noci, když vysoký strážný, v modré policejní uniformě, s odznakem zastrčeným za opaskem a s pistolí a pendrekem na pravém boku, zkontroloval hlavní halu v Technickém muzeu a šel si uvařit šálek kávy, aby vydržel těch čtyřicet minut do půlnoci, než ho přijde někdo vystřídat. Jakmile světlo v hlavní hale zhaslo, objevilo se náhle za stropním sklem několik lidských stínů. Byli

to zloději. Všichni tři měli přes hlavu nataženou kuklu.

Jeden z nich potichu rozepnul tašku a vyndal z ní šroubovák. Potom ještě jeden a podal ho svému kolegovi. Oba začali opatrně odšroubovávat šroubky z okenního rámu, aby mohli vysadit sklo. Do dvaceti sekund vypadl první šroubek. Pak další a další dokud je nevyšroubovali všechny. „Dej mi tu přísavku“, povídá jeden zloděj druhému. „Tady není, v tašce taky ne, v peněžence taky není...“, hledá druhý zloděj nahlas. „Tak máš jí?“ „UPS, asi ne“, odpoví druhý zloděj. „No tak to sklo vyndáme tady na tu střechu“, poručil ostatním dvěma zlodějům první zloděj, jejich šéf. Všichni tři chytili sklo, naklonili se tak, že jím div nepropadli a pomalu ho začali zvedat. Pomalu ho začali pokládat na střechu, když tu se najednou ozvala rána, jako kdyby se sypalo sklo.

A taky že ano, ono sklo leželo na střeše Technického muzea, ale ve více částech. „Ježíši, vždyť tys to sklo pustil, co když na nás teď přijde ten hlídač“, rozčílil se první zloděj na třetího zloděje. „Jó“, souhlasí třetí zloděj. „Jestli nás kvůli tobě ten hlídač najde, tak to můžeme zabalit“, dodal druhý zloděj. „Jó“, řekne zase třetí zloděj. „Umíš říct taky něco jiného než JÓ?“, rozčiluje se první zloděj. „Jó“, zní odpověď. První zloděj už vypadá, že je na pokraji erupce, když ho druhý zloděj upozorní, že hlídač se neukázal a že mohou pokračovat v akci. Všichni tři si oddychli a pak každý z nich hodil jeden konec lana k podlaze. Jeden po druhém se připevnili karabinou k provazům a všichni na jednou se začali spouštět dolů. Asi měli, vlastně spíš neměli svůj den, protože druhý zloděj začal mít problémy s lanem. „Co se děje Placko“,

zeptal se šéf lupičské bandy. „Nic vážnýyyyyyy...“, chtěl Placka uklidnit svého šéfa ale v tu ránu začal padat k zemi. „Ještě že to mám přesně spočítaný, těsně nad zemí se zasekne“, přemýšlel šéfa

lupičů nahlas. Ozval se dopad druhého lupiče na zem. „Co tak na mě koukáš, z matiky jsem propadl, tak co“, obhajoval se šéf bandy před třetím zlodějem. Lupiči opět čekali jestli nepřijde strážný, ale ten se opět neobjevil. Šéf lupičů a třetí lupič sjeli po laně dolů a pak pomohli vstát druhému zloději, který vypadal jako by se nechal vyprat v pračce. „Teď kvůli vám musíme jít po schodech nahoru. Já myslel že se zastavíme těsně u patra s těmi modely vláček, ale teď když jste to tak spackali, tak musíme vyjít schody, vzít vláčky a vyšplhat se odsud zpátky nahoru.“, zlobil se šéf zlodějů. „Chrrr, chrrr, chrrr“, ozvalo se najednou. „Co to je?“, zděsil se třetí zloděj. „Tady snad straší“, bál se druhý zloděj. „Blbost, to je jenom hlídač“, řekl mu šéf bandy. Pak se hned vydali k skříni kde byly vystavené modely starodávných lokomotiv a vagónů. Vzali si nůž na sklo a chystali se ho rozříznout, když tu se třetí zloděj, ten nejoběmnější, opřel o sklo a to se celé s rámušem rozsypalo do výkladního prostoru. „Co to zase děláš“, rozčiloval se velitel. „Nic, jen jsem se opřel“, brání se lupič. „Ještě že strážný spí jako zabitej, jinak už nás mohl třikrát chytit“, pronesl jen tak mezi zuby velitel lupičů. Všichni začali rychle cpát modely vláček do svých tašek. Vzali si všechny, od starodávných lokomotivek a vagónů až po nejnovější modely. Potom se pohotově vydali k lanům a s hlasitým hekáním se začali škrábat nahoru. Podle toho jak hekali bych usoudil, že to byl namáhavý výstup. Když se po půl hodině konečně vyškrábali na střechu muzea, pokusili se vrátit tabuli skla na své původní místo. Když dopadlo sklo na podlahu muzea, zmizeli lupiči ze střechy a z okolí muzea tak rychle, že by jim to záviděl i fantomas.

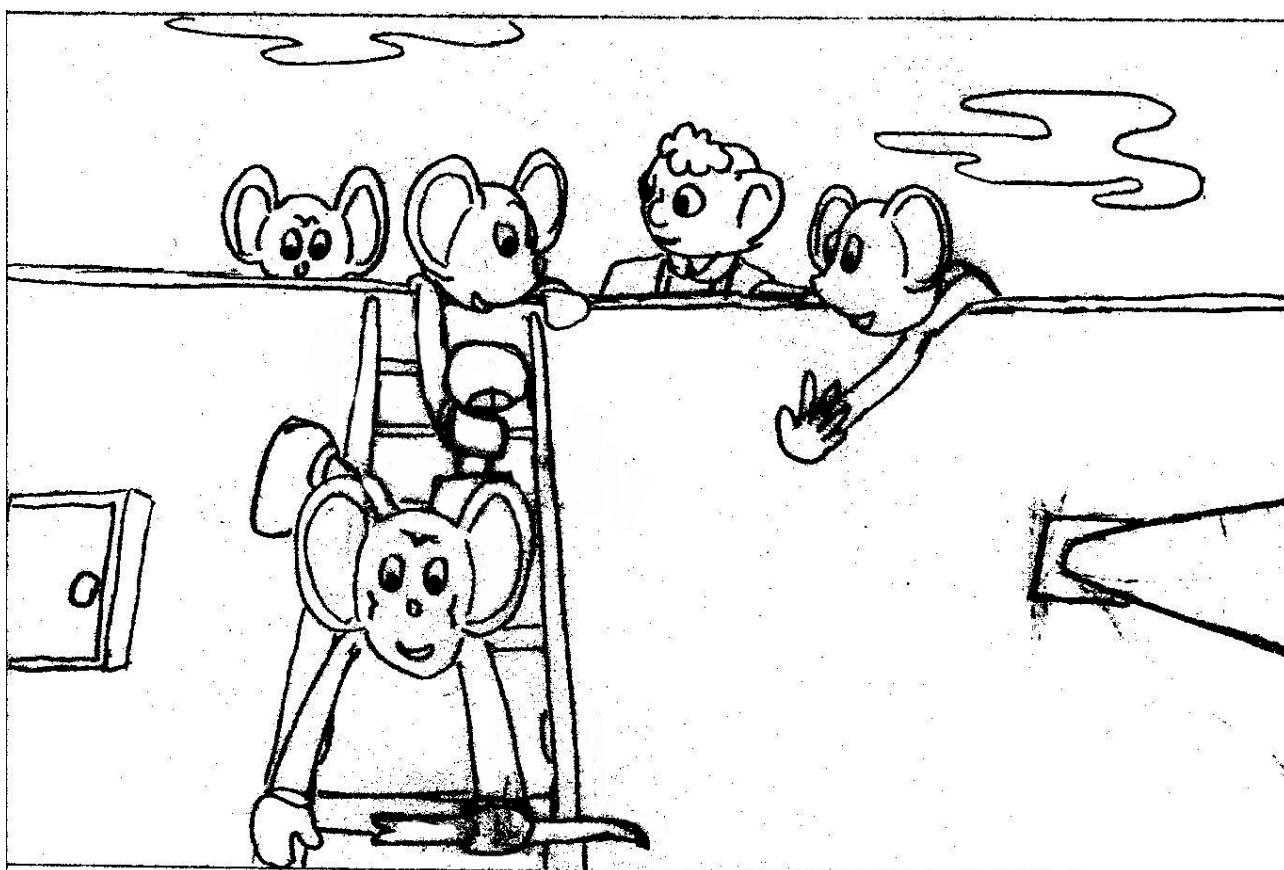
Místo činu

*Národní Technické Muzeum
Pondělí 16.3.1998
Praha 7 – Letná*

Dalšího dne se to kolem muzea jen hemžilo býlími auty se zeleným pruhem a s modře blikajícím majákem. Kolem běhalo plno mladých lidí v uniformách, kteří se pokoušeli zjistit co se tu v noci stalo. Bylo asi deset ráno. Dřív by jste si nemohli všimnout starého oprýskaného veterána, který se s rachotem blížil k muzeu. Když jste se na něj podívali přímo, zepředu, na místo řidiče, měli jste pocit že za volantem sedí slunce, ale byl to jen rozzářený pan Spejbl, za ním ospalý Hurvínek a myšky. Všichni kolem jdoucí lidé, i všichni policisté zůstali stát s otevřenou pusou a s vyvalenýma očima, když uviděli před muzeem zaparkovat Spejlova veterána, který měl na kapotě krasopisně načmáraný nápis DETEKTIV SPEJBL. Spejbl vystoupil z auta, nechal vystoupit Hurvínka a myšky a pak velmi opatrně zavřel dveře svého vozu. To aby mu neupadla klika u dveří. Bohužel tomu už nezabránil, ačkoli ty dveře zavřel s tou největší jemností. Spejbl, následován Hurvínkem a myškami, se vydal ke dveřím Národního Technického Muzea. U dveří ho však zarazil strážný se slovy, že dnes je muzeum zavřené, z důvodu vyšetřování loupeže. „Já také nejsem návštěvník, já jsem soukromý detektiv. Josef Spejbl, jméno mé.“ „Mluvíte spíše jako básník. Jestli jste ale soukromý detektiv, tak mi laskavě ukažte nějaké ověření“, zastavil strážný Spejbla, který už byl skoro za prahem muzea. „No víte, já ho totiž ještě nemám“, oznámil pan Spejbl. „Tak to si jděte dělat srandičky někam jinam“, vyštěkl na Spejbla strážný. „Ale já si...“ „Tatí, nechej ho být, však my se tam nějak dostanem“, slíbil Spejblovi Hurvínek a pak ho odvedl za roh. O chvíli později přišel ke strážnému Jimi a ohlásil mu, že za rohem se někdo násilím dobývá do zamčeného policejního vozu, který tam stojí úplně bez dozoru. Strážný se zhrozil a hned běžel za Jimim, který ho tam měl podle plánu dovést. Mezitím se Spejbl, Hurvínek a myšky opatrně vplížili do budovy muzea.

Uvnitř, uprostřed výstavního sálu stál detektiv Šoural a dohadoval se s poručíkem Zelí. Ani jeden si totiž nevěděli s případem rady. Jeden měl v hlavě větší vzduchoprázdno než druhý. „Tak co jste zjistili“, optal se detektiv Šoural. „Zatím jen samé střepy“, odpověděl Zelí. „A co je s daktyloskopií?“, táže se zase detektiv Šoural. „Cože to?“, vyzvídá Zelí nepamatuje si co je daktyloskopie. „No přeci otisky prstů, máte?“, vysvětluje Šoural vygumovanému Zelí. „No, pár jich je, ale jsou všechny naplácané přes sebe a tak se nedají rozlišit“, oznamuje Zelí. „No a jaké jste zatím zjistili?“, nedá pokoj Šoural. „Našli jsme několik otisků od holubů, koček a jednoho psa co se sem náhodou zaběhl...“ „Hm dobře, a co lidské otisky?“, ptá se Šoural. „Našli, ale to jsou ty co jsou přes sebe a nedají se rozeznat“, odpoví poručík Zelí. „No jo, tak to je těžký, podle toho jak to tu vypadá, tak mi to připadá jako kdyby to tu vykradli nějaký ňoumové“, běduje Šoural. „Asi to tak bude, a takovýchle případy se dost těžko řeší“, dodal ještě Zelí. „To je pravda. Já takovýchle případy strašně nerad řeším, jsou totiž na mě moc složité“, naříká detektiv Šoural. „To by chtělo nasadit na toho také nějakého hlupáka, prostě nějakého troubu, který by si udělal ostudu za nás“, přemýšlí Šoural říkáje to poručíku Zelí. „Promiňte, ale mohl bych dostat informace o tom co se tady stalo?“, přerušil najednou Šouralův pochod myšlenek Spejbl. „A kdo jste vy?“, zeptá se Zelí. „Já jsem soukromý detektiv. Jmenuji se Spejbl“, informoval oba policisty Spejbl. „Není, on jenom četl hodně detektivek“, vloží se do jejich seznamování Hurvínek tahaje s myškami svého otce z muzea. Zelí ho však zadrží a podívá se na detektiva Šourala s úsměvem v obličeji. Už i detektiv Šoural pochopil, že našli pro svůj plán ty správné. Tvářili se jako by právě rozbalili vánoční dárek. „Stala se zde

loupež“, oznamuje horlivě Zelí Spejblovi. „Co bylo ukradeno?“, zjišťuje Spejbl. „Modely starodávných, ale i současných mašinek“, řekl Spejblovi Šoural. „Klidně si to tu běžte obhlédnout“, pobízel Spejbla poručík Zelí strkaje ho ke schodům. Spejbl se tedy vydal po schodech k vysklené výstavní polici. Vsadil bych se, že detektiv Šoural a poručík Zelí toho večera slavili svůj úspěch. Spejbl poručil Stevenovi aby vyndal zápisník, že mu bude diktovat svoje objevy a nálezy. Steven se sice ze začátku zdráhal, ale co měl dělat. Psát stejně musel. „Jak je vůbec možné, aby zloději vysklili okno a výstavní skříň a přitom je vůbec nikdo neslyšel?“, zeptal se Spejbl policisty, který také hledal nějaké věci okolo skříně. „Protože hlídač zrovna tloukl špačky“, odpověděl policista. „Cože, ale za takové týrání byste ho snad měli také zavřít“, zhrozil se Spejbl. „Tak jsem to nemyslel“, řekl policista, který si uvědomil, jak to Spejbl špatně pochopil. „On totiž v tu chvíli zrovna spal“ „Tak to všechno vysvětluje“, přemýšlel Spejbl nahlas. Pak nadiktoval Stevenovi pár poznatků, jako třeba že kolem místa činu je rozsypané sklo a že ani jedna mašinka nezůstala. Potom

se vydali směrem dolů k detektivu Šouralovi a k poručíku Zelí. S nimi se vypravili přes halu, směrem ke schodům a pak na střechu. Po tom co vstoupili na střechu, viděli jenom spoustu policistů, kteří běhali sem a tam. Někteří seděli kolem oken a hledali nějakou stopu. Spejbl, Hurvínek, myšky, detektiv Šoural i poručík Zelí se vydali směrem k rozbitému oknu. Spejbl vžitý do vyšetřování si ani nevšiml, že se od něj Hurvínek a myšky odtrhli a šli hledat na vlastní pěst. Hurvínek a myšky popošli o kousek dál, až po chvílce došli k okraji střechy. Pak se podívali dolů, vyměnili si pár názorů, a pak se vydali těsně u okraje střechy dál. Zašli za roh a narazili na požární žebřík. Kupodivu se tam žádný policista nemotal. To přišlo našim mladým detektivům dost divné. Kolem takového nejpravděpodobnějšího místa úniku zlodějů by se přece někdo motat měl. Pak to najednou Bára zahlédla. Mezi požárním žebříkem a zdí se něco lesklo. Něco se tam zaseklo. Něco co možná vypadlo zlodějům z batohu. Hurvínek si se Stevenem a Mykym dal kámen nůžky papír, aby se rozhodli kdo tam pro tu záhadnou věc sleze. Jimi se nezapojil, poněvadž venku ještě pořád zabavoval strážníka. Myky to prohrál a tudíž musel slézt po žebříku dolů, k té lesklé věci a přinést ji

nahoru k ostatním. Je to přece hasič jako Steven a Jimi. Tudíž by měl něco takového bez problémů zvládnout. Myky se tedy za varovných rad vydal po žebříku dolů. „Dej si pozor na karabinu a na provaz“, provokoval ho Steven, i když Myky na žádné karabině a provaze zavěšen nebyl. Myky mu to posmívání několika slovy oplatil a pak se mu konečně podařilo dostat tu věc ze spárů zdi a žebříku. Strčil si dotyčný předmět za opasek a pak se vyšplhal zpět ke svým kamarádům. Když to ostatní spatřili, tak se jim údivem rozšířili duhovky. „To je určitě těch zlodějů“, vyprskla ze sebe Petra. „Myslíš?“, opáčila ironicky Helena. „Ale teď už Myky na to víc nešahej, drž to takhle a doneseme to k taťuldovi a k těm dvěma gumákům“, poručil Hurvínek. „K jakým gumákům?“, nechápal Myky. „Přeci k těm detektivům“, vysvětlil mu Hurvínek. Mykymu se rozsvítilo a tak se všichni spokojeni vydali za Spejblem a za těmi dvěma gumáky jak je nazval Hurvínek. Spejbl byl nahnutý v okně tak moc, že ho policisti radši zajistili karabinou a lanem. Měl sice hledat důkazy, nebo nějaké stopy co tam mohli zloději nechat, ale když viděl z vrchu do toho balónu zavěšeného na stropě, tak z něj byl úplně vyjevený.

Hurvínek a myšky šli pomalu k nim. Měli vytřeštěné oči na pana Spejbla. „Co to děláš tatí?“, vyzvídá Hurvínek. „Co já, nic. Jenom hledám nějakou stopu“, odpoví Spejbl. „A už jste v tom balónu něco našel pane Spejble?“, chtěla vědět pro změnu Petra. „Co, v čem že-jo v tom ba-balónu. Zatím nic. A vy jste něco našli?“, „Ne, my jsme v tom balónu ještě nebyli“, odpověděl Spejblovi Myky. „Ale ne v tom balónu.....“, „...Co to držíš v ruce Myky“, vyzvídá poručík Zelí. „Tohle, to jsme našli zašprajcované mezi žebříkem a zdí“, informoval ho Myky. „Vážně, tak to honem dej nějakému policistovi ať to uklidí. Kvůli otiskům a tak, víš“, poručil Mykymu detektiv Šoural a zavolal k sobě jednoho kolem jdoucího policistu. Myky mu dal páčidlo a ten ho okamžitě zabalil do takového průhledného igelitového pytle. Jistě takový pytel znáte z filmů. Pak policista odešel a přiložil páčidlo k ostatním nalezeným věcem v kufru jednoho policejního auta. Víte už kolik jich bylo? Nevíte? To páčidlo byla druhá věc. První věc byly střepy z rozbitého skla. „To jsem rád, že aspoň tady mi neděláte ostudu“, pronesl pan Spejbl. „Ale tatí, my ti přece nikdy neděláme ostudu“, bránil Hurvínek sebe i ostatní. „No, Hurvajs, myslím že už bychom mohli zase jít. Svou práci jsme tady už vykonali“, usoudil náhle Spejbl. „Myslíte, že tady už nic nenajdete?“, otázal se poručík Zelí se snahou udržet je na místě činou s nadějí, že by snad ještě něco omylem našli. „Ne díky, to co máme nám zatím stačí“, odpověděl Spejbl a odešel směrem ke dveřím na schodiště. Pak se ještě otočil, aby odpověděl na otázku detektiva Šourala kde bydlí a jaké má telefonní číslo. Spejbl mu nejprve odpověděl že bydlí doma. Pak, když řekl detektivovi, že bydlí v Praze, požádal ho Šoural radši o vizitku.

Spejbl zašmátral v kapse svého fráčku a po tom co vyletělo pár ospalých molů a vyndal z kapsy svoji vizitku. Hodil ji směrem k Šouralovi. Ten se ji snažil chytit, ale dopadlo to tak, že si musel zblízka prohlédnout dno koše balónu, který si Spejbl před malou chvílí prohlížel. Mezitím co většina policistů pomáhala detektivu Šouralovi z balónu, došel Spejbl a jeho detektivní tým k autu. Spejbl starostí o dveře přešel kapotu a pak hupsnul na sedadlo řidiče. Pak poručil Hurvínkovi, aby natočil motor. Hurvínek několikrát marně otočil pákou která vedla do motoru. Motor několikrát pochmurně zavrčel a pak ztichl. „Vypadá to, že motor už natáhl bačkory“, oznámil Hurvínek svému holohlavému oteckovi. Ten ho okřikl aby si svoje vtípkování nechal na jindy a pak vystoupil z auta. Vzal za páku a začal s ní točit. Hurvínek a myšky se posadili na zadní sedadla Spejblova chatrného veterána a s posměvačným úsměvem na rtech sledovali Spejbla, jak se marně snaží nastartovat motor. Po čtvrt hodině úporného zápasu Spejbl prohlásil že bitvu vyhrál. Motor se konečně rozhučel. Spejbl se postavil před auto a usmíval se. Nevím jestli si toho všiml, ale Hurvínek i myšky začali pomalu vnímat jak se vůz pomalu rozjíždí vzad. Spejbl stál a stále se smál a byl šťasten z výhry. Když od něj vůz odjel asi tak na pět metrů, došlo Spejblovi co se děje a rozběhl se za autem. „Bitvu si tatí vyhrál, ale musíš přiznat, že ten tvůj vrak vyhrál válku“, volal na něj z auta Hurvínek.

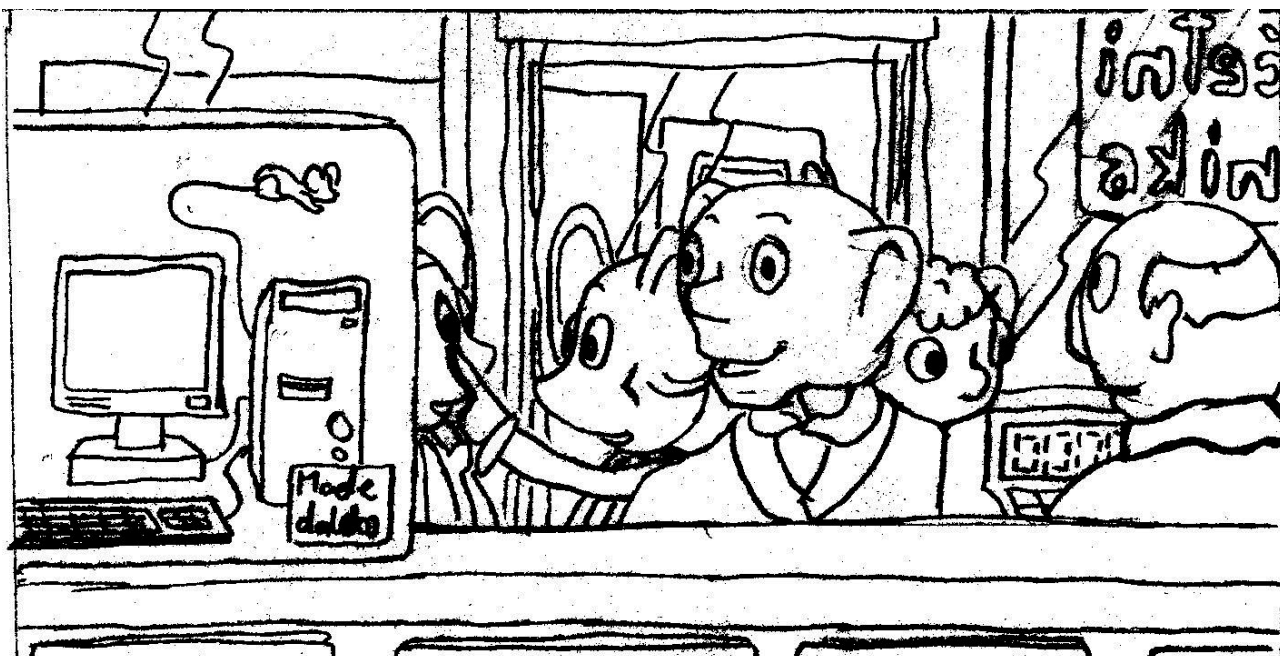
Nový počítač

*Byt Spejbla a Hurvínka
Úterý 17.3.1998
Praha*

Po honičce Spejbla a auta, byl Spejbl dost vyčerpaný. Celý večer spal jako dřevo. další den už byl však při síle a zase přemýšlel o tom, co mu jako detektivovi chybí. Papírový poznámkový blok už měl, licenci ještě ne, a pistoli taky žádnou neměl. Ale k čemu by ji potřeboval? Tak chodil po pokoji sem a tam, přešlapoval z jedné nohy na druhou a drbal se na hlavě. Teprve až když ho přestaly bolet nohy, tak si sedl do křesla, nasadil si brýle a vzal si ze stolečku, který stál vedle křesla kam usedl, ranní výtisk novin a začal si číst. „Šmankote, proč je ten tisk takový rozmazaný. To je divné, asi se jim v tiskárně ty noviny nějak tento žano. Ale co to potom prodávají, když je to takový zmetek“ hudroval pan Spejbl. Teprve pak si všiml, že si vzal omylem brýle na sváření. Honem si je vyměnil a pak se znovu podíval do novin. Teď už mu to tak špatně nepřipadalo. O krádeži v muzeu se tam psalo na titulní straně. To ho ale moc nezajímalo, on má přece své informace. On na místě činu sám byl. Spejbl pořád přemýšlel co by si měl pořídit. Musí to být něco; co by mu pomohlo v jeho detektivní práci. Mezi-tím co pan Spejbl prohlížel noviny, seděl Hurvíněk na posteli ve svém pokoji. Steven, Jimi a Myky seděli poblíž něj. Všichni tři byli zticha jako pěna, uši měli nastražené a čekali jaký to potrhlý nápad napadne Spejbla tentokrát. Nemohli napnutím ani zlobit a to se stává dost málo. Seděli a seděli, když tu se najednou z pokoje ozvalo: Hurvajz, Stevene, Myky, Jimi už vím co nám chybí, křičel Spejbl a při tom se díval do malého rámečku v novinách, kde se černé na bílém psalo o výpočetní technice.

„Tak co nám tedy chybí milý otče“ volal z pokoje Hurvíněk. „Počítač prohlásil Spejbl slavnostně a znovu se s úsměvem zadíval na inzerát v novinách. Obrázek počítače s příslušenstvím a psaní kolem něj ho praštilo do očí hned jak se na tuto stránku podíval. „Ale tatí, vždyť my nemáme tolik peněz, abychom si mohli koupit počítač“ oznámil Spejblovi Hurvíněk s nadějí, že ho to odradí. Ale počítač by Hurvíněk opravdu chtěl, mohl by na něm hrát spoustu prima her. Jenomže, znáte to, když si pan Spejbl vezme něco do hlavy, se toho jen tak nevzdá. A nyní tomu nebylo nijak. Spejbl se zvedl z křesla a šel do kuchyně, aby tam našel všechny peníze, které měl poschovávané v hrncích, hrnečcích, skleničkách a v různých nádobách s kořením. Potom zavolal do pokoje na Hurvínka a na myšáky: „Hurvajz, Stevene, Myky, Jimi, běžte do koupelny a podívejte se do pračky, jestli tam ještě jsou ty peníze co jsem tam schoval. Pak se podívejte ještě do mrazáku, tam by mělo také něco být.“ Potom se obrátil, otevřel skříňku, začal ji prohledávat a při tom si brumlal: „To by bylo, aby tu těch peněz dost nebylo.“ Dveře se rozletěly a zvonek nad nimi se bláznivě rozcinkal div nespádl ze zdi. Starý prodavač elektroniky se lekl a otočil se směrem ke dveřím a zanechal své dosavadní činnost. Díval se v televizi na dostihy a držel palce koni na kterého si vsadil. Měl na sobě starou kostičkovanou košili a černé kalhoty. Na nohou měl staré rozdrbané pantofle a zíral na postavu která stála mezi dveřmi. Ta postava byla na dnešní dobu oblečená dosti podivně. Měla na sobě staré, červotoči prolezlé dřeváky, frak, který sahal až na zem, černé kalhoty a v ruce držel jakýsi balíček. Byl to Spejbl rozhodnutý investovat do výpočetní techniky. Spejbl vykročil pevnými kroky směrem k prodavači. Zastavil se u kasy a prohlížel si skleněnou vitrínu a police s nejrůznější technikou. Dveře už se pomalu zavíraly, když je jací si tvorové znovu otevřeli. To přišel Spejblův doprovod. Hurvíněk v čele za sebou vedl šest podivných ušatců. Prodavač se nestačil divit. V tom překvapení dokonce přeslechl, že se ho Spejbl už několikrát zeptal, jestli mají počítač. Prodavač se vzpamatoval a hned Spejblovi přikývnul, jako že mají a ukázal na velkou výkladní skříň na druhém

konci obchodu. Rukou pobídl Spejbla aby se na to šel podívat. Došli ke skříni a prodavač na Spejbla vybafl, jaký že to počítač chce. Chce-li Pentium 200, to že je prý nejpomalejší co se prodává. Nebo jestli chce rychlejší jako třeba 233,260,333 a tak dále. „Tatí ber ten 260, to je dost dobrá cena“ ,radil svému oteckovi Hurvínek. „Ehm ,to není cena, ale rychlost procesoru“, opravil Hurvínka prodavač. „A to je rychlé nebo pomalé?“, vyzvídal Spejbl „Tak středně, jsou i pomalejší, ale i rychlejší. Ale stačí to na dost věcí. „Já bych ho bral, jestli tam chcete hrát hry, tak vám to postačí, na psaní také a na spoustu dalších věcí to stačí bohatě“, lákal Spejbla prodavač. „Dobře a kolik to stojí?“ „Čtyřicet pět tisíc pane“, sdělil prodavač Spejblovi. „Cože“, zhrzil se Spejbl nad tou částkou „No to mi řekněte co by za tu přerostlou kalkulačku ještě nechtěli?“ Prodavači došlo že Spejbl nemá o počítačích ani ponětí a tak ho informoval, že k tomu patří ještě klávesnice, monitor a myš. „Cože, tak to teda ne, já domů žádnou myš nechci!“, vzbouřil se Spejbl. „Pane, to je ale počítačová myš, ne živá“, uklidnil ho prodavač. „No dobře, tak mi si to vezmeme“, rozhodl Spejbl na konec. „Taťulínku, vždyť ty máš s sebou sotva deset tisíc“, připoměl svému holohlavému oteckovi Hurvínek. „Neboj, já to s ním nějak sfouknu Hurvajš“, opáčil Spejbl a rukou ho pobídl, aby s ním šel k pokladně. Před pokladnou musel Spejbl, Hurvínek a myšky chvíli počkat, než prodavač přinese zboží ze skladu. Po chvíli když se prodavač vybelhal s několika krabicemi ze skladu, zeptal se Spejbla, jestli nechce ještě tiskárnu, aby mohl tisknout svoje dokumenty. Spejbl souhlasil a prodavač se po dohodě jaká to má být, vrátil do skladu aby ji přinesl.

Později, když už prodavač přinesl požadovanou tiskárnu, se vydal k pokladně, která vypadala také jako počítač. Měla malou klávesnici, malý monitor, který stál na větší bedýnce, což mohl být ten počítač. V pravém boku byla díra ze které čouhal kus papíru. Zřejmě nějaká tiskárna. Prodavač naťukal na klávesnici informace o prodávaném zboží a pak se otočil na Spejbla se slovy: „I s tiskárnou to dělá přesně padesát tisíc korun.“ „Dám Vám za to patnáct tisíc“, odpověděl mu Spejbl s úmyslem to nějak usmlouvat, ačkoli po pravdě měl jenom dvanáct tisíc. „Promiňte ale já to nemohu prodat takhle levně“, oznámil prodavač. „Lepší snad patnáct tisíc než nic“, reagoval Spejbl. „Ano, ale stejně to nejde.“ „Dobře, tak já teda zase jdu“, oznámil Spejbl prodavači a vykročil směrem ke dveřím. Ve třetině cesty se zastavil a prohlásil: „Já už jdu pryč.“ Prodavač nezareagoval a tak šel Spejbl dál. Ve druhé třetině cesty se znovu zastavil a zopakoval tu a samou větu. Prodavač jen stál a díval se jak odchází. Spejbl tedy znovu vykročil a zastavil se až u dveří. Otočil se a řekl: „Tak já tedy odcházím.“ Prodavač se chvíli rozmyšlel a pak na něj zavolal: „Dobře, dám vám ho za třicet tisíc.“

„Patnáct!“, stál na svém Spejbl. „Dvacet pět!“, odpověděl prodavač. „Tak já teda vážně jdu“, řekl Spejbl a pomalu se začal otáčet, když tu na něj prodavač zavolal „Dobrá sedmnáct tisíc nebo nic“ „Spejbl se s polovičním úsměvem na rtech otočil a zase řekl: „Patnáct, nebo jdu domů.“ „No tak dobře!“, slevil prodavač a Spejbl radostně přiklusal k pokladně. Vytáhl z kapsy obálku a z ní vytáhl dvanáct tisíc a položil je na prodejní pult. „Promiňte pane, ale tohle je jenom dvanáct tisíc“, oznámil Spejblovi opatrně prodavač. Spejbl si uvědomil chybu a přiložil ještě zlaté hodinky a jeden angličák. „Co má být tohle?“, optal se ho prodavač. „Coby, doplatek“, řekl mu Spejbl. „Tohle nemůžu vzít, kdoví jestli to má vůbec nějakou cenu.“ „To bych se na to podíval, aby nemělo. Tohle jsou ještě zlaté hodinky po mém pradědečkovi. No vlastně jsou jenom pozlacené“, přiznal Spejbl barvu „ale jsou staré aspoň šedesát let. To už je starožitnost. A tenhle angličák, to je můj první. Víte jak je pro mě těžké ho takhle prodat. To je velmi drahé autíčko.“, vysvětlil prodavači hodnotu obou věcí Spejbl. „To je mi jedno, i kdyby to hodinky byly třeba Yetiho a ten angličák ještě z doby kamenné tak to nemůžu vzít jako doplatek. A dvanáct tisíc je už moc málo.“, vychrlil ze sebe prodavač. Spejbl se uraženě ušklíbl, otočil se a vydal se směrem ke dveřím. U dveří se zastavil a pak se ohlédl směrem k pokladně. Pak se podíval na starého prodavače a řekl mu: „Dobře, já tedy jdu a už se nikdy NEVRÁTÍM, rozumíte, už se nikdy NEVRÁTÍM!“ Prodavač se nevěřicně zatvářil a pak se ho ještě zeptal: „Vy se opravdu nikdy NEVRÁTÍTE?“ „Ne, už nikdy se sem nevrátím!“, potvrdil mu své rozhodnutí Spejbl. „Dobře pane, za deset tisíc je Váš a hezky si ho užijte“, řekl prodavač a za malou chvíli mával Spejblovi a jeho společnosti s úsměvem velkým od ucha k uchu. Jak rád viděl Spejblovu rachotinu jak pomalu mizí za kopcem. Pak se vrátil do obchodu a udělal si kávu. Na dveře vyvěsil ceduli Pro dnešek zavřeno a uvelebil se do svého houpacího křesla. To víte, tak perný den zažijete málokdy.

Spejblovo auto se skřípotem zastavilo před panelovým domem, ve kterém se nacházel Spejblův i myšek byt. Hurvínek hned vyskočil z auta a běžel otevřít vrata od garáže. Jen co Hurvínek otevřel vrata, dorachotilo se Spejblovo auto do garáže. Spejbl vystoupil a hned rozdělil Hurvínkovi a myškám kdo co ponese. Steven s Mykym nesli tiskárnu, Hurvínek a Jimi nesli počítač, Helena a Bára nesly monitor, Petra nesla klávesnici a na chudáka Spejbla zbyla ta myš, tedy ta počítačová myš. Spejbl šel první aby mohl odemknout byt a ostatní stěhovali po schodech počítač. Nebyla to žádná legrace, hlavně monitor byl hodně těžký a málem vzal za své. Když se po všech potížích, které přistihly naše hrdiny v domě, se konečně Spejbl, Hurvínek a myšáci dostali do Spejblovic bytu, složili nakoupené zboží v obývacím pokoji. Chvíli odpočívali (asi tak deset sekund) a pak se pustili horlivě do rozbalování. Vypadalo to jako když dravá zvěř našla kořist a před tím byla týden o hladu. Asi tak po čtvrt hodině už stál počítač i s celým příslušenstvím a s tiskárnou na pracovním stole. Už zbývalo ho jenom zapojit. Spejbl, jakož to nejstarší osoba odstrčil myšáky s přesvědčením, že on to zvládne určitě lépe. „Hurvínku, proč nás to pan Spejbl nenechá zapojit? Vždyť my doma počítač máme a víme přesně kam se má jaký kabel zastrčit.“, zeptal se Hurvínka Jimi, mezi tím co Spejbl studoval návod. „Ále, taťulda to chce zapojit sám, aby nám mohl říkat jak on všechno zná, všechno umí a nechce Vás k tomu pustit, protože se bojí, že by se Vám to povedlo a tak by nemohl říkat jak on všechno zná a všechno umí“, vysvětlil Jimimu situaci Hurvínek. Po několika málo hodinách, když to pan Spejbl vzdal, zapojili myšáci kabely a spustili počítač. Pak vzali Cd-ROM s programem Windows 95 a nainstalovali ho do počítače. To bylo poprvé, co udělali dvě věci aniž by jednu z nich popletli. Spejblovi div nevylezly oči z důlků když viděl, jak si s tím poradili.

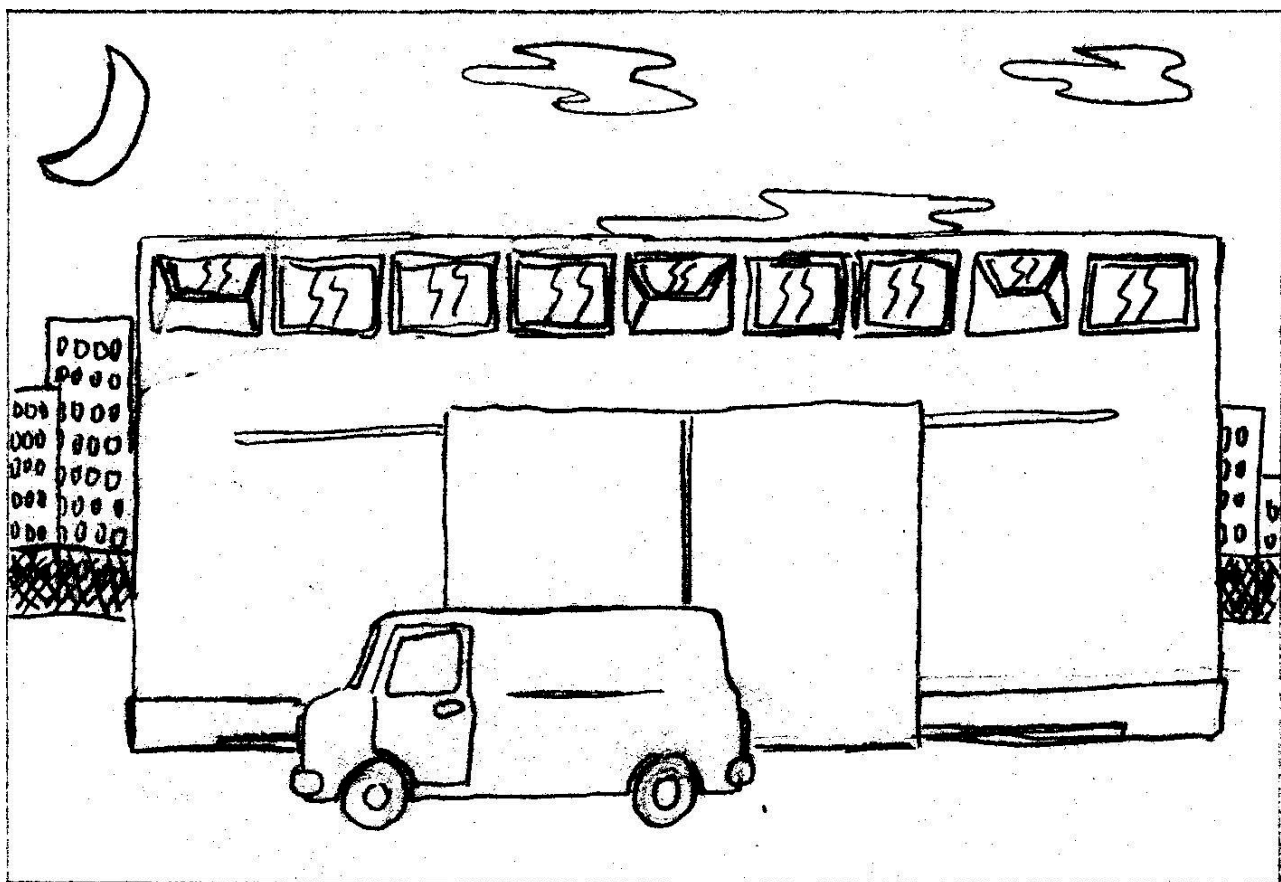
Pak k tomu pustili Spejbla, který hned jak poprvé několikrát kliknul na jeden z programů, tak se mu objevila kolonka s informací že dotyčný program právě smazal. To ho potom myšáci museli obnovit. Ještě než nechali Spejbla pokračovat v experimentování s jeho novým počítačem, dali mu pár rad o tom, jak se s Windows vůbec zachází. Hurvínek si hned začal domlouvat s Mykym jaké hry si od něho přehraje a tak dále. Myky mu zase sděloval co by mu doporučil za hru a jakou by v krajním případě mohl sehnat. Když se tam tak v klidu bavili, vložil se do jejich rozhovoru Spejbl:

„To je opravdu báječná mašinka.“ „Vid' tatí,tak to si tam nahrajeme nějaké hry. My na tom ve škole hrajeme spoustu prima her. Třeba jsou tam opice a ty po sobě házejí banány.“ „Cože, takový drahý stroj a vy si s ním hrajete na opice a házíte po sobě banány. No to je hrůza. Co když tím banánem ten počítač poškodíte.A vůbec, jak to že takhle plýtváte banány. “, divil se Spejbl Hurvínkově informaci. „Ale ne pane Spejble, vy jste to špatně pochopil. Ty opice nejsou žáci a ani po sobě neházejí banány. To je počítačová hra, ve které je hlavní postava opice a ta hází banány po druhé opici. Každý žák má potom jednu z těch dvou opic a pak se mezi sebou soutěží kdo koho trefí vícrát.“, vysvětlil to Spejblovi Steven. „No tak to je jiná, ale stejně je to taková zvláštní hra. To nemůžete hrát normální hry, jako je třeba přehazovaná?“, vyčítal jim to pan Spejbl. „To ale tatí s počítačem nejde.“, bránil se Hurvíněk. Spejblovi došlo jakou řekl hloupost, ale aby nevypadal jako osel tak ze sebe vychrlil: „A myslíš že to nevím, já tě totiž jenom zkoušel.“ „Ale na počítači se dá dělat i spousta jiných věcí, které bychom si mohli zkusit, třeba prohlížet si obrázky, nebo číst a psát dopisy...“, rozjímala Petra. „No, jak prohlížet dopisy, nebo jak číst a psát obrázky to bychom si mohli zkusit. Tak pojd'te sem kluci a ukažte mi, kde je tady poznámkový blok nebo aspoň nějaké psaní, abych si mohl zapsat všechno co jsme zatím zjistili“, pobídl Spejbl myšáky a ti mu hned přispěchali na pomoc. Spustili mu program na psaní dokumentů a pak se s Hurvínkem odebrali do jeho pokoje a nechali Spejbla, ať si s ovládním programu poradí sám. Spejbl však po chvíli začal hlasitě hrdovat nad psacím programem, protože mu to nešlo a tak se radši Hurvíněk a myšky odebrali do bytu myšek, aby si tam zahráli nějakou prima počítačovou hru. Naštěstí myšky mají pokoj o dvě patra výše než Spejblovi a tak tam chudáka Spejbla nebylo slyšet. Možná mi to nebudete věřit, ale po půl hodině co myšky s Hurvínkem opustili Spejblovic byt, tak se k myškám dostavil i Žeryk. A ten byl spíš rád že je u myšek, mohl si tam totiž hrát s jejich fenkou Ritou.

Skrýš

Opuštěné skladiště odpadu
Středa 18.3.1998
Praha 4

Bylo už pozdě večer. V jednom opuštěném skladišti v Praze 4 byla černočerná tma. Jen několika málo zašpiněnými okny sem pronikaly měsíční paprsky světla, které dopadaly až na podlahu. V jednu chvíli se ale ozvalo zaskřípání dveří. Potom se ozvaly kroky. Ozvalo se škrtnutí, zápach síry se rozletěl po celém prostoru skladiště a za chvíli už hořel knot u několika svíček. Tři muži se sesedli kolem stolu, který byl umístěn uprostřed velkého prostoru skladiště. Světla svíček jim svítila akorát po krk, a tak nebylo vidět do jejich tváří. Jeden z nich si odhrnul kabát, vytáhl z kapsy noviny a praštil s nimi o stůl se slovy: „Policie už to tam prohledala. Nenašli nic. Byl tam ale jeden podivný detektiv. Toho se nemusíte bát, ale jeho společníků ano. Ti totiž našli naše páčidlo.“ „A co má být, měli jsme přece rukavice. Otisky z toho žádné mít nebudou.“ „Jó“, ozval se jeden z nich. „Ty radši mlč. Pořád říkáš jenom to tvoje jó, jó a nic jiného nepovídáš.“ „Jó“, souhlasil. „Nic už nesmíme zkazit, jinak by nás ti chlupatý mohli lapnout“, poučoval šéf bandy svoje dva kamarády. „Ale, vždyť zatím nic nemají. Podle tohohle článku si ti policajti vůbec nevědí rady“, informoval ho jeden ze zlodějů.

„To je jedno, musíme si prostě dávat pozor. A teď mi pojd'te pomoci. Jdeme dát naše zboží na svoje místo“, pobídl šéf svoje dva zloděje a ti se zvedli. Sfoukli svíčky a vykročili směrem ke dveřím. Ovšem k jiným než kterými vešli. Tyto dveře byly z oceli a zeď kolem nich byla neobyčejně tvrdá. I

když tak na první pohled nevypadala. Zloději dveře otevřeli, vešli dovnitř, zavřeli za sebou a zamkli. Ve skladišti byl ještě dlouhou chvíli cítit kouř z vypálených svíček. V té místnosti už zloději rozsvítili normální osvětlení, čili žárovku. Místnost neměla žádná okna a tak žádný člověk, který by třeba bloudil kolem skladiště, nemohl poznat, že se uvnitř někde svítí. Na konci této místnosti byl veliký stůl, asi o rozloze pět krát deset metrů. Na tom stole byla postavena krajina s papírovými domečky, umělými stromy, malými blikajícími semaforem, autíčky, mrňavými panáčky a všude se táhla železnice.

Už jste to poznali? Je to miniaturní krajina pro mašinky. Jediné na ní však chybělo. Byly to ty vláčky. Šéf lupičů ale přistoupil ke stolu, postavil na jeho okraj velkou tašku, rozepnul zip a začal z ní vyndávat malé lokomotivky a vagónky. Jeho dva společníci je brali do rukou a postavovali je na koleje. Po nějaké chvíli už na všech kolejích kromě asi pěti, stály vláčky. Šéf se radostně ušklíbl a pak přistoupil k ovládacímu panelu. Zapnul vláčky a pak se radostně díval jak se vláčky rozjely a začaly putovat po krajině. Jeden se zastavil na červenou, druhý zase přejížděl železniční most přes jakousi řeku. „Ještě nám pět vláček chybí“, konstatoval šéf bandy. „To vidím, ale co s tím budeme dělat?“, optal se jeden. „Ukradneme je. Přece to takhle nemůžeme nechat“, informoval ho šéf bandy. „A kde, v muzeu už žádné nemají“, ptal se dál. „Kde ti maminka kupovala hračky?“, zeptal se jeho šéf. „Já nevím, ona je vždycky někde šloha.“ „V hračkárně přeci. Tam mají mašinky. Tam seženeme těch zbývajících pět vláček“, informoval ho šéf bandy trochu nevrle. „Jó“, ozval se zase ten druhý zloděj. „Kde ti maminka kupovala hračky?“, zeptal se jeho šéf. „Já nevím, ona je vždycky někde šloha.“ „V hračkárně přeci. Tam mají mašinky. Tam seženeme těch zbývajících pět vláček“, informoval ho šéf bandy trochu nevrle. „Jó“, ozval se zase ten druhý zloděj. „Jó“, odpověděl mu šéf s nepěkným úšklebkem ve tváři. „A abychom si dokázali jak jsme dobří zloději, tak ty vláčky ukradneme ve dne“, dodal ještě šéf. „A co když nás chytí?“, optal se zloděj. „Nechytí!“ „Jak to víš?“, zeptal se svého šéfa zloděj. „Protože budeme mít bezva plán. Poslouchejte. Půjdeme do hračkárny v tom velkém obchodě...“ „V jakém obchodě?“ „To bych ti hned řekl, kdybys mě nechal domluvit. Do obchodního domu Kotva. A u zadního východu budeme mít postavenou dodávku. Chápete?“ „Jó“, odpověděl druhý zloděj. „Promiň, spletl jsem se. Chápeš to Karle?“, zeptal se šéf bandy prvního zloděje. „Chápu, ale co bude s hlídačem?“ „Ty nějak obelstíme“, vysvětlil šéf bandy prvnímu zloději celý problém.

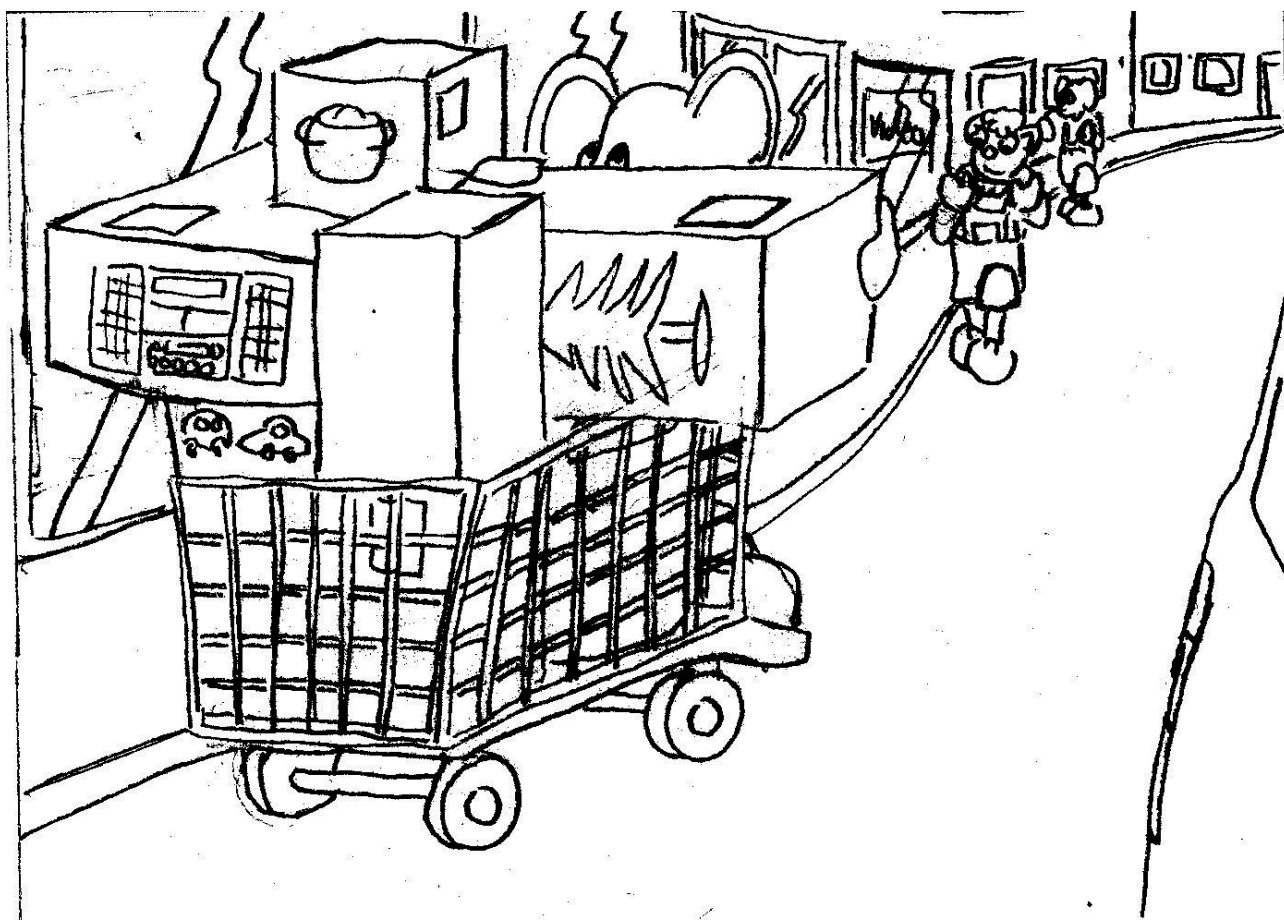
Velký nákup

*Obchodní dům Kotva
Čtvrtek 19.3.1998
Praha 1*

K zadnímu vchodu přijela černá dodávka. Boční dveře se otevřely a vystoupili dva muži oblečení v kostýmech zaměstnanců obchodního domu Kotva. Vyšli směrem ke dveřím. Mezi tím mohli být chodci, kteří právě procházeli vedle Kotvy, svědky události která se nevidí každý den. Z jedné boční ulice se totiž ozval strašný rachot. Znělo to jako by se kolonizovala celá džungle. Pravda byla ale jiná. Po malé chvíli se v zatáčce objevilo auto, už trochu starodávné, které vydávalo ty hrozné zvuky. U volantu seděl podivný chlapík, oblečený v černý frac a měl velké uši. Za ním sedělo sedm dalších ušatců, ale ti měli všichni na uších sluchátka. Asi kvůli tomu hluku. Spejbl se svým týmem se jel podívat do obchodního domu Kotva. Se skřípotem zastavil na chodníku, vypnul motor a stoupl si na sedačku. Pak přeskočil dveře od auta a přistál na chodníku. Hurvínek a myšky to jeden za druhým zopakovali. Z pod kapoty se kouřilo, ale na to už se koukali jen kolemjdoucí chodci, protože Spejbl, Hurvínek a myšky už zmizeli za dveřmi do budovy. „Kam jdeme pane Spejble?“, zeptal se Myky. „Kam, kam, přeci to, žano, do toho, toho, jak je tam to a taky a ten člun“ „Dobře pane Spejble, a to je co?“, naléhal dál. „No, jdeme se podívat na hračky, žano“, odpověděl Spejbl. „Já tatí myslel, že ty hračky nechceš ani vidět“, začal provokovat Hurvínek. „No to ano, ale ti zloději ukradli vláčky a tady mají jedny z nejlepších a tak si myslím, že to tu zkusí taky, žano“, prozradil svoje tušení Spejbl. „To je možné pane Spejble, ale přece to nebudou krást ve dne“, uvažoval Jimi. „Ale co když to zkusí, třeba nám budou chtít ukázat, jak jsou dobří“, trval na svém Spejbl. „To si nemyslím pane Spejble“, zapochybovala Bára. Za rozhovoru nastoupili všichni na jezdící schody a už se vezli do dalšího patra. Mezitím se dva zloději převlečení za prodavače dostali na nouzové schodiště. „Máš všechno?“, zeptal se jeden. „Jó“, odpověděl druhý. „Bouchací kuličky a takové ty cvrnkací kuličky máš?“, zeptal se zatím co šlapali schody. „Jó“, odpověděl druhý. „A víš co máš dělat?“, zněla další otázka. „Jó“, zněla odpověď. „Tak mi řekni co!“, rozkázal. „Nó tak nejdřív se.....“ „Neřvi tak, nemusí to vědět všichni!“, zarazil ho. A tak zkoušený zloděj pomalu spustil: „No tak nejdřív....“ „Ale ne zas tak potichu, abych to vůbec neslyšel. Zopakuj mi to ani ne moc potichu, ale ani ne moc nahlas. Tak středně, chápeš?“, „Jó“ „Tak povídej“, pobídl první zloděj. „No tak nejdřív půjdu do oddělení elektroniky a tam rozsypu ty bouchací kuličky, začnu po nich dupat, abych na sebe upozornil policii co hlídá dům a ty zatím ukradneš ty vláčky.“ „Správně, a co potom?“ „Potom, až ke mně poběží, tak jim nasypu pod nohy normální kuličky a pak uteču zadním vchodem jako ty“, zakončil zkoušení druhý zloděj „Dobře, tak se připrav!“, rozkázal první zloděj a pak společně vylezli v patře, kde se nacházelo oddělení hraček i elektroniky. Nic netušící zloději se vydali každý svým směrem.

První zloděj prošel kolem jezdících schodů a jakmile zašel, objevil se Spejbl, Hurvínek a myšky jak právě vyjíždějí do toho a samého patra. Spejbl, Hurvínek a myšky zašli za schody a vydali se směrem k oddělení hraček, ve kterém už první zloděj hledal poličku s modely vláčků. Čekal jenom na zvuk bouchacích kuliček, který by měl odlákat většinu lidí od oddělení hraček. Druhý zloděj se zastavil před vchodem do oddělení elektroniky a rozhlédl se. Všude chodilo plno lidí, kteří vůbec netušili, co se tu v následujících minutách odehraje. Na pravé straně zahlédl strážníka a proto se hned obrátil nalevo, ale tam spatřil dalšího a tak ihned zašel do oddělení elektroniky. Zastavil se před policií s CD přehrávači. Zatím se nikomu nezdál podezřelý. Většina lidí byla buď u pokladny nebo u jiného pultu na druhém konci oddělení. To druhého zloděje přimělo k tomu, aby si z batohu

vyndal bouchací kuličky a ty obyčejné kuličky. Bouchací kuličky poházel na zem všechny vedle sebe. A pak to začalo. Zloděj vyskočil do vzduchu a pak už bylo slyšet jen bum, bum, prásk a samé rány jako z děla. Lidé se vyděsili a začali utíkat z oddělení ven k požárnímu schodišti. policisté co byli poblíž okamžitě vytáhli pistole a začali se opatrně přibližovat k obchodu s elektronikou. Takový zmatek a rozruch byl znamením pro prvního zloděje, šéfa uličnické bandy. Vzal kladivo a vysklil vitrínu, kde byli vystavené starodávné vláčky. Jakmile se sklo rozsypalo, začal skládat vláčky jeden po druhém do své loupežnické brašny. Netušil ale, že je dnes v tomto obchodním domě ještě někdo, koho ty rány nevyděsí. Byl to Spejbl, Hurvínek a myšky. Jedině oni rámus spojený s rozbíjením skleněné vitríny. Všichni se okamžitě rozeběhli po směru zvuku. První zloděj je však také spatřil a tak rychle zapnul tašky s doposud nakradenými vláčky a vytáhl z kapsy svoje kuličky. Ne ty bouchací. Ostatní vláčky tam nechal. Spejbl už mu byl skoro za zády ale zloděj v jednom okamžiku roztrhl pytlík s kuličkami, v druhé chvíli se kuličky rozkutálely po zemi a v té

třetí už se po nich Spejbl vezl. Natáhl se tam jak dlouhý, tak široký a ještě jako Bystrozraký. Kdyby Spejbl neběžel jako na olympiádě, možná by se důsledkem té rychlosti teď nemusel vyhrabávat z hory stavebnic Lego, které na sebe svrhl, když se po těch kuličkách svezl až ke skříni, kde byli vyrovnané. I když se zloděj takto zbavil Spejbla, tak mu to moc nepomohlo, protože za ním běžel ještě Hurvínek a šest myšek. Proto se okamžitě vydal k nouzovému schodišti. Policisté se pomalu přiblížili ke vchodu do oddělení elektroniky. Druhý zloděj už na ně netrpělivě čekal. Hned jak si policisté všimli, že tam ten výtržník šlape po bouchacích kuličkách, tak zandali pistole a rozeběhli se k němu každý z jedné strany. Druhý zloděj také roztrhl pytlíček se svými cvrnkacími kuličkami a rozhodil je z rohu místnosti do druhého rohu místnosti. Chudáci policisté si toho nevšimli a oba na kuličky vběhli. V tu ránu se oba rozjeli a zrovna proti sobě. Pak následovalo už jenom čelní seznámení a povel lehni.

Druhý zloděj se na ně zašklebil a pak se také rozeběhl k nouzovému schodišti. Dveře nouzového schodiště se prudce otevřely a praštily silně do zdi. Než se začaly zavírat byl už první zloděj o deset schodů níž. A než se dveře stačily vrátit do polohy klidné, tak do nich někdo zase vrazil a ony se znovu prudce vrátily a odrazily od zdi. Hurvínkovi, Mykymu, Jimimu i Stevenovi to bylo jedno protože ti už byli také o patro níž. Jeli totiž po zábradlí. Helena, Bára a Petra to vzaly po eskalátorech s nadějí, že budou dole dřív než první zloděj. První zloděj bral schody po čtyřech a Hurvíněk s myšáky brali zábradlí rychlostí jedno patro za pět sekund. Byli už skoro dole, když se o pár pater na nimi znovu prudce otevřely dveře. Druhý zloděj běžel dolů a bral schody po třech. Mezitím se nahoře vyhrabal Spejbl z hromady spadlých stavebnic a vzal to po eskalátoru dolů nadzvukovou rychlostí. Hurvíněk a myšáci vyrazili venkovními dveřmi za zlodějem který už zmizel v dodávce. Helena, Bára a Petra už byly dávno v přízemí a běžely směrem k nouzovému schodišti, po kterém utekl první zloděj. Ten už byl pryč narozdíl od druhého zloděje, který ještě pořád běžel po schodišti dolů, běžel a běžel, už byl u dveří a tu najednou dostal velkou ránu do obličeje. Helena, Bára a Petra totiž prudce otevřely dveře a tím praštily úplně zastavili druhého zloděje. Hned jak si toho všimly, tak si k němu sedly a začaly se ho vyptávat jak mu je a jestli je celý, nemá něco zlomeného a tak. Zloděj se probral a chystal se vstát a utéct, ale myšky ho přidržely s větou aby zůstal sedět, že si musí odpočinout.

Zloděj se chvíli snažil vyprostit z jejich sevření ale marně. Za chvíli po schodišti dolů doběhli ti dva policisté, které v oddělení elektroniky tak oblafnul. „Tak tady ho máme“, zaradoval se jeden z policistů. „Tak a teď půjdeš s námi“, oznámil zloději druhý policista. „Ale proč pane strážníku? On nic neudělal“, divila se Petra „Ale udělal, to je totiž ten, co rozpoutal ten poplach v oddělení elektroniky, víte?“ „Vážně“, nechtěla věřit Petra. „Takže to jsme ho vlastně chytily?“ „To ano, přijďte si na policejní stanici pro malou odměnu“, oznámil jim jeden z policistů a pak si oba výtržníka odvedli. Helena, Bára a Petra se rozeběhly ven, kde zahlédli na konci ulice běžící myšáky a Hurvínka, jak se snaží dohonit nějakou dodávku. Rozeběhly se za nimi. Dodávka zabočila se smykem na hlavní silnici a začala se jim vzdalovat. Hurvíněk a myšáci si povzdechli. V tu ránu k nim doběhly myšky. A hned na to před nimi se skřípotem zastavil Spejbl. „Tak honem, nasedejte, nenecháme je přece ujet“, pobídl je Spejbl a když všichni nasedli, dupl Spejbl na pedál div neprošlápl podlahu. Auto se s kvílením rozjelo za ujíždějící dodávkou. „Měli jsme počkat na našeho kamaráda“, řekl zloděj-řidič. „Copak jsem mohl vědět, že tam budou ty ušatý, který ty rány nevydělá. Jsem rád že jsem jim zdrhul. A vůbec, přece ví kde je naše skrýš a tak tam může dojít pěšky“, hájil se první zloděj. „Ale co když ho chytily?“, vyzvídal zloděj řidič. „Tak je to jedno. Stejně neumí říct nic jiného než „jó“ a podle toho nás poldové určitě nenajdou. Potom ho když tak z toho vězení můžeme dostat.“ „Stůjte!“, ozvalo se ze silnice. „Cože, ty ušatý jedou za námi, šlápní na to!“, poručil šéf zlodějské bandy svému zbývajícímu komplici. Pak začala velká honička. Zloději teď přitáhli dodávce uzdu a řítily se ulicí neuvěřitelnou rychlostí.

Předjížděli každé auto a se skřípotem zatočili směrem k Bílé Labuti až se při tom auto otočilo do půl kruhu. Spejbl se sešlápnutým plynem až u podlahy zabočil za nimi a jen o vlásek se vyhnul projíždějící tramvaji. Se skřípotem Spejbl předjížděl ostatní auta, jen aby dohonil lupiče. Oběma zbývajícím lupičům, Beďarovi a Mastičce, jak se jmenovali, bylo jasné, že teď jde o všechno. Za žádnou cenu je ten potřebný ušatec v černém fraku a v autě z roku jedna nesmí chytit. To už by si potom nesplnili svůj sen. Chtěli si postavit velké nádraží a celé miniaturní město k těm vláčkům co ukradli. Beďar, šéf bandy byl nejchytřejší. Byl to právě on kdo přemluvil své dva kamarády aby mu pomohli zmocnit se těch vláčků a pak z nich postavit to miniaturní město. Přál si ho už od dětství, ale rodiče mu žádný vláček nechtěli koupit protože na to neměli peníze a navíc se jim to zdálo jako zbytečnost. Ani on na tom nebyl s financemi dost dobře. Kdyby měl peníze tak by ty vláčky taky nemusel krást, nýbrž by si je radši koupil. Takhle má totiž v patách chlupatý, jak on tomu říkal a policii jak tomu říkají normální občané. Ve škole zrovna moc nevynikal, ale pořád byl lepší než

Mastička a o Karlovi už vůbec nemluvě, ten pořád říká jenom „jó“. Z chování měl sice taky jednu jedničku ale to bylo zrovna když skoro celé pololetí chyběl. Toho roku to byla jeho první a poslední jednička v životě. Ale ne aby jste si mysleli že to byl nějaký pětkář, protože to on nebyl. Na vysvědčení měl nejhorší známky čtyřky. Zato Mastička a Karel, o těch radši mluvit nebudu. Jejich bílá dodávka právě minula obchodní dům Bílá Labuť když se konečně Spejblovi podařilo přiblížit se k nim asi tak na deset metrů. Steven jásal a pokynul Spejblovi ať se přiblíží až k dodávce, že na ni přeskočí a zastaví je, ale to už se Spejbl radši o dalších pět metrů vzdálil. Hurvínkovi a Jimimu už začalo docházet, že jejich stará Alfa, ke které si někdo někdy přidal ještě Romeo, nemůže dohonit takovouhle dodávku. Leda kdyby jí došel benzín.

Bohužel tohle už došlo i zlodějům a tak přitáhli uzdu ještě víc a pomalu se začali se svou bílou dodávku ztrácet Spejblovi a ostatním z očí. Spejbl se ještě chvíli snažil je dohonit ale pak je ztratil z dohledu nadobro. Nešťastný Spejblů zastavil u krajnice a opřel se do sedadla dávaje ruce za záda, aby se mohl protáhnout a zívnout si. „Tatí, nebuď smutný, naše auto přece tuhle dodávku nemohlo dohonit“, konejšil Hurvínek svého otce. „Já vím“, ale co si teď počneme?“ „Zajedeme na policejní stanici za detektivem Šouralem a jeho pomocníkem Zelím a půjdeme s nimi vyslechnout toho zločince“, navrhl Myky. „Jakého zločince?“, tázal se nechápavě Spejbl. „Toho, kterého Petra, Bára a Helena překvapily na schodech a pak ho policie zatkla“, vysvětlil Steven. „To je bezva nápad. Vidíte jaký sem dostal skvělý nápad... „...ale pane Spejble.... „...Ticho! Kdyby jste mě neměli, tak nevím co by jste si počali. Sami by jste určitě nepřišli na to, že musíme vyslechnout toho zločince. Jedeme“, pochválil se radostně Spejbl a pak nastartoval a auto se rozjelo směrem k policejní stanici v Praze 6. Steven se jen nechápavě a překvapeně podíval na Hurvínka a ten na něj mávl rukou jako že takovéhle věci jsou u taťulky v tomhle věku normální.

Výslech

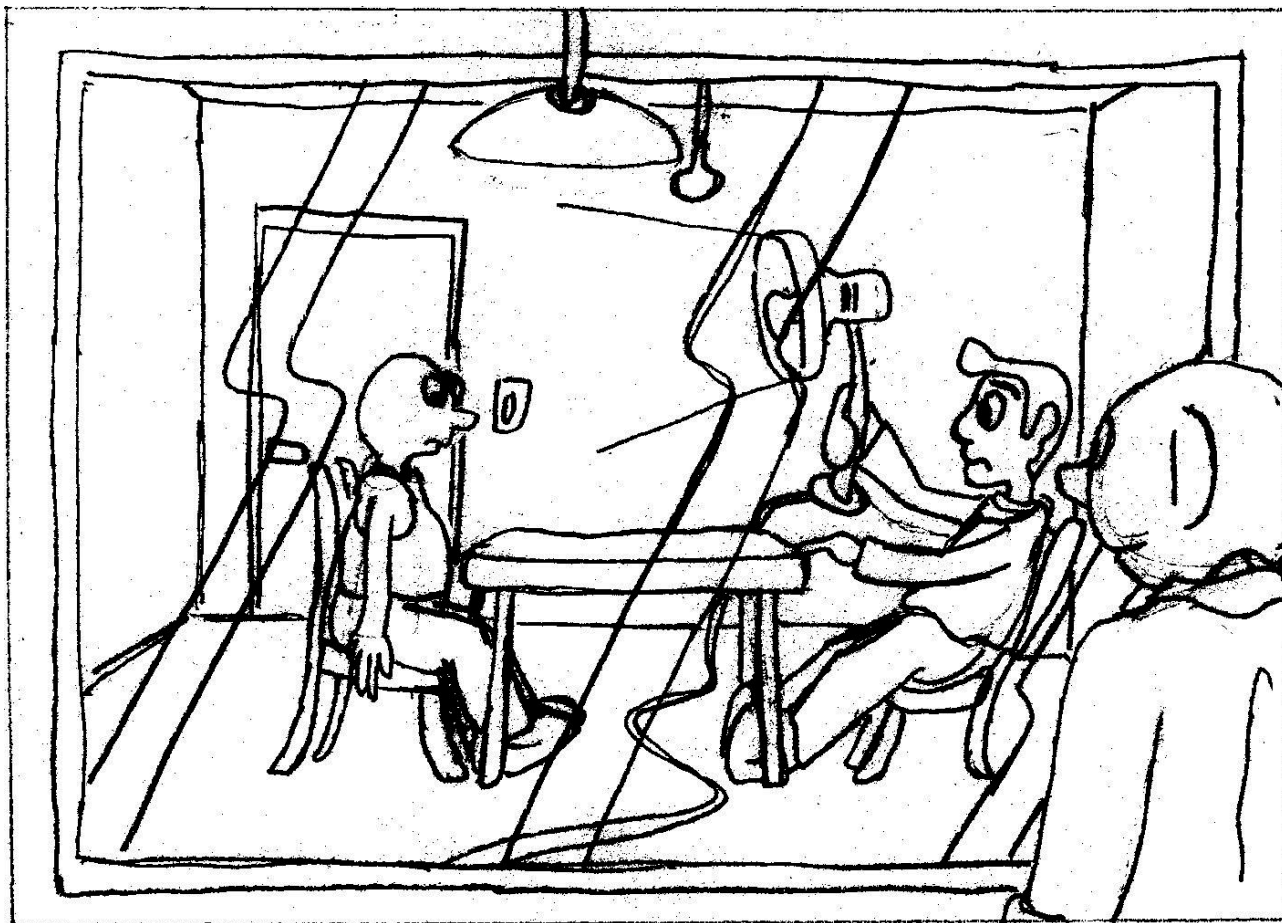
*Policejní stanice
Pátek 20.3.1998
Praha 6*

Spejblova Alfa se skřípotem zastavila na policejním parkovišti v Praze 6 a nárazníkem ještě narazila do auta stojícího před ním. To víte, Spejbl zase opravoval brzdy. Nechtělo se mu totiž platit opravářům, když si byl jistý, že to určitě zvládne sám. Bohužel vždy se kvalita Spejblových oprav, ať už třeba auta nebo nějakého domácího spotřebiče, objeví v té nejnevhodnější chvíli. Naštěstí ten náraz nebyl tak silný a tak se nic nestalo. Spejbl zamkl z nějakého neznámého důvodu svoje auto. Nevím proč, kdo by to auto z roku jedna chtěl a navíc nikdo snad není takový hlupák, aby ho zkoušel ukrást tady, na policejním parkovišti. Ale stalo se. Spejbl, Hurvínek a myšky vyrazili směrem ke dveřím policejní stanice. Policista u pultu zvedl hlavu od formulářů když se dveře hlasitě otevřely a do prostor policejní stanice vešel Spejbl. Pomalu přišel k přepážce kde seděl policista zavalený až po uši papíry. „Je tady... „Není“, ozvalo se hned. „Šmankote člověče, jak můžete vědět na co se chci zeptat?“, divil se Spejbl. „Hádám, buď se trefím, nebo ne“, zněla odpověď. „Tak je tu prosím detektiv Šoural?“, otázal se Spejbl. „Jó to je. Má stůl támhle za rohem“, poučil policista Spejbla. Spejbl pobídl ostatní a všichni se vydali za detektivem Šouralem. Detektiv seděl u stolu a zíraje na obrazovku monitoru svého počítače si pročítal nějaké spisy. Měl na sobě zrovna černou kravatu, bílou košili a černé kalhoty. Ačkoli detektiv Šoural byl u policie asi tak patnáct let, byl podle toho také dosti zkušený, tak si ale tentokrát tento čtyřicátník nevěděl rady s případem těch ukradených vláček. Nevěděl jestli ti zloději měli takové štěstí, nebo jestli to jsou takoví profíci, že na místě činu nezanechali žádné stopy a ani otisky prstů. Ani chlapíci ze zajišťování stop toho moc nenašli. Našlo se akorát páčidlo, ale na něm otisky také nebyly. Podle toho se potom dalo usoudit, že měli rukavice. Práce detektiva je velice složitá. Detektiv si musí každý svůj krok dobře promyslet aby neudělal chybu, která by mohla zavinit, že bude případ neřešitelný. V případě jako byl tento musel doufat, že najde nějakého svědka, který by zloděje třeba poznal. Ale ty už měl.

V obchodním domě Kotva jich byla spousta co viděli utíkat zločince Karla, kterého potom myšky náhodně chytily. Někdy stačí třeba jenom vlasek, vlákno z šatů nebo něco úplně jiného co nakonec přivede policii k pachateli. Jenže tihle byli jiní. Nezbylo tam po nich vůbec nic. Jediný záchytný bod byl ten zatčený zloděj, který jak Šoural doufal, jim prozradí kde se oba jeho komplicové ukrývají. Doufal ale marně. To poznal také později při výslechu. Detektiv Šoural byl z tohoto případu celý nemocný. Nemohl uvěřit tomu, že nemůže na nic přijít. Vždyť už vyřešil tolik případů krádeží a dokonce už i pár vrahů pochytil. Po takových zkušenostech ho takovíhle zlodějíčci přeci nemohou zaskočit. Asi to bude tím stářím. Detektiv Šoural byl uzavřený do sebe a přemýšlel. Z rozjímání nad případem ho ale vyrušil Spejbl který právě přišel. „Dobrý den pane Šoukal, ehm Šoural, už jste ráčil vyslechnout pana vězně?“, otázal se Spejbl. „Ještě ne. Ale už se tam chystám. Můžete jít se mnou jestli chcete“, řekl detektiv Spejblovi a ten nabídku přijal. Pak odešli dlouhou chodbou k místnosti pro výslechy. Cestou si ještě popovídali. „Víte něco nového o tom případu“, zeptal se detektiv Šoural. „Ještě ne. Potřeboval bych mít doma nějakou databázi zločinců. Mohl bych ji potom projít a podívat se, vlastně podívali bychom se jestli tam nějaký z nich není.“ „Vy jste je viděl?“, otázal se Šoural. „Já ne, ale tady myšky je viděli. A prý dost zřetelně“, odpověděl Spejbl. „No to je senzační“, zaradoval se a při tom otevřel dveře. Na chodbě potkal jednoho kolegu a tak ho zastavil a zeptal se svého doprovodu: „Kdo si je pamatuje nejlíp?“ Přihlásil se Hurvínek a Jimi.

„Dobře tak jděte s ním. Pokusí se s vámi sestavit podobiznu těch lupičů“, pokynul jim a pokračoval s ostatními dál. Prošli další dlouhou chodbou a pak se ocitli v místnosti pro výslechy. Detektiv Šoural se posadil na židli a Spejbl si stoupl do jednoho tmavého rohu. Tak aby viděl na Šourala i na vězně. Po malé chvíli přivedl uniformovaný muž spoutaného vězně a posadil ho na židli proti Šouralovi a Spejblovi. Myšky se na to dívali přes sklo. Přes to sklo, co je přes něj vidět jen na jednu stranu a poslouchali v interkomu průběh výslechu.

Detektiv Šoural začal s jednoduchými otázkami jako jestli se tu vězni líbí, jak se má, jestli mu něco nechybí (kromě svobody) a jestli už byl obeznámen se svými právy. Na každou otázku se mu dostalo odpovědi „jó“. „Je pravda, že na té krádeži jste se podíleli tři?“, zněla další otázka. „Jó“, zněla odpověď. „Byli jste to vy, kdo vyloupil to muzeum?“, ptal se detektiv Šoural. „Jó“, odpověděl vězeň. „Mám pro tebe návrh, já ti zřídím kratší trest a ty nám řekneš, kde se skrývají tvoji kolegové. Souhlasíš?“, navrhl vězni Šoural. „Jó“, odpověděl zase vězeň. „Dobře. Tak mi pověz kde to je!“, poručil mu detektiv. „Jó“, řekl zase vězeň Karel. „Mluvíš vážně, nebo si ze mě děláš legraci?“, chtěl vědět Šoural. „Jó“, odpověděl zase. „Dobře. Tak ty mi teda nepovíš kde se ukrývají?“, zkusil to ještě jednou. „Jó“, řekl zas. „Já myslím, že je to tak, že on neumí říct nic jiného než „jó“ pane Šoural“, vyvodil z toho Spejbl. Šoural souhlasil a pak se znova zeptal. „Umíš říct něco jiného než jó?“ „Jó“, odpověděl zas. „A říkáš nám tu celou dobu pravdu?“, zeptal se naposledy. A vězeň Karel mu pro změnu zas odpověděl: „Jó.“ Po této nové odpovědi Šoural usoudil, že tento výslech stejně nikam nepovede a tak nechal vězně odvést zpět do cely a vydal se Spejblem za myškami. Za těmi co pozorovaly průběh výslechu za oknem. Tohle byl asi ten nejhlupejší z nich pomyslel si Steven, ale nechal si to pro sebe. Dveře zavrzaly a do místnosti vstoupil Spejbl s detektivem Šouralem a oba pozdravili policistu Zelí, který přihlížel výslechu spolu s myškami. Policista Zelí byl objemnější postavy a strašně rád měl housky se salámem.

U policie je asi pět let a tak není tak zkušený jako detektiv Šoural. U detektiva Šourala je v učení aby se z něho mohl stát později také detektiv. Stejně jako detektiv Šoural také věděl, že při vyšetřování musí dávat pozor na to aby neudělal žádnou chybu a tím aby neodepsal celý případ. Radši nechával všechna rozhodnutí na Šouralovi. Kdyby jste se s ním vydali na týden na dovolenou tak by jste jistě porozuměli proč o něm kolují po okrese drby, jako že mu chybí dva vitamíny-I a Q. Policistovi Zelí to opravdu moc nemyslelo. Byl na tom dokonce hůř než Spejbl. I když Spejbl byl spíše zapomnětlivý než aby mu chybělo I a Q. Spejbl na vás může působit dojmem hlupáka jen proto, že ho jeho synátor Hurvínek nebo myšky vždycky na něco nachytají. Chvíli na sebe v místnosti všichni koukali a pak detektiv Šoural promluvil do ticha: „Jestli chcete pane Spejble, tak já vám zkopíruji na diskety aspoň něco z naší policejní databáze.“ Spejbl souhlasil ale pak mu to nedalo a zeptal se proč jenom něco a ne všechno.

Nebylo lehké mu vysvětlit, že tolik informací by se nevešlo ani na deset disket o kapacitě 1,44MB. To by musel mít nějakou novější mechaniku která zapisuje laserem a pro tu jsou pak diskety o kapacitě až 200MB. Ale na policejní stanici takovou mechaniku stejně nemají takže by mu ta jeho stejně neposloužila. Kdyby ji měl. Spejbl se tedy rozhodl že se spokojí i s částí databáze. Nemyslete, že byl v tento moment nějak chamtivý, chtěl ji celou čistě z pracovních důvodů. Co kdyby někdy získal nějaké otisky, úplně sám, čehož se sice Hurvínek ani myšky neobávají, ale dejme tomu, že by se mu to nějak podařilo, co kdyby mu tam potom zrovna složka se zločincem kterému otisky patří chyběla. To by to potom musel vyřizovat na policejní stanici. Všichni se tedy vypravili směrem ke kancelářím, kde měl detektiv Šoural svůj počítač. Jedny dveře se zabouchly a hned na to druhé se otevřely. Spejbl, myšky, Zelí i detektiv Šoural byli v kanceláři. Šoural si sedl ke stolu a přehodil přepínač na jedné bílé bedýnce.

V zeleném rámečku naskočilo číslo 150 a na monitoru zablikalo červené světélko. Potom se po obrazovce rozběhl nějaký nápis píšící údaje o počítači, tj. jeho rychlost, velikost operační paměti, značka počítače a spoustu dalších informací. Krátce na to se už na obrazovce objevilo uvítací okno Windows 95 a několik málo vteřin poté už se mohl člověk v programu pohybovat podle libosti. Policista s černou kravatou, modrou košilí, plackou na prsou a černými kalhotami, okolo věku tak pět a třiceti let najel kurzorem myši na nabídku start, tam vybral položku programy a tam dvojité klikl na ikonu s programem pro sestavování lidských podobizen. Hurvínek a Jimi zírali na obrazovku a nestačili se divit. Muž to zaregistroval ale nadal to na sobě znát a jenom se pyšně zatvářil. Jako by říkal: „Já jsem tu ten profík na počítače, teď mrkejte co s tou mašinou všechno umím.“ A pravda byla ta, že on to s tím počítačem opravdu uměl. Vystudoval policejní školu a v oboru počítačů byl také velmi vzdělaný. Windows dokázal dokonale ovládat, věděl kde má najít ten a ten program, co může a nemůže vymazat. Kam co a jak nahrát, věděl kde má najít knihovny programů které chtěl vymazat. Protože od většiny programů se knihovny nenahrají do složky jako spouštěcí soubory ale někam úplně jinam, kde je normální člověk nemá šanci najít. Zavrtají se někam hluboko do Windows jako kaz do zubu. I když musím říct, že k vyhledávání takovýchto souborů měl také program. Dokonce uměl naprogramovat i jednoduché programy nebo hry. Na této policejní stanici už několik jeho programů používali. Byla to třeba kartotéka nebo program, který uměl porovnat otisky prstů. Program na malování podobizen už naběhl a policista se teď musel několikrát zeptat Hurvínka a Jimiho, než vůbec zareagovali, jakou měl ten dotýčný hlavu. Jestli ji měl kulatou, nebo spíš do šišky nebo velkou a tlustou a tak dále.

Když se po půl hodině Hurvínek s Jimim konečně shodli na tom, že popisují stejného zloděje tak se dostali k té hlavě. Po několika dalších minutách se shodli už i na tvaru hlavy. Policista potom stiskem několika kláves obrys zvětšil o padesát procent a pak řekl Hurvínkovi a Jimimu, že teď budou dávat dohromady nos. Klikl na jednu ikonu a na kreslicí ploše se objevil první z výběru nosů. Oba svědci se shodli na tom, že ten to není. Pak přes obrazovku prošla ještě spousta nosů,

některé byly dlouhé, některé krátké, jiné zas velké a hubené nebo velké a tlusté nebo taky malé a tlusté a naopak. Po několika dalších minutách se Hurvínek s Jimim zase shodli na nose a policista nevěděl, jestli dělají že si to nepamatují, nebo si to opravdu nepamatují, nebo si z něho dělají legraci a nebo jestli každý nepopisuje jinou osobu a v jeden moment se to vždycky shodne. Nicméně přešli k očím, kterých může být také spousta. Mohou být velké nebo malé, široké nebo úzké nebo pěkně vylezlé, čemuž se může říkat vykulené a také mohou být docela malinkaté. Po několika dalších minutách se opět shodli a přešli k ústům, ty mohou být samozřejmě také velké, spodní ret může být větší než horní a naopak. Někdo jako Hurvínek má ústa prořízlá až k uším což je poznat hlavně když se směje. Po několika dalších minutách, po kterých šla Hurvínkovi a Jimimu od hlavy pára jak se jim zavařoval mozek, dokončil policista portrét prvního zloducha. Většina zloduchů nahání svým zjevem strach, tváře mají bez pohnutí jediného svalu, upřeně se dívají aby vystrašili okolí. Vrazi mívají většinou ledový pohled, v tváři nepohnou při výslechu jediným svalem a v očích jim je vidět jak jsou někteří bezcitní. Ale tento kukuč, který se na policistu usmíval z obrazovky monitoru nepůsobil ani tak ani tak. Člověk by se vůbec nepolekal. Ústa měl velká tak, že by mohl jíst banány napříč a jeho oči také nevypadaly nějak moc hrůzostrašně. Udělal by na vás spíš dojem pouťového klauna který toho nemá moc v hlavě z čehož lze usoudit že školu flákal a nebo chodil za školu. Nevím proč se používá zrovna výraz „za školu“, když mohl přece chodit i před školu a ulít se mohl stejně. Ale to by mohl nějaký vyučující spatřit a povolat ho do třídy nebo by ho mohlo nějaké malé děcko udat paní učitelce, jen aby si jak se tak říká šplhlo. To je jedna věc která se z toho dala usoudit. Policista ani Hurvínek ale ani Jimi z toho však nemohli usoudit, že se jedná o zločince zvaného Masticka. Policista tedy obrázek uložil na místní počítačový disk, který se většinou označuje C:\ a pak obrázek ještě vytiskl.

Chtěl se už pustit do sestavování portrétu druhého zločince, ale to pak vzdal, protože toho Hurvínek ani Jimi tak dobře neviděli. Nezbylo jim tedy nic jiného než počítač vypnout a dojít ukázat obrázek detektivu Šouralovi. Policista tedy najel kurzorem myši na políčko start a tam zvolil položku vypnout. Po několika málo sekundách už počítač hlásal: „Nyní můžete počítač bez obav vypnout.“ Poté se policista zvedl ze židle a pokynul svědkům směrem ke dveřím. Na obrazovce monitoru počítače detektiva Šourala zrovna svítila šedá tabulka, která informovala oba detektivy o přenosu dat z pevného disku na disketu. Přenos byl právě ukončen a Šoural vytahoval z počítače poslední nahranou disketu a poté přehodil spínač na její spodní části, aby zabránil smazání dat z diskety, když do místnosti vešel uniformovaný policista s Hurvínkem a Jimim a podal detektivu Šouralovi vytvořenou podobiznu zločince. Detektiv si ji prohlédl, pak ji půjčil Spejblovi a pochválil policistu za dobrou práci. Pokynul mu aby šel do své kanceláře a pak zavolal policistu Zelí, kterému poručil, aby obrázek okopíroval a pak dal kopii panu Spejblovi. „Ještě dnes to zavezu do televize a nechám vyhlásit pátrání, třeba se někdo ozve“, řekl Šoural Spejblovi a vypnul svůj počítač. „To je velmi dobré, ale nemyslím že se vám potom ten zloděj ozve“, reagoval Spejbl. „Já přece nepočítám s tím, že se ozve ten zloděj, ale s tím že ho někdo uvidí a zatelefonuje nám to sem. Chápete?“, vysvětlil to Šoural. „Jo tak, no to je jasný“, zaradoval se Spejbl, který to konečně pochopil.

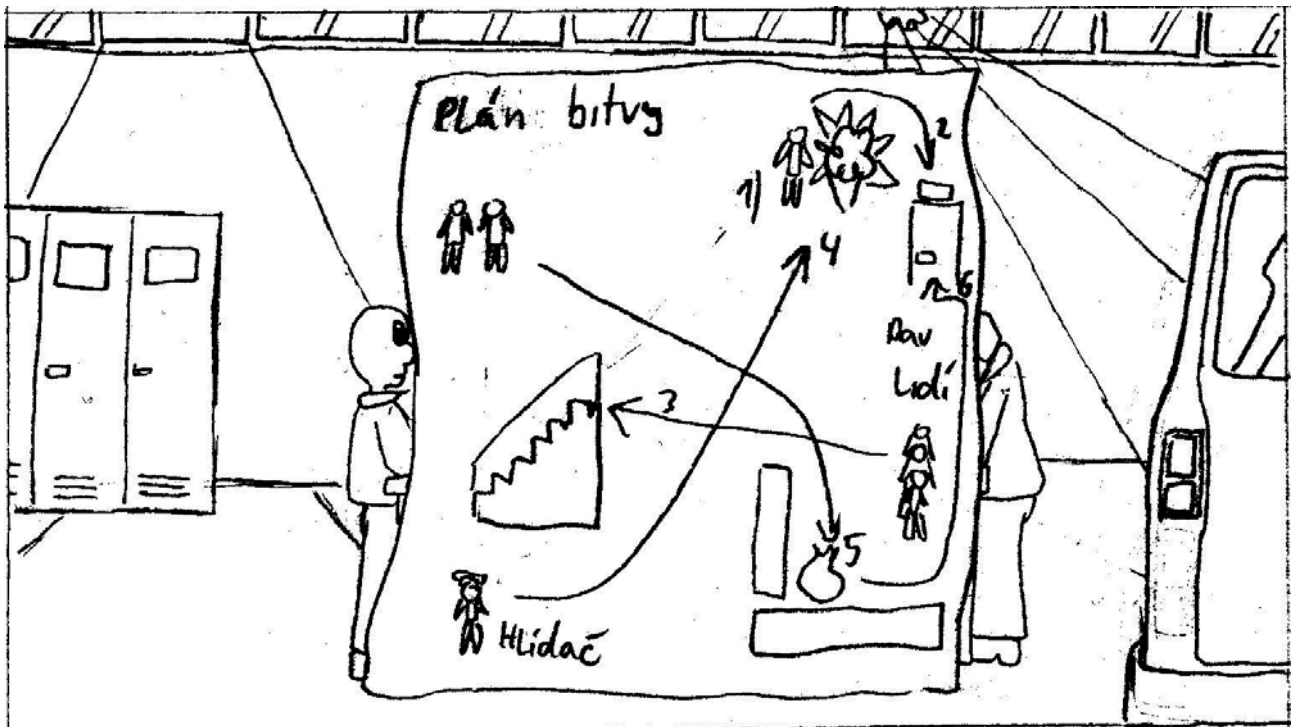
V tom se ale už vrátil policista Zelí a podal Spejblovi okopírovaný obrázek. Ten ho smotal do válce a dal si ho do kapsy. Pak mu ještě detektiv Šoural podal asi dvanáct nahraných disket a ty si Spejbl dal do kapsy k tomu obrázku. Pak svoji kapsu pečlivě uzavřel, aby mu z ní nic nevypadlo. Spejbl to měl s kapsami vymyšlené velmi dobře. Každou kapsu měl ještě třikrát obšitou látkou, kdyby měl v té původní třeba díru. „No, já teď zajedu s tím papírem do televize, aby se to objevilo ještě dnes večer ve zprávách. Myslím, že vy by jste měl taky jet, aby jste si mohl doma v klidu zkopírovat ty údaje a vytvořit si tam u toho nějakou přehlednou databázi. Spejbl souhlasil a poručil Hurvínkovi a myškám, aby šli napřed a odemkli auto. Po malé chvíli už z dvora policejní stanice vyjízděla dvě auta. Jedno moderní, rychlé, s majáčkem na střeše a také docela pohodlné, to bylo to detektiva Šourala, který jel hned směrem k televizi a pak to druhé. To už nebylo tak nóbl. Byla to stará

Spejblova Alfa a ta se i se Spejblem a ostatními vydala s hlasitým drnčením a všelijakým různým rámusem směrem ke Spejblovic domu.

Další plány

*Opuštěné skladiště odpadu
Sobota 21.3.1998
Praha 4*

Bylo už pozdě večer když se před starým opuštěným skladištěm zastavila bílá dodávka. Z ní hned vyskočil jeden muž a běžel ve světle reflektorů otevřít velká kovová zrezlá a nenatřená vrata. Vrata se po malou chvíli zdráhala, ale pak konečně povolila a se skřípotem se otevřela. Oba muži měli štěstí, že v blízkosti skladiště nikdo nebydlel protože by ho tím mohli vzbudit a on by je mohl udat na policii. Muž co vyskočil z auta nyní otevřel oboje poloviny vrat a jeho společník vjel s dodávkou dovnitř. Uvnitř zaparkoval, vypnul motor, zhasl světla a vystoupil z vozu. Okny u stropu šlo do rozlehlého prostoru skladiště měsíční světlo a na zemi tvořilo velké obdélníky, jako rám oken, které byly spojeny s okny ještě bílým kuzelem světla. Scéna jako vystřižená pro nějaký horor. Oba muži přešli do kouta místnosti a sedli si proti sobě na židli. Od sebe je dělil ještě velký psací stůl, na kterém jeden ze zlodějů rozsvítil nepřilíš svítící lampičku. Ale na to, aby si oba viděli do tváře to dokonale stačilo. Na stole se válelo ještě propisovací pero, horda nějakých papírů, papíry od různých potravin a nějaké náradí s šroubečky a matickami. Po levici muže co seděl za stolem byla skříň, pravděpodobně plná nakradených věcí. Byla to ještě stará almara která vypadala na to, že se z ní stal domov duchodců pro červotoče. „Dneska se nám to vůbec nepovedlo“, řekl najednou jeden z nich. „To tedy ne, doufám že těm policajtům Karel něco neřekne“, obával se druhý. „Toho se nebojím, umí říct stejně jenom to jeho jó“, uklidnil ho první. „To máš pravdu, ale myslím, že bychom měli teď pár dní nic nepodnikat. Radši bych počkal než se všechno trochu uklidní“, konstatoval druhý. „Úplně s tebou souhlasím. Za pár dní můžeme taky dostat Karla z lapáku“, navrhl první a zapnul potichu televizi. Chvilí trvalo než se na staré černobíle televizi objevil obraz. Na kanálu co znova naběhl šel nějaký dobrodružný film.

James Bond tam zrovna stál proti několika stovkám padouchů a kosil je jednoho po druhém a ani jedna střela ho nezasáhla. „Ten se má, toho nikdo nedostane“, řekl zloděj Beďar sledovaje obrazovku. „Ale to je jenom ve filmu. Ve skutečnosti by ho určitě zasáhla hned třetí kulka“, řekl Mastička svůj názor. Bond se zrovna chystal vejít do místnosti s hlavním padouchem kterého by jistě zlikvidoval levou nohou když tu film přerušily nejnovější zprávy. Televizní hlasatelka se objevila na obrazovce a v ruce držela papír s poznámkami k jejímu sólu. V několika dalších sekundách začala mluvit.

Divákům ve všech koutech České republiky oznamovala následující: „Policie nemá zatím žádnou velkou stopu po lupičích co vykradli Národní Technické Muzeum a pravděpodobně také obchodní dům Kotva. V obou případech byly odcizeny modely elektrických vláček. Na případ byl nasazen detektiv Šoural, kterému se díky člověku, který o sobě tvrdí že je také detektiv a jeho sedmi společníkům, podařilo zadržet jednoho z lupičů. Tento lupič však mnoho rozumu nepobral. Když ho rozdávali tak zřejmě přišel až moc pozdě. Vězeň se jmenuje Karel a jediné co umí říct je „jó“. Proto se detektiv Šoural při výslechu tohoto zločince nic nedozvěděl a tak policii zbývá jen čekat na další loupež jestli třeba ostatní zloději něco nepokazí. Něco, čeho by se mohla policie chytit. Zatím mají jen tento podivný portrét jednoho z pachatelů. Konec zpráv.“ Televizní hlasatelka se odmlčela a na obrazovku se vrátil opět agent 007. Portrét se na obrazovce neohřál snad ani 10 vteřin. Mastička a Beďar si zprávy pečlivě poslechli a byli rádi že jejich komplic nic neprozradil. Věděli to sice už od začátku, ale takovéto potvrzení je jen zahřálo na duši. Byli jen trochu nervózní z toho Mastička portrétu, ale ten tam nebyl tak dlouho aby ho mohl někdo poznat a navíc mu to nebylo ani tak moc podobné. „Co budeme dělat teď?“, zeptal se Mastička Beďara, šéfa jejich loupežnické bandy. „No co? Budeme pokračovat. Policie nic nezjistila tak se nemáme čeho bát. Zítra večer se podíváme na zoubek obchodnímu domu Bílá Labuť. Slyšel jsem že tam mají dost pěkný vláčky.“, vychrlil ze sebe Beďar. „Ty chceš jít zítra zase loupit? Vždyť o nás teď mluvili v televizi.“, připomínal mu Mastička. „O nás přece ne. Vůbec neznají naše jména. Nemají na nás nic. Nemají otisky prstů a ani nic jiného. Nemáme se čeho bát. Dokud něco nezkažíme tak se nemáme čeho bát. Až budeme mít svoji sbírku vláček, takovou co jsme vždycky chtěli tak vysvobodíme z vězení Karla a vytratíme se za hranice a tady už ty vlaky nikdo nikdy neuvidí.“, uklidňoval Beďar svého společníka. „Jak myslíš. Tak tedy zítra vyloupíme Bílou Labuť. Ale radost z toho teda nemám“, řekl Mastička a odešel směrem ke své posteli. Jestli se tomu dá říkat postel. Byla to spíš taková hodně polorozpadlá pohovka. Matrace byly špinavé jak komín když ho kominík půl století nenavštívil a z každé díry čouhala jedna pružina. Mastička ulehl na pohovku, pod hlavu si dal spacák, který jediný vypadal že pochází ještě z dvacátého století a přikryl se dekou, která už na tom byla hůř. „Pořádně se vyspi. Zítra bude těžkej den“, popřál mu na dobrou noc Beďar a odporoučel se směrem k jejich dodávce. Otevřel dveře jejich bílé nákladní dodávky a z podlahy vozu zvedl sportovní tašku.

Dveře zase potichu zavřel. Jednak aby nevbudil svého přítele, který už tvrdě zařezával a pak taky aby neudělal zbytečný rámus a nepřilákal tak pozornost lidí, kteří si třeba vyšli na procházku. Tašku postavil před starou almaru kterou otevřel a pak otevřel i tašku. Z tašky začal opatrně vyndávat vláčky a ještě opatrněji je poskládal k těm, co tam už byly. To byly ty vláčky, které ukradli z muzea. Když je tam všechny poskládal, zavřel dveře a kolem skříně přetáhl řetěz s těžkým kovovým zámkem a ten zamkl. Klíč si dal do kapsy a pak si to namířil k palandě, která nebyla o moc jinačí než ta, na které právě zařezával Mastička. Ulehl, pod hlavu si dal těž spacák, přikryl se a po chvíli usnul.

První chyby

*Obchodní dům Bílá Labuť
Neděle 22.3.1998
Praha*

Bylo něco k odpoledni. Ve všech velkých obchodech jako je Bílá Labuť byly kvůli dvěma zločincům posíleny stráže. Nejvíce jich bylo u obchodu s mašinkami. Venku bylo mírně zataženo a schylovalo se k dešti. Nic příjemného pro procházku městem a na lezení po krámech. Ale tady v Bílé Labuti bylo stejně hodně lidí. Policie hlídala i jističe elektriky, aby zloději v případě že by se pokusili o loupež nemohli vypnout proud a způsobit tak rozruch. Detektiv Šoural usoudil, že minule jim Spejbl, Hurvíněk a to jejich myší komando docela pomohli a tak jim zařídil hlídkování v této budově, která se zdála být další na řadě. Steven a Jimi se poflakovali někde u automatu na žvýkačky, kdežto Hurvíněk a Myky hlídkovali u prodejny výpočetní techniky a to tak, že zjišťovali, který katalog si mohou vzít zadarmo a který ne. Petra, Bára a Helena si zase v prodejně s prádlem prohlížely šaty. Prý si chtěly koupit nějaký převlek do tajných operací. Jenom Spejbl poslušně přecházel u prodejny s hračkami, kde měli mašinky, ze strany na stranu a pozorně hlídkoval. Mezitím k zadnímu vchodu obchodního domu přijela bílá dodávka. Byla to přesně taková dodávka, jakou policie zrovna hledala, podezřelá z přepravy lupičů vláčků. Vystoupili z ní dva muži oblečení v oranžové kombinézy s logy instalatérské služby. Zadním vchodem vešli do budovy a vystoupali kamsi ke střeše. Budova se zatím pomalu vyprazdňovala. Lidé chodili na oběd a policejní hlídka byla také zeslabena.

Jeden muž v oranžovém obleku popošel k jednomu potrubí, vzal kladivo a urazil u něj kohout. V tu ránu začala po místnosti stříkat voda. „Neřekl jsem že to máš urazit, jenom jsi to měl otočit co nejvíc to šlo!“, vynadal Beďarovi Mastička a otočil u druhé trubky kohoutem co to šlo. „Teď by se to mělo v patře s mašinkami začít plnit vodou.“, řekl a škodolibě se uchichtl Mastička. „Tak, pamatuješ si co máš udělat, kdyby za tebou běžela policie?“ „Jo, jasně“ „No tak co teda?“, zeptal se Mastička Beďara. „Mám jim pod nohy hodit tenhle pytlíček.“, vzal a ukázal jej šefovi. „A co v něm je?“, ptal se Mastička dál. „No.....nevím.“, přiznal se Beďar. „Voda smíchaná s šampónem. Až jim to vletí pod nohy tak se po tom hezky sklouznou a my se vypaříme.“ Měli pravdu. V patře s obchodem s mašinkami začala ze stěny stříkat voda. Prasklo tam totiž potrubí. Příslušníci policie se rozběhli tím směrem. Spejbl se tam pomalu potácel a Hurvínka a myšky to vůbec nevyvedlo z jejich dosavadní činnosti. Na tuhle chvíli Beďar a Mastička čekali. Nevšimli si však dvou věcí. Jednou byl Spejbl, který ještě zdaleka nebyl u vodotrysku a druhou bylo to, že voda nestříká tam kde chtěli a že na ně takhle všichni uvidí. Nicméně se rozběhli směrem k obchodu. Jak nevnímali cestu, vrazil Beďar do Spejbla a oba upadli na zem. Tento hluk samozřejmě nešel přehlédnout. Policie si všimla obou zločinců a okamžitě se za nimi rozeběhla. To už i Hurvíněk a myšky nechali nakupování a rozeběhli se také. K Beďarovi s Mastičkou se z obou stran blížila policie. Oba tedy vyndali z kapes svých kombinéz pytlíček s tajnou zbraní a hodili jej polici pod nohy. Potom to nasměrovali ke schodišti a dali se na útěk. Jen co Spejbl vstal a kousek popošel, tak se všichni policisté svezli po pění a nabourali do sebe tak, že z toho vzniknul velký třesk a následoval dlouhý spánek. Co se dá dělat. Zase to zbylo na Spejblovi a jeho týmu. V tu chvíli už ostatní dorazili ke Spejblovi. Ten okamžitě rozkázal, aby běželi za nimi po schodech a on že doběhne pro auto. V duchu se modlil, aby ho zase nemusel půl hodiny startovat. Myšky s Hurvínkem mizeli ve dveřích, když se Spejbl rozeběhl proti pění. Mohlo následovat už jenom jediné. Pád. Zločinci brali schody po čtyřech a myšky s Hurvínkem jeli po zábradlí. Všichni si byli plně vědomi svého přestupku, ale závisí na tom

přece jejich úspěch. Horská dráha skončila a vyhoupla všechny detektivy na podlahu. Ti se rozeběhli ven ze dveří. Viděli však už jenom mizet dodávku se skřípěním kol a velkým mrakem dýmu v zatáčce. Hned se však Spejbl objevil s jeho Alfa Romeem v druhé zatáčce a pobídl své společníky k nástupu.

Měl sice jenom auto Romeo, to jenom ostatní si tam přidali Alfu, ale co na tom. Jemu a ani nikomu jinému to život nekazí.

Spejbl dupl ze zmatku na brzdu, pak ještě jednou a pak už na plyn. Druhá honička v jeho detektivské kariéře může začít. Bílá dodávka se s velkou otočkou doprovázenou smykem a skřípotem zařadila do provozu na hlavní ulici a rychle ujížděla pryč. Spejbl tento trik, který vidá ve spoustě amerických filmů chtěl vyzkoušet také, ale místo toho se jeho Romeo, pro někoho Alfa Romeo, málem převrátilo na bok. Podařilo se jim tomu zabránit a museli jet kousek po dvou kolech. „Tatí, tenhle trik si musíš nejprve nacvičit!“, upozorňoval ho Hurvínek. Spejbl neodpověděl a dělal že se musí věnovat řízení. „Pane Spejble, od čeho máte vlastně tu bouli na hlavě?“, optal se Myky. „Třeba vám pane Spejble natekl mozek vědomostmi.“, hádala Petra dřív než stačil Spejbl odpovědět. „To ne Petro. Já jsem totiž nedával pozor na tu louži ve které spí ta policie.“, odpověděl Spejbl. „Ale ty jsi se neomráčil jako oni, vid’ že ne tatí?“, ptal se Hurvínek. „Ne. Vypadám tak?“, řekl Spejbl a zahrnul prudce za dodávkou div nevyklopil svůj vzácný náklad z auta. „Kde jste?“, ozvalo se náhle v autě. „Co to je?“, zeptal se Spejbl a mezitím se to ozvalo znovu. „To bude asi ta vysílačka co mi dal detektiv Šoural.“, odpověděl Hurvínek. „A kde ji máš?“, zeptal se Jimi. „V kapse.“ „Tak proč už není venku?“, hudroval Spejbl a Hurvínek ji okamžitě vyndal. „Kde jste? Tady detektiv Šoural. Ozvěte se!“, ozvalo se z přístroje.

Nikdo však nevěděl jak se s takovou věcí zachází. Chvilku se dohadovali, jak můžou být ten a ten tak vygumovaní že to nevědí a ten se zase bránil ať to tedy ukáže on když to tak dobře umí a tak dále. Spejbl je uklidnil a opět prudce zabočil. Jejich auto jelo opět po dvou kolech. Když míjeli

jednu stařenku o které nevěděli co si o nich myslí, tak spadli zpět na všechny čtyři kola a zrychlili. „Jestli mě slyšíte, tak zmáčkněte ten knoflík na boku vysílačky a něco mi řekněte!“ ozvalo se opět z přístroje. V autě se opět začali všichni dohadovat jaká je to skvělá zpráva. Vždyť oni se tady takovou dobu hádají proč to ten a onen neumí a on jim to pak detektiv řekne do mikrofonu. No to je teda gól. Pak přece jenom někdo promluvil. Jimi se chopil přístroje, zmáčkl čudlík na boku a začal mluvit: „Haló,slyšíte nás?“ „Ano, slyším vás. Ohlaste mi kde jste.“, ozval se hlas detektiva Šourala. „Jsme v autě.“, odpověděl Jimi. „To mě nenapadlo. Já myslel kde teď jste?“, ozvala se odpověď. „Vždyť vám to povídám. Jsme v autě.“, odpověděl Jimi stejně. „Tak já vám to řeknu jinak. Kudy jedete?“ „Po silnici.“ „To je mi jasné, ale po které?“ „No po té,co po ní jezdí i ostatní.“ „Já si vás radši vystopuji radarem. Nechte tu vysílačku zapnutou ať máme signál.“, poručil detektiv Šoural do přístroje a odmlčel se. Byla to chvíle. Spejbl se držel dodávky lupičů jako klíště s obrnou, ale přece je neztrácel z očí. Párkrát si ještě vyzkoušel jízdu po dvou kolech a spolujezdci okusili vyvažování vozu v každé zatáčce. A že jich bylo hodně. Lupiči se snažili uniknout jim kličkováním. Řídit umějí velice dobře ale dokud je tu Spejbl budou vždycky jenom druží. Dnes měli ale větší štěstí. Jak říkám, netrvalo dlouho a Spejbl s Hurvínkem slyšeli někde poblíž policejní sirény. Měli další ostrou zatáčku a jako blesk se řítily za padouchy, když se za ně se skřípotem zatažené ruční brzdy a s velkým obloukem který otočil auto o 180° a opětovným vyrovnáváním zařadil vůz detektiva Šoural s malým modrým majáčkem na střeše. Ač je sice Spejblův vůz starší, ale ještě jezdí, je pořád pomalejší než detektivova Octavie. V jeden šikovní moment nechal Spejbl detektiva Šourala a pomocníkem Zelí předjet a oni hned dohnali onu bílou dodávku a drželi se jí jako klíště s vyléčenou obrnou. Jak už jsem řekl. Naši zloději měli dnes větší štěstí. Když totiž vjeli omylem na staveniště a kličkovali mezi panely, cihlami a dalším stavebním náčiním tak detektiv Šoural nechtěně propíchl pneumatiku a v té rychlosti se jeho auto otočilo tak, že zablokovalo průjezd a Spejbl tak nemohl se svým kostitřasem pokračovat v pronásledování. Bílá dodávka zmizela v prachu. Spejbl a ostatními vystoupili z auta šli směrem k detektivovi. Šoural a Zelí také vylezli z auta. „To máme dneska smůlu.“, řekl rozzlobeně detektiv Šoural a zabouchl prudce dveře svého auta. „Nebojte se. Ještě je chytíme. Dneska určitě zanechali nějaké stopy. Dnes totiž udělali první chybu.“, řekl Spejbl se záměrem zlepšit detektivu náladu a to se mu povedlo.

Důkazy

*Policejní stanice
Neděle 22.3.1998
Praha6*

Šouralova Octavie už stála před policejní stanicí. Odtahová služba ji tam hned po oné nehodě dopravila. Kolo bylo ale pořád vypuštěné a tak tady to auto stálo jako nějaký vrak. Bylo něco kolem desáté hodiny ranní. V trávě byla rosa a ulice byly mokré od večerního deště. Ulice byly prázdné. Obchody byly zavřené a tak nikdo nechodil venku. Navíc ještě každou chvíli poprchávalo. Jenom Spejbl, Hurvínek a myšáci se drkotali Spejblovým kostitřasem po městě. A policejní stanice byla také přeplněna uniformovanými lidmi. Všichni se dohadovali o důkazech a ostatních stopách, které po sobě zanechali včera lupiči v Bílé Labuti. I když policie uzavřela výjezdy z města a každé auto kontrolovala, tak bylo zřejmé, že se lupičům podařilo utéct z města. Proto uzavírka odpoledne skončila. Policejní úřednice skenovala do počítače otisky prstů z Bílé Labutě a pak čekala až počítač prohledá policejní databázi zločinců Před policejní stanicí zaparkoval mrak kouře a z něj vystoupili Spejbl, Hurvínek, Jimi, Myky a Steven. „Ty jsi zase zapomněl doplnit olej, vid' Hurvajs!“, hudoval Spejbl se zakouřeným frakem. „Vždyť jsi říkal že to uděláš sám.“, bránil se Hurvínek. Spejbl si mumlal něco pro sebe a pak vykročil směrem ke dveřím. Hurvínek věděl že to bylo něco na jeho osobu. Že ta'ulda si myslí, že mu určitě říkal, že tam olej má dolít on a že vůbec není možné, aby řekl že ho tam dolije sám. Nicméně všichni vešli bez nějaké větší hádanice do policejní stanice. Spejbl se zastavil u jedné policistky, která psala něco na počítači a zeptal se jí jestli by mu nemohla zavolat detektiva Šourala. Neodporovala, což by se také stát nemělo a hned zvedla telefon a zavolala do detektivovy kanceláře. Po malé chvíli položila telefon a oznámila Spejblovi, že detektiv je již na cestě. Steven se zajímal více o to, jak rychle se zase vrátí domů. Pan Spejbl je totiž vytrhl od snídaně a on se velice těší na oběd. Dnes mají mít totiž kuřecí řízek s nivou. Hurvínek a Jimi si prohlíželi čestná vyznamenání zavěšená na stěně. Myky si povídal s policistkou o jejím počítači a Spejbl přešlapoval ze strany na stranu a čekal na detektiva. Hurvínek se dostal k jednomu zdařilému vyznamenání a hned ho přečetl Jimimu. Stálo tam: „Toto je odměna policistovi Klubíčko za to, že sundal jedno osamělé kořátko ze stromu.“ Jimi se tomu zasmál a přečetl Hurvínkovi druhý směšný papír visící vedle. „Tímto oceněním děkujeme policistovi Rohlíkovi za to, že v deštivém počasí došel koupit koblihy.“ Hurvínek se zachechtal a pokračovali dál. Steven se posadil na židli a měl co dělat, aby se nevrhl na svačinu jednoho policisty. Naštěstí už takovými starými dveřmi, které vedly asi na schodiště, vešel do místnosti detektiv Šoural. Pozdravil naše detektivy a pobídl je aby šli za ním. Pronásledován Spejblem a ostatními odešel detektiv Šoural stejnými dveřmi, kterými přišel. Jakmile vlezl Hurvínek na schodiště, došlo mu, že tahle budova snad asi nemá střechu, protože po schodech tekla voda. Nevěděl jestli jim tady také prasklo potrubí, ale typoval že je to dešťová voda. „Přišli jsem se podívat jaksi na to, co jste tam to tento. Víte co myslí?“, promluvil Spejbl.

„Ve vaší větě to sice poznat není, ale vím co jste myslel. Přišel jste se podívat, co jsme tam našli? Jaké stopy tam nechali?“, vyvodil detektiv Šoural. „No, to ta'ulda přesně myslel. Tak co jste tam našli?“, zeptal se Hurvínek, dřív než se Spejbl stačil nadechnout. „Našli jsme nějaké otisky prstů a pak jim také upadla značka od auta.“, odpověděl detektiv Šoural a otevřel dveře ve třetím patře. Všichni vešli do místnosti, která vypadala spíš jako nějaké novinové nakladatelství. Všude byly stoly a na každém byl aspoň jeden počítač. „Tady jsou docela chudí, že jo Steven“, uteklo Mykymu z pusy. Nikdo jiný, kromě Stevena kterému věta patřila, to neslyšel. Spejbl s ostatními

následoval detektiva Šoural, který je dovedl až ke stolu jedné hezké policistky. „Už jste něco zjistila“, optal se jí. „Ještě jsme nestihli prohledat celou databázi. Počkejte chvíli.“, zněla odpověď. „Co to dělá?“, zeptal se Hurvíněk. „Zadala do počítače otisky prstů těch zločinců a počítač je teď hledá v naší policejní databázi.“, odpověděl mu detektiv. Najednou vešel do místnosti také pomocník detektiva Šourala Zelí. Přišel k němu a detektiv se ho ptá: „Tak co jsi zjistil o té značce?“ „Že patřila k autu.“, odpověděl Zelí. „Na to jsi potřeboval počítač?“, zlobil se na něj Šoural. „Patří to k bílé dodávce šéfe.“, odpověděl Zelí. „Na to bych bez tebe nepřišel. Já už si totiž nepamatuji jak jsme včera tu bílou dodávku pronásledovali.“, odpověděl mu Šoural a začala mu stoupat pára z uší. „Není zaregistrovaná.“, řekl konečně něco podstatného. „No, tak přesně něčeho takového jsem se bál.“, odpověděl Šoural, když v tom mu policistka řekla: „Už jsem je našla.“ „No skvělé, tak co o nich víme?“, zeptal se. Jimi si nechtěl nechat ujít takovou skvělou příležitost zavtipkovat si a tak na detektivovu otázku řekl: „Jsou to zločinci.“ Detektiv se začal červenat a Jimi radši ztichl. Policistka na něm viděla, že už je dost dopálený a tak mu honem pro uklidnění oznámila co zjistila: „Jsou to Bedřar a Mastička.“

Ti co je pronásleduje směla. Už několikrát se nechali tak skvěle chytit. Při tak hloupých situacích. Asi před dvěma měsíci byli propuštěni z vězení.“ „Tentokrát tu smělu nechali v tom ústavu.“, řekl Spejbl. „V jakém ústavu?“, divil se Zelí. „No ve vězení přece.“, odpověděl Spejbl. Spejblovi se potom dostalo dlouhé přednášky o tom, proč to není ústav, že je to budova pro odčinění trestu a také nápravná budova. Potom si nechal Spejbl zkopírovat údaje na disketu a detektiv Šoural si nechal oba trestní rejstříky vytisknout. Moc toho nebylo. Z důvodu častého chycení to zabralo pro každého zločince jeden papír. Potom Šoural pobídl Spejbla, Hurvínka, myšáky a dokonce i svého společníka, který ho tak dopálil, Zelí. Všichni vešli do detektivovy kanceláře a poslední kdo vešel, Zelí, zavřel dveře. Šoural se posadil za svůj pracovní stůl a položil na něj oba rejstříky. Rozsvítil lampičku, aby

viděl lépe na malá písmena, kterými byl rejstřík vyplněn. Hurvínek a myšáci se posadili na pohovku a Spejbl s Zelím už museli postát. Zelí se opřel o stěnu a Spejbl o policičku zavěšenou na stěně. Dříve ji tam přidělával Zelí a tak není nutno se divit, když se ulomila a spolu se Spejblem upadla na zem. Pochroumaný Spejbl vstal a omluvil se. Detektivovi Šouralovi to nevadilo a hned poslal pomocníka Zelí pro kladivo a hřebíky, ať to kouká zpravit. Ten poslechl a odešel. Práskl dveřmi, ne že by to bylo z našťvanosti, ale vůbec si to neuvědomil. Ze stěn popadaly obrazy, které tam detektiv Šoural měl rozvěšené. Detektiv pobídl Spejbla a ostatní, aby mu pomohli rozvěsit popadané obrazy a ostatní předměty. Spejbl vzal policičku, o kterou se předtím opřel a postavil ji na stůl. Detektiv Šoural vzal jeden spadlý obrázek a pověsil ho na stěnu. „No nevím co mám říct, jediné že byli vždycky trestaní za krádeže hraček. Policejní psycholožka z nich nikdy nedostala důvod, proč to dělají. Nevím jestli to bylo z toho důvodu, že vyslychala pořád jejich, teď už zatčeného komplice, Karla, který umí říct jenom Jó, nebo proč. Ostatní už si přečtete ve spise, který máte nahraný na disketě. Ještě dnes bude popis obou zločinců v televizi. Budeme čekat, jestli je někdo neviděl. Až se nám někdo ozve, tak vám zavoláme.“ Dopovídal detektiv Šoural a pověsil poslední obrázek. Nacházela se na něm fotografie nějaké krajiny. Zrovna v tu chvíli vešel do kanceláře Zelí a za hlásil: „Už jsem tady a mám co jste chtěl šéfe.“ Detektiv Šoural mu chtěl něco připomenout, ale bylo pozdě. S hlukem se mu na hlavu sesypaly obrazy, které vysely nad ním. Bylo pozdě. Zelí opět praštil s dveřmi. Detektiv Šoural se zvedl, vytáhl z kapsy kapesník a šel si ho namočit do umyvadla. Mokrý a studený kapesník si přiložil na čelo na bouli která mu tam zatím vyrostla. Unaveně si oddychl a pak začal opět rovnat obrazy na své původní místo. Spejbl, Hurvínek a myšky se zatím odporoučeli a za chvíli už detektiv a jeho pomocník slyšeli, jak venku něco střelí. Všichni policisté se ihned nahnuli s odjištěnou zbraní k oknu, připraveni odvrátit zločinecký útok. Pak si ale všimli, že to jenom Spejbl startuje svoji Alfu a tak se zase vrátili ke své práci. Po malé chvíli už bylo slyšet jak se bouchání vzdaluje. Po několika minutách už i dým zmizel z prostorů policejní stanice.

Útěk

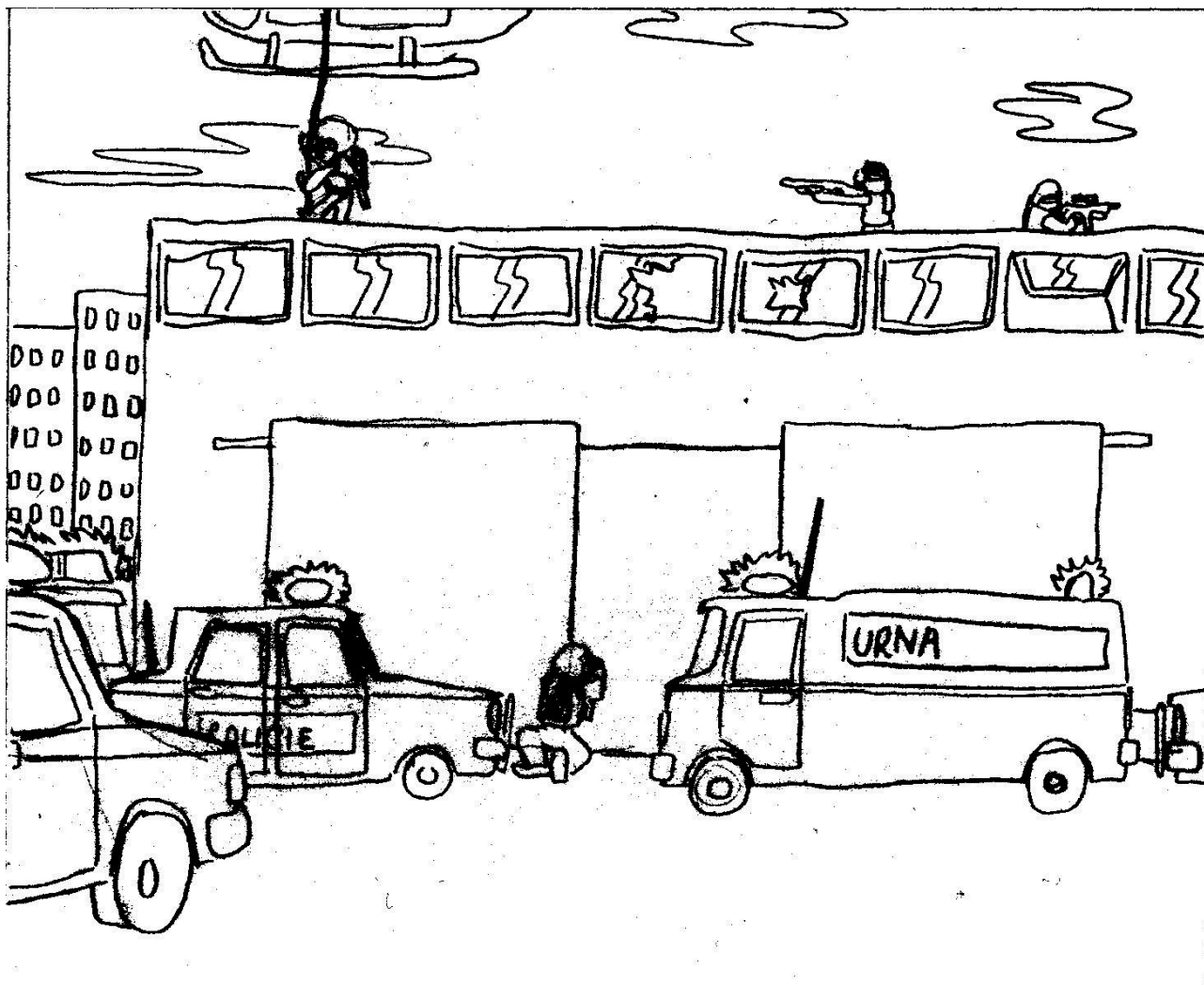
*Opuštěné skladiště odpadu
Pondělí 23.3.1998
Praha 4*

Velká bílá dodávka byla zaparkovaná v prostoru skladiště. Zaprášenými okny jen stěží pronikalo dovnitř ranní světlo. Beďar se celou noc převaloval ze strany na stranu. Mastička spal jako dítě. Beďara celou noc trápily sny o předchozím dnu. Teď už to začne být zajímavé. Minulý den to hodně zkazili. Nechali na místě činu spoustu stop. Jen co mu zima vlezla na prsty nohou přes rozervanou ponožku, zvedl se a sedl si na postel. Odhodil deku rozežranou od molů. Protřel si oči a rozkoukal se. Byl celý zdřevěnělý a bolela ho záda. Po malé chvíli probudil i Mastičku. Pak došel k ledničce a vyndal z ní konzervu s masem. Ze skříňky vzal chleba, otvírák na konzervy a nůž. Potom popošel ke stolu a sedl si k němu. Rozespálý Mastička s rozčuchanými vlasy si sedl k němu. Otevřeli konzervu a skladištěm se rozletěla vůně čerstvého hovězího. Nakrájeli si chleba a maso si rozdělili. Začali jíst. Na krajíc chleba si pokaždé nandali kopec masa a s potížemi potom ukousli jedno sousto. Mastičku napadlo, že by si k tomu mohli pustit televizi. Beďar souhlasil a tak ji Mastička zapnul.

Televizní hlasatelka hlásila počasí, pak nějaké večerní zábavné filmy. Potom přišel na řadu popis zločinců, co vykradli Národní technické muzeum a další budovy, kde měli vláčky. Potom přišel popis oblečení které měli naposledy na sobě a pak výpis z trestního rejstříku, kde popisovali co oba zločinci v minulosti udělali. Oba zloduši pomalu přestávali přežvykovat jídlo a vykuleně zírali na obrazovku. Ani jeden z nich nečekal, že další den po pokusu vykrást Bílou Labuť bude znát jejich popis každý občan Prahy a okolí. Dokonce jim začalo vypadávat jídlo z pusy. Oba hned odskočili od stolu a vrhli se ke skříni, kde měli uložený lup z předešlých loupeží a začali ho honem nakládat do auta. Věděli, že se teď musí z města ztratit dřív, než je někdo pozná a udá. Netrvalo dlouho a oba uslyšeli pravidelné bouchání. Věděli co to je. Už dvakrát je to totiž na ulici honilo. Bylo to Spejblovo auto a protože to měli k tomuto starému skladišti blíž než policie, byli tady dřív. Oba si mysleli, že je konec, že už čekají za dveřmi i s policií. Ale opak byl pravdou. Spejblův vůz byl ještě daleko a Hurvínek a myšáci vytvářeli zvuk sirény. Bylo to slyšet opravdu daleko. Když Mastička zjistil, že v okolí skladiště se nepohybuje jediný policista, pomohl Beďarovi naložit zbytek nákladu. Mastička ještě otevřel vrata a pak oba nasedli do vozu.

Se zavíráním vrat už se nezdržovali. Jejich dodávka s dýmem stoupajícím od zadních kol v rychlosti opustila prostor skladiště. Vyjela ven a zmizela v první zatáčce. Spejbl měl smůlu. Hned na to, jak zločinci zatočili do první zatáčky, tak on druhou zatáčkou vjel do prostoru před skladištěm a následně pak i do skladiště. „Už tady nejsou.“, usoudil Hurvínek podle atmosféry. „Ale není to dlouho co odjeli.“, zapřemýšlel Steven. „Proč myslíš Stevene?“, zeptal se ho Jimi. „Protože jinak by za sebou zavřeli vrata.“, odpověděl mu Steven a konečně vystoupil z auta za ostatními. „Ty taky nezavíráš dveře z obýváku a nikam nespícháš.“, hádal se Myky. „Jak to víš? A co když zrovna někam spíchám.“, začal se hádat taky Steven. „A kam?“, nedal Myky pokoj. „Nehádejte se!“ , skočil jim do řeči Spejbl a popošel ke stolu s načatou masovou konzervou. „Proč myslíte pane Spejble, že ani nedojedli snídani?“ , chtěl vědět Jimi. „No to nevím.“, odpověděl Spejbl. „Tatí, vezmi rozum do hrsti a určitě na něco přijdeš.“, pobídl ho Hurvínek, ale jeho otecko na to zareagoval jinak než na povzbuzení. „Chceš říct, že mám tak málo rozumu, že se vejde do hrsti?“ , obořil se na svého synátora Spejbl. Hurvínek ho hned chlácholil, že to byl jenom takový řečnický

obrat a Spejbl se tak hnedka uklidnil. „Myslím, že jsme je vyplašili, určitě slyšeli naše, vlastně vaše auto pane Spejble, jak tak hrozně bouchá a vzpomněli si na události z předešlých honiček.“, konstatoval Steven. „No tatí, tomu já bych se nedivil. Já z toho bouchání mám pořád strach. To se musím pořád otáčet, jestli po mě někdo nestřílí. A to auto ještě neslyšeli startovat. To potom zní jako když vystřelí slavnostně z kanónu.“, doplnil Stevena Hurvíněk. „Ale to ne. Určitě se lekli zpráv v televizi. Stejně jsme měli štěstí, že je ten pán....jak on se jmenoval....jo, už vím. Měli jsme štěstí, že je ten Franta Práskač viděl a nahlásil. Jinak se totiž mohli vypařit a my bychom nenašli ani tuhle skrýš ani je.“, uvažoval Spejbl nahlas. „Aha, takže díky němu, jsme našli aspoň tu jejich skrýš. Ale je už ne. Protože jsem sem přijeli pozdě. Nejspíš už teď někdy opouštějí Prahu. To by bylo veliké štěstí, kdybychom je ještě našli.“, řekl Jimi. „Ále, určitě tady najdeme nějaký to tento, žano. Podle toho je to a pak je ještě tento žano, chytíme.“, vysvětlil situaci Spejbl.

Myky chtěl ještě pochválit jeho krásný přednes a říct, že tomu všichni rozuměli, ale to už zaslechl policejní sirény. Dřív než bys řekl švec zastavilo před skladištěm mnoho policejních vozů a z nich urychleně vyskočili policisté. Všichni se schovali za dveře svých automobilů a vyzvali Spejbla, Hurvínka a myšáky, aby dali ruce vzhůru. Detektiv Šoural, který právě přijel ve své Octavii odvrátil jejich zatčení a spolu s pomocníkem Zelím k nim přistoupil. Než se Spejbl stačil vzpamatovat, už byly všude nataženy žluté pruhy s varovnými nápisy. Lidé, co mají na starost zajišťování stop už celé skladiště posypali bílým práškem a hledali otisky prstů.

Detektiv Šoural zamával rukou Spejblovi před obličejem a ten se ihned probral. „Chvilí jsem tady rozjímal o případu. Zločinci už byli bohužel pryč, když jsme sem přijeli.“, informoval detektiva

Spejbl. „To je směla, teď už jsou určitě pryč z města. Ale myslím, že stát neopustí. Aspoň ne dokud se to tu trochu neuklidní a na případ se nezapomene. Teď už bude dost těžké je najít.“, řekl detektiv Šoural. „Třeba je zase někdo udá.“, snažil se ho uklidnit Spejbl. „To sotva. Tihle zločinci se většinou ukryjí někde u hranic a tam nebyly ty zprávy vysílané. Ani policejní oddělení nemá dost policistů, aby to tam uhlídala. Nejhorší je, že bůh zase rozdával štěstí a oni tentokrát nepřišli pozdě. Asi proto nám už tolikrát utekli.“, konstatoval detektiv Šoural. Zelí tam u nich jen tak stál a po malé chvilce, když si připadal nepotřebný, se potichu odporoučel a usedl ke stolu. „Tentokrát má tahle dvojice můj obdiv.“, řekl Šoural. „Promiňte že vám skáču do obdivu, ehm do řeči, ale váš kolega támhle likviduje doličné předměty.“, oznámil detektivu Šouralovi Jimi. Detektiv Šoural se otočil a spatřil pomocníka Zelí, jak u stolu dojídá hovězí konzervu. Usmál se a ujistil Jimiho, že to je normální. Prý už to má dovolený a nikdo ho za to zpovídat nebude. U žádného případu prý ještě jídlo jako předmět doličný nebylo. A to proto, že ho detektiv Zelí snědl dřív, než ho stačil někdo někam jako předmět doličný uložit. „Podle toho co jste řekl to vypadá, že jim to projde.“, povzdychl si Spejbl. „No, ještě budeme kontaktovat pohraniční policii, aby to zkusila ohlídat, ale moc velké naděje bych si nedělal.“ „No, já myslím tatí, že už bychom měli jet. Tady už stejně nic platní nejsme.“, pobídl Hurvínek svého otecka k odchodu. „Váš syn má pravdu, tady už nám nijak nepomůžete pane Spejble. Případ zůstane otevřen asi ještě měsíc a po tu dobu vám jakékoliv novinky oznámím.“, informoval detektiv Šoural pana Spejbla. Spejbl přešel dveře svého auta a usadil se za volant. Hurvínek si sedl vedle něj a myšáci si našli na zadní sedadlo. Policisté si vyndali vatu a dali si ji do uší. Věděli proč. Hned jak Spejbl nastartoval, tak se ozvala dělová střela a auto se s mrakem dýmu vypotácelo škvírou mezi varovnými nápisy z prostorů skladiště. Netrvalo dlouho a všichni dorazili domů. Unavení padli ke stolu, kam jim Helena, Petra a Bára přinesly večeři. Všem se hned rozšířil úsměv když na talíři spatřili krásné, velké, voňavé plněné knedlíky, posypané cukrem a tvarohem a to vše lehce polité rozehřátým máslem. V knedlicích se nacházely broskve z kompotu. Po lahodné večeři a po umytí nádobí se všichni odebrali do obývacího pokoje. Spejbl se uvelebil ve svém křesle a vedle sebe si položil šálek s předem uvařenou kávou. Hurvínek se rozvalil do druhého, menšího křesla a Steven, Jimi, Myky, Helena, Bára a Petra se uvelebili na gauči. Pustili si televizi, Spejbl usrkával kávu a ostatní horký čaj. Dívali se na nějakou komedii a pozvolna u ní usínali až nakonec usnuli úplně.

Dovolená

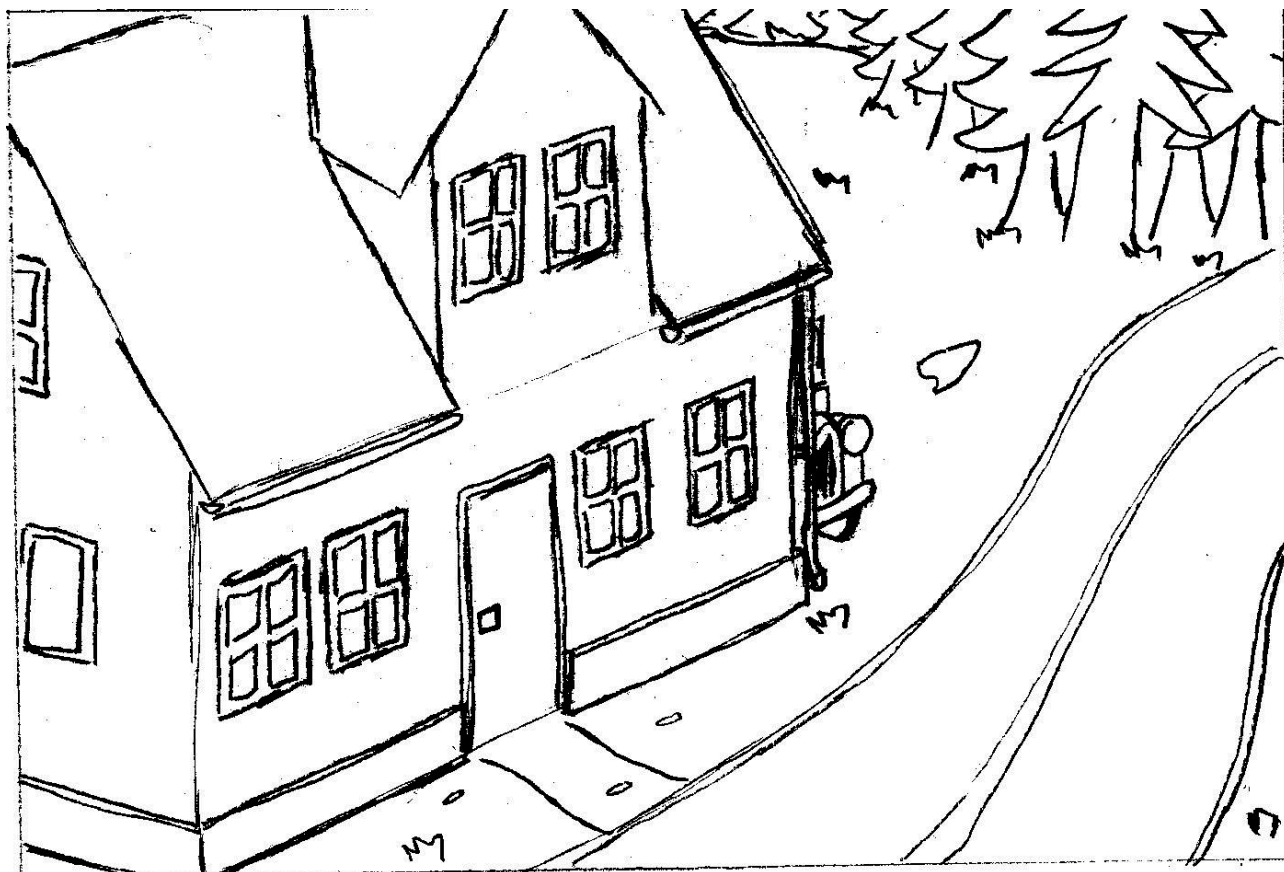
*Byt Spejbla a Hurvínka
O týden později*

Pan Spejbl ležel spokojeně v posteli přikrytý svojí oblíbenou pruhovanou peřinou. Chodidla mu čouhala skrz prkna ven z postele, ale nejevil známky nějakého prochladnutí. Bylo asi osm hodin ráno. Spejbl měl ještě půlnoc, kdežto Hurvíněk už byl smysly někde v odpoledních hodinách, kdy má většinou nejvíc energie. Dveře do Spejblova pokoje se otevřely a zavrzaly. Do pokoje vešel po špičkách Hurvíněk následován Žerykem. Venku bylo krásné počasí. Slunce svítilo a sem tam byl na obloze nějaký ten bílý mráček. Spejbl otočil hlavou směrem ke zdi a spal dál. O přítomnosti psa a Hurvínka neměl ani potuchy. „Tak, Žery, skočíš na ta'uldu a on se probudí. Jasně?“, navedl Hurvíněk psa ke šprýmu. Žeryk souhlasil a skočil na páníčkovu peřinu. Hned byl u Spejblova obličej a začal ho olizovat.

Teď už se Spejbl vzbudil. Posadil se na postel a rozespale popřál Hurvínkovi dobré ráno. Chvilí si mnul oči a pak se zeptal: „Hurvínku, co to tady voní. Vypadá to jako čerstvě uvařená ranní káva.“ „To máš tedy ta'ulínku ještě rozespalé čichové buňky. Kafe jsem ti udělat chtěl. Ale...“, nedokončil větu Hurvíněk. „Ale...“, snažil se Spejbl napovědět. „No, ona se tam ta záclona připletla úplně sama“, svedl Hurvíněk požár na neposlušnou záclonu. Spejbl už na nic nečekal a vystartoval z postele na chodbu. Tam sebral ze zdi práškový hasicí přístroj a popoběhl do kuchyně. Hurvíněk jenom přihlížel jak otecko zmizel v černém dýmu a pak jak se z kuchyně rychle, na dobu hašení však příliš pomalu, vytratilo oranžové, nepravidelně blikající světlo. Z mraku dýmu vyšel jakýsi člověk. „Požárníci změnili uniformu?“, zeptal se muže, který byl celý bílý. „To jsem já Hurvajz.“, řekl Hurvínkovi Spejbl přes silnou vrstvu hasicího prášku. „Jé, tatí, já jsem tě přes ten prášek vůbec nepoznal.“, poznamenal se Hurvíněk. „A jakto že jsi celý bílý?“, zeptal se ještě. „Ještě se ptej. Už jsi tenhle natlakovaný krám zkoušel při akci udržet. To ti řeknu to je pěkná dřina. Byl jsem rád, že jsem tu záclonu uhasil. Už se mi totiž pěkně motala hlava.“, stěžoval si Spejbl. „Jak to?“, chtěl vědět Hurvíněk. „Jak to, jak to? No protože se mnou ten hasicí přístroj pěknou dobu točil. Bylo pěkně těžký udržet ho ve směru ohně. Aspoň že při každý otočce ten prášek na ty plameny aspoň trochu vletěl.“, vysvětlil celou událost Spejbl a šel zavřít dveře na chodbu, které při zavření zkazily představení ostatním nájemníkům domu. „Asi si vyjedeme někam na dovolenou. Myslím, že ji potřebuji.“, vyhrkl ze sebe Spejbl. „To je bezva nápad tatí.“, souhlasil s ním Hurvíněk. „Tam mi aspoň nebude hrozit že se ráno probudím a zjistím, že mi shořela střecha nad hlavou.“, poznamenal ironicky Spejbl. „Vezmeme s sebou myšky?“, ptal se Hurvíněk. „Ale pro mě za mě s sebou vezmi třeba želvu. Ale nesmí mi to sníst jídlo a lézt to do postele!“, upozornil ho Spejbl. „My si asi nerozumíme ta'ulínku. Já myslel Stevena, Jimiho a ostatní.“, řekl Hurvíněk. „Jo ti, no ti mohou jet samozřejmě také.“, řekl Spejbl. „Tak jim běž zavolat a já zavolám detektivu Šouralovi a řeknu mu, že teď budeme týden pryč.“, rozdal Spejbl rozkazy. „No jó tatí, ale jak to mám udělat?“

„Co je mi to zase za otázku. Jak se volá telefonem. Vezmu sluchátko, vytočím číslo, zeptám se a dovím se, žano.“, vysvětlil mu Spejbl princip telefonování. „To vím tatí. Ale když ty budeš volat a já taky, tak jak to uděláme, když máme jenom jeden telefon. To mám rozstříhnout kabel aby vedl na dvě místa nebo, já už vím, oni mají stejné číslo vid' tatí. No jo, ale když mají stejné číslo, tak myšky uslyší že teď tu týden nebudeme a budeme jim smutno, že jsme je nepozvali a detektivu Šouralovi by zase mohlo být smutno, že jim je smutno a třeba by chtěl je s námi taky a pak“ „Co to zase plácáš. Jaký společný číslo a komu by bylo smutno?“ „Ty jsi mě tatí neposlouchal, že jo. Protože

jinak by ses neptal.“, nechápal Hurvínek svého otecka. „Poslouchal.“, bránil se Spejbl. „Jenom jsem přítom nedával pozor.“, dodal ještě. „Při čem?“, nedával zas pozor Hurvínek. „Při tom tvém rozhovoru přeci.“ „Při jakém rozhovoru?“, nevěděl zas Hurvínek. „No při tom tom, žano. Jak si říkal že to, žano a jemu to zatím bylo líto a pak ještě s námi nejeli, žano.“, vysvětloval mu to Spejbl. „To ale nebyl žádný rozhovor tatí. To byl přeci monolog. Já nevím jak ty, ale já k rozhovoru ještě někoho potřebuji, kdo by se mnou také mluvil.“, ohradil se Hurvínek. „No dobře. Necháme toho, než do toho zamotáme úplně.“, rozhodl Spejbl. „Tak kde jsme to přestali?“, zeptal se Hurvínek Spejbl.

„Doma tatí.“, odpověděl mu synátor. „Kluku nedovtipná. Myslím u jaké věty jsme skončili.“, přiblížil otázku Spejbl. „Nejspíš u té poslední.“, odpověděl Hurvínek. Spejblovi došlo, že mu jeho synátor se vzpomínáním moc neporadí a tak to musel zařídit sám. Po malé chvíli si přece jenom vzpomněl. „Už vím. U toho telefonování jsme skončili. Tak já zavolám první a ty druhý.“, rozdělil Spejbl opět úkoly. Potom už se toho moc nedělo. Spejbl zavolal na policejní stanici, což mu vyneslo docela tučný účet, protože když mluvil s detektivem Šouralem, tak zapomněl co mu chtěl říct a než si zase vzpomněl tak uběhlo dobrých patnáct minut. Byl také líný zavěsit a zavolat až si vzpomene, protože kdyby volal ještě jednou tak by prý měl na účtu další řádek čísel odpovídajících sumě, kterou provolal. Ale takhle tam ten řádek bude jenom jeden a ještě k tomu nulový, protože hovory na policii jsou zadarmo, jak si později uvědomil. A jeden je vždycky méně než dva. Potom volal Hurvínek. Jeho telefon k myšákům netrval nikdy dlouho, protože jeho telefonáty byly následujícího typu: „Ahoj ty kdo jsi právě u telefonu. Zítra jedem na výlet tak se sbalte a v osm před naší garáží. Ahoj.“ Takhle to většinou skončilo.

Do konce večera řádila u Spejblů cestovní horečka. Spejbl zrovna začínal dávat věci do batohu, když k němu Hurvínek přinesl další věci. Spejbl Hurvínkovi připomněl, ať si sbalí jen to co je životně důležité a pak přidal do svého batůžku malý kempinkový televizor. Žeryk tahal ze skříní ponožky různých barev a typů a bylo štěstí když se někdy našly dvě stejné. K večeru Spejbl

zkontroloval, jestli má všech 36košil, dva a půl kapesníku a jeden kempinkový televizor a pak ještě ty ostatní textilie. Večer byla skromná večere. Kdyby to snad někoho zajímalo, tak byly párky s hořčicí a chleba. Potom se Spejbl uvelebil do svého křesla a poslechl si večerní zprávy. Hurvínek tentokrát ani neodporoval a šel spát brzo jako jeho otecko. Další ráno bylo přesnou kopií toho předešlého. Avšak až na to ranní hašení hořící záclony. Hurvínek byl už vzhůru, ale Spejbl ještě pořád zařezával. Dveře jeho pokoje se rozletěly a dovnitř jeho ložnice vletěl Hurvínek a křičel: „Už přišel!“ Spejbl se s leknutím probudil a ihned se syna optal proč tak vyvádí a kdo že to vlastně přišel. Hurvínek mu slušně odpověděl, že Steven, Jimi a ostatní myšky. „To by jsi snad měl řvát, vlastně říkat, už přišli.“ Když jsi křičel: „Už přišel, tak to znamená že přišel jenom Steven sám.“, dal Spejbl Hurvínkovi ranní lekci češtiny. „Já myslel, že ti nejdřív oznámí, že už přišel Steven a pak ti řeknu že s ní...“ „Co sní. U nás nic. Nasnídat se měl doma.“, skočil Hurvínkovi Spejbl do řeči. „Taťulínku, nech mě prosím tě domluvit. Já chtěl říct, že s ním přišli i ostatní“, vysvětlil Spejblovi Hurvínek. Potom Spejbl vstal, oblékl se, odnesl si společně s Hurvínkem věci před dveře a začal hledat klíče od bytu. Když prohledali ledničku a pračku, tak je Žeryk přinesl ze sušičky a Spejbl konečně zamkl. Následoval odchod do garáže. Pár minut se z ní nic neozývalo, protože Spejbl a ostatní nandávali zavazadla do kufru. Přišlo to až potom. Strědně hlasité nastartování staré Škody 120 se potichu prolétlo barákem a pak zaniklo hluku motoru. Auto vyjelo před dům. Myky vyskočil a zavřel dveře od garáže. Spejblovo auto už mohlo jen zpozorovat, jak se jeho majitel vzdaluje od domu ve staré, ale pořád ještě dobré a výkonné Škodě 120. Byla totiž prostornější než Spejblovo auto, do kterého by se sice všichni hrdinové vešli, ale už by se jim tam nevešly zavazadla. Auto opustilo Prahu a vyrazilo směrem k hranicím.

Ubytování

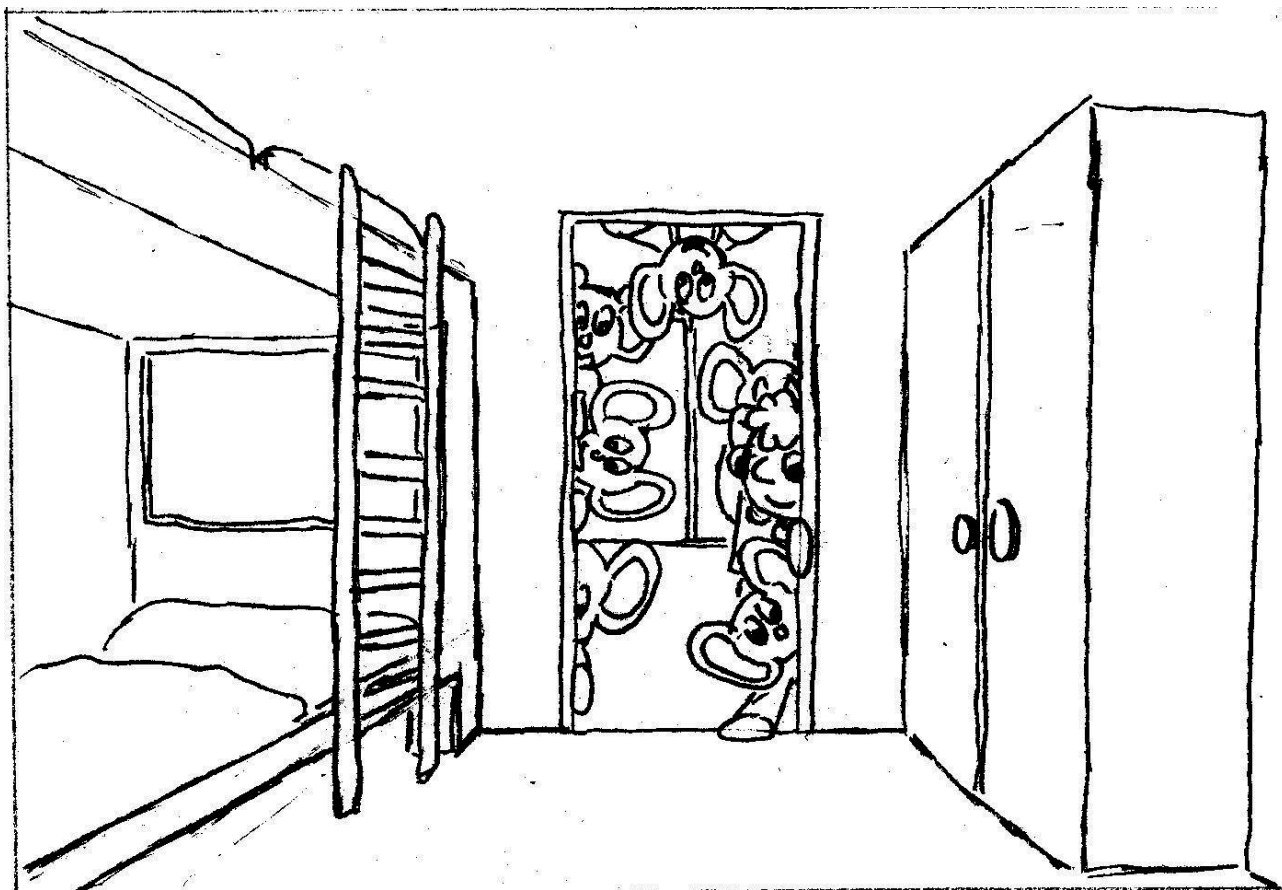
*Kdesi u hranic
1.4.1998*

Spejbl, Hurvínek a myšky vjeli do malého městečka. Chvilku v něm bloudili i když tam bylo jen pár ulic a pak se zeptali jednoho místního občana na ubytování. Po malé chvíli blábolení se Spejbl rozjel do kopce. Zastavil u prvního domu, který potkal a který se zdál být hotelem. Mezitím co Hurvínek s myšáky odháněli dým, který se stále valil z výfuku a zpod kapoty vyřízeného auta, došel Spejbl okouknout dovnitř situaci. Když vešel dovnitř, uviděl po své pravici schody do druhého patra, po své levici uviděl dveře do jídelny a před ním viděl dlouhou chodbu. Dal se tedy dvěma do jídelny, kde potkal správce ubytovny a hned mu naskočil úsměv. Rozběhl se k němu, poplácal ho po rameni a povídá: „Ahoj Pepo, co ty tady děláš?“ „Prosím?“, podivil se správce.

„No kolik let jsme se neviděli?“, povídá Spejbl. „Musel jste si mě s někým splést“, divil se správce ještě víc. „Ale ztloustnul jsi, ztloustnul, dřív jsi býval jako párátko“, povídá zase Spejbl. Hurvínek a myšáci mezitím rozehnali všechnen dým a spolu s myškami se šli podívat co se děje. Spejbla sice neviděli, ale potkali paní správcovou. Zeptali se jí, jestli už ta'ulda najal nějaké pokoje. Po uspokojující odpovědi, že žádné nenajal, najali sami dva pokoje. Spejbl mezitím stále obtěžoval nebohého správce. „Ale já vás vůbec nepoznávám pane“, bránil se stále správce. „Ty hlupáčku, vždyť už na začátku jsem povídal, kolik let jsme se neviděli, Pepo“, vysvětlil Spejbl. „Ale já nejsem Pepa“, oznámil správce Spejblovi. „No tak vidíš, ani Pepa už nejsi“, nedal se Spejbl odradit. Ale to už ho Hurvínek našel a hned zakročil. Odtrhl svého ta'uldu od správce a řekl mu ať pána nechá být. Potom se od něj Spejbl ještě dozvěděl, že už najal dva pokoje, které měl najmout on. Spejbl se potom obořil na správce: „No tak vidíte, zdržujete mě tady, a kluk chudák musí všechno zařizovat sám.“ Správce byl z tohoto divného hosta tak rozrušen, že mu ani nestačil nic říct, když odcházel do svého pokoje. Hurvínek zůstal ale ještě dole v jídelně. Podíval se na jídelní lístek. Správce už se vzpamatoval, ale nechtěl Hurvínkovi nic říkat o jeho otci a tak tam jenom tak stál. Hurvínek se dal do odchodu, když tu mu správce povídá: „Jestli tady půjdete ven, tak až uvidíte nějaký bunkr, tedy vojenský, tak tam nelezte. Jsou už hodně zchátralé a mohli byste se tam někam propadnout, nebo by na vás mohlo něco spadnout!“ „Nebojte, určitě nikam nevlezeme“, odpověděl mu Hurvínek na jeho poučení, ale sám tomu nevěřil. Vždyť přece zakázané ovoce nejlíp chutná.

Hurvínek došel do pokoje, do kterého se ubytoval Spejbl. Původně chtěl sice bydlet s myškami, ale zdálo se mu, že Spejbl není na tuto informaci dostatečně připraven. „Co ty tady, já myslel, že budeš chtít bydlet s myškami?“, optal se Spejbl udiveně. Hurvínek se jen usmál, popadl kufr a byl pryč. Z úst jen vypustil, že si asi spletl pokoj. Naštěstí u myšek byla ještě jedna postel volná. Petra, Helena a Bára už rozbalovaly kufry, ale Steven, Myky a Jimi skákali po postelích. Hurvínek vběhl do pokoje. Všichni se udivili, že mu to pan Spejbl dovolil, ale nikdo se neptal: „Jak...?“, aby se to náhodou ještě neobrátilo. Myšky měly opravdu pěkný pokoj. Byl pěkný výhled dolů na bazén a na velikou louku, na které se pásly krávy. Hurvínek navrhl, že se zítra půjde na průzkum a také sdělil myškám správcovo varování před zchátralými vojenskými bunkry. Všichni měli s sebou baterky a s propadnutím se někam si nedělali starosti. Vždyť takový bunkr, který má půl metru tlustou zeď vyrobenou z betonu musí něco málo hodně vydržet. Třeba tam najdou nějakou věc z druhé světové války, a pokud to nebude zrovna nějaká bomba nebo nábojnice do děla, tak by za to mohli dostat tučnou odměnu. Petra, Helena a Bára už měli vybaleno a když je Hurvínek a myšáci trochu poprosili, tak jim jejich věci vybalily také. Hurvínek si také zaskákal na svojí postýlce a pak si do ní

lehl a odpočíval. Spejbl vybaloval také. Měl také krásný výhled. Také viděl na bazén dole na zahradě a také viděl pasoucí se krávy na přilehlé louce. Byl ale oddělen od svého synátora a myšek ještě jedním pokojem a tak je nemohl slyšet ani přes zeď. Spejbl měl ale navíc ještě balkón. A kdyby se do toho pokoje vešlo sedm lidí, tak by mu ho Hurvínek s myškami nejspíš znárodnili. Jenže do tohohle pokoje se vešli nanejvýš dva lidé. Když už skříň obsahovala všechny spejblovy věci, tak se Spejbl posadil na svou postel a začal ještě přemýšlet o těch zlodějích. Jako první případ se mu to vůbec nepodařilo a ta myšlenka mu drala nervy. Ale už mu bylo lépe než když jim zloději uprchli naposledy.

Teď už má přece prázdniny a navíc se už spokojil s myšlenkou, že z něj asi detektiv nebude. Potom si vzpomněl, že musí ještě pořádně zaparkovat auto a tak si vzal klíče a vyšel před ubytovnu. Nasedl do auta, chvíli dělal randál startováním, ale pak si dalo zmořené auto říct a přece jen nastartovalo. Spejbl zajel s autem za hotel a zaparkoval ho pod svoje okno. Pak se vrátil dovnitř. Zaklepal na myšky a řekl jim, ať ho vzbudí k večeři. Odešel do svého pokoje. Uložil klíče od auta, které by stejně nikdo neukradl a plácl sebou do postele. Ani si nestačil vzít noviny a usnul. Hurvínek a myšky se už začali docela nudit a tak se rozhodli podniknout výzvědnou výpravu po budově. Vyšli tedy z pokoje a rozmysleli se, že bude nejlepší prozkoumat zatím jenom druhé patro a to první až jindy. Je tam přece ten správce. Ještě by je chtěl o něčem poučovat. Kdo ví, jestli už vychladl po tom spejblovu představení. Všichni se shodli na tom, že moc pokojů tento hotel nevlastní, ale aspoň tu mají dost velké záchody. Kdyby tady chtěli hrát fotbal, tak by to asi moc dobře nešlo. Buď by je vyštval správce a nebo by už při druhém kopu něco na tak malém hřišti rozbili. Tady budou muset obětovat námahu a jít hrát ven. Možná by se tu ale dalo jezdit po mýdle. Stačí jenom polít podlahu vodou a pak naskočit na mýdlo a jet. Ale Jimi tentokrát všechny přemluvil ať nedělají panu Spejblovi ostudu, že prý ta co si udělal sám dokonale stačí a tak všechny uličnické hry byly zamítnuty. A protože už se stmívalo, bylo pozdě i na průzkum vojenských bunkrů. Zanedlouho byla večeře. Hurvínek probudil Spejbla hrnkem studené vody a šlo se k jídlu.

Kromě toho že pan Spejbl si osladil čaj slánkou, Petra se učesala vidličkou a Hurvínek při tom údivu málem zapomněl nůž v puse se nic významného nestalo. Po večeři, která všem příjemně zaplnila břicha se někdo do pokoje doplazil, někdo dokutálel a ten nejšťastnější došel. Spejbl si v pokoji ještě chvíli četl složky o případu loupeží a pak šel poručit myškám a Hurvínkovi aby už spali. Chvíli dělali že spí, ale pak se strhla velká polštářová bitva. Z peřin si obě soupeřící strany postavily opevnění a celkem osmi polštáři po sobě házeli. Žeryk bydlel také s myškami, ale poštářovku nehrál. Byl totiž od večeře tak přecpaný, že se nemohl pomalu ani hýbat. Lehl si pod postel v neutrální zóně, kam však občas vletěl také nějaký ten polštář. Bitva skončila až tehdy, když se válečníkům povedlo jeden polštář roztrhnout a bitva se tak proměnila v chumelenici.

Průzkum

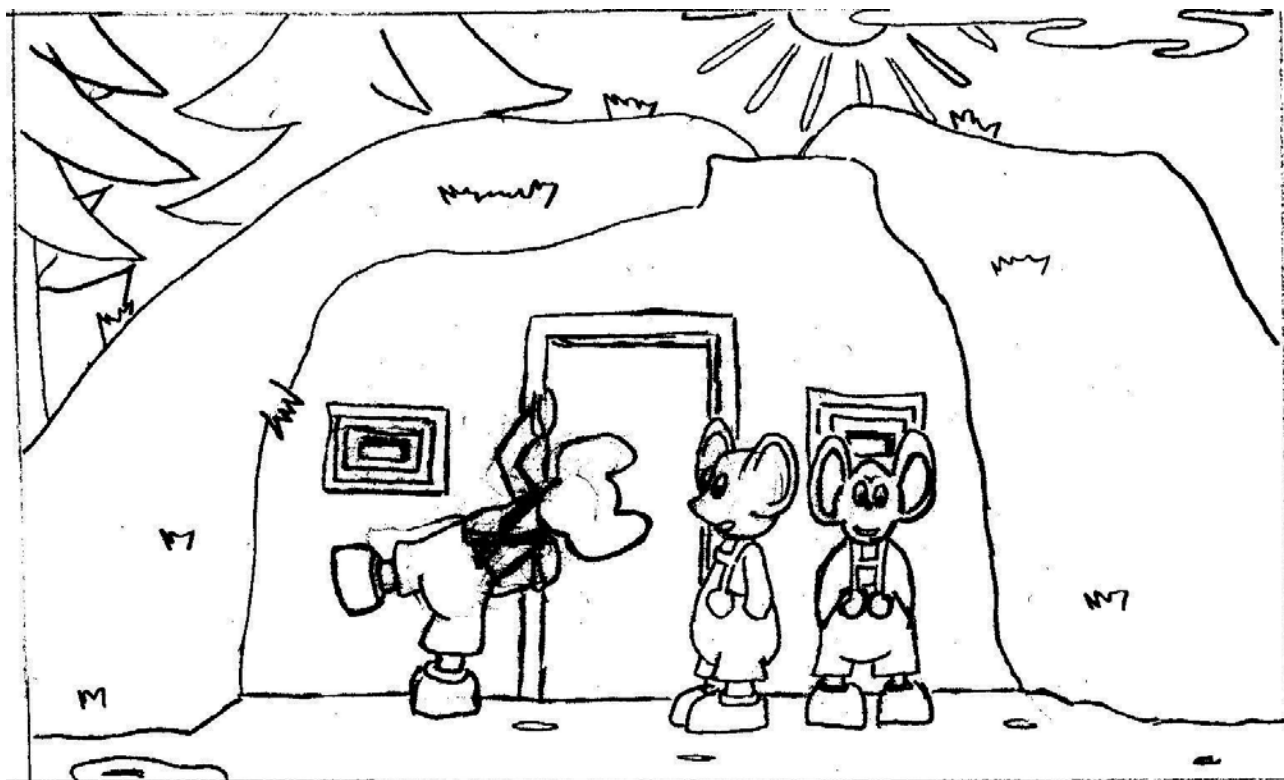
*V hotelu
Kdesi u hranic
2.4.1998*

Bylo ráno. Všichni ještě spali. Hurvínek a myšky byli unaveni po večerní bitvě. Večer se ani nenamáhalo uklidit tu spoušť, kterou v pokoji nadělal roztržený polštář. Zatím co Spejbl už se hrabal z peřin, tak ostatní měli ještě půlnoc. V tomto hotelu nebylo po ránu příliš velké vedro, uvědomil si Spejbl, když vyndal nohy z roztrhané přikrývky a stoupl si na zem. Potom si uvědomil, že zapomněl večer zavřít okno a tudíž bude zmrzlý jenom on. Rychle se tedy oblékl a šel se podívat do pokoje za Hurvínkem a myškami. Když viděl, že všichni ještě tvrdě spí, šel pryč. Chodba byla úplně prázdná. Spejbl si tam připadal jako kdyby byl v tomhle hotelu dočista sám. Bylo tam tepleji než u něj v pokoji. Jelikož Spejbl byl ještě docela prochladlý, řekl si, že si půjde dát dolů horkou kávičku na probuzení. A taky šel. Po malé chvíli co odešel, se probudil i Hurvínek a jelikož nechtěl být sám, usoudil že myškám nebude vadit když je také vzbudí. Jimi byl sice při vstávání trochu rozmrzlý, ale to ho hned přešlo. Když všichni vstali, pořádně se rozkroukali a uviděli to peří všude okolo, začali přemýšlet co se tam asi stalo. Hurvínek potom navrhl, ať toho nechají a připraví se na dnešní průzkum okolí. Steven, Myky, Jimi a Hurvínek ihned zajistili přibalení baterek do batohů a přidali k tomu ještě asi tři kapesní nože a jednu špuntovou pistoli. Helena, Bára a Petra zase zajistily jídlo pro celou výpravu, což činilo pět a půl tatranky a dvoulitrovou flašku s pitím. Když si toto všechno připravili, usoudil, že by měli nejdříve dojít pro pana Spejbla a pak se ještě dojít nasnídat. Všichni tedy odkráčeli ke spejblovu pokoji. Když Hurvínek otevřel dveře, všichni ztuhli a přestali se hýbat. Ofoukl je chladný vzduch z otevřeného okna.

Když se vzpamatovali, utrl si Myky z nosu rampouch a vešel za ostatními do pokoje. „Kde je taťulda?“, divil se Hurvínek. „Nevím“, řekl Jimi a zděsil se. „Podívejte, otevřené okno.“ „To je blbost Jimi. Proč by chodil pan Spejbl ven oknem?“, nechápala to Bára. „On asi myslí, jestli odtamtud neskočil. Jsme přece v druhém patře, nebo v kolikátém?“, nemohl si Myky najednou vzpomenout. „Ale ne, to spíš bude pan Spejbl už dole...“, vysvětloval Steven když mu do řeči skočil Jimi. „To je jasné že bude dole. Když někdo skočí, tak přece nemůže dopadnout nahore“, rozumoval Jimi. „Já myslel, že už je dole v přízemí, že šel na snídani bez nás“, dopověděl Steven větu. „A proč by chodil bez nás?“, divila se Helena. „Asi se vzbudil brzo, viděl že ještě spíme, tady mu byla zima a tak šel dolu, je to úplně jasné ne?“, vysvětlila to ostatním Petra. Potom Hurvínek navrhl ať jdou dolů, podívat se jestli je tam jeho otecko a tak taky udělali. Dole v jídelně našel Hurvínek a myšky sedět Spejbla u stolu, u okna, jak popíjí horkou ranní kávu. Ještě stále byl rozespalý a nevnímal moc okolí. Bylo to na něm poznat z velkých kruhů co měl pod očima. Hurvínek se ani svého otecka neptal jestli se dobře vyspal.

Všichni si sedli k Spejblovi. Všichni si rozkrojili svoje čerstvé housky, namazali je máslem a pak někdo marmeládou, někdo medem a někdo si na housku dal jenom salám a sýr. U snídaně se toho moc nenamluvilo. Hurvínek si vzpomněl na taťuldovy přednášky o tom, jak je neslušné mluvit u jídla a dokonce je i respektoval. Myšky ještě nebyly tak probuzené aby měly do řeči sílu. Až když se chystal Hurvínek odejít a myšky se zvedaly od stolu načal Spejbl rozhovor. „Tak co dnes budete dělat Hurvíнку?“, zeptal se. „My jsme dnes chtěli pročesat okolí tatí“, odpověděl mu Hurvínek. „Cože? Co bys tady česal Hurvajs. No nekoukejte tak udiveně myšky, co byste tady česali? Vždyť vám tady žádná úroda nepatří“, divil se Spejbl. „Ale tatí, tys mě jaksi nepochopil. Já tím myslel, že

se půjdeme projít ven, podívat se kde co je, prozkoumat to tady, půjdeme na výzkum, no prostě to tady pročesáme.“ „Jo ták. A proč jsi to neřekl hned, žano. Nemusel mě tady takhle blbnout. No dobře. Ale dávejte pozor ať někam nespádnete. A to vám povídám, nelezte na žádný zříceniny. Ještě to zřítíte ještě víc než to je a já bych vás pak musel zapřít.“, začal Spejbl s výchovnou přednáškou. „My to víme tatí. To už jsi nám říkal několikrát“, připomněl svému rozespalemu otecku Hurvínek. „No dobře, ale vraťte se k obědu“, zavolal ještě Spejbl za davem mizejícím ve dveřích. Myšky s Hurvínkem vběhli do pokoje, vzali si svoje batohy, pobídli Žeryka a jako správná průzkumná četa se proplížili ubytovnu a pak zmizeli v houští.

Za ubytovnu byl malý lesík a tam byla spousta šišek. To si Hurvínek, Steven, Myky a Jimi nemohli nechat ujít a tak ihned rozpoutali bitvu proti Heleně, Petře a Báře a aby to nebyla přesila tak hrál Žeryk s Bárrou, Petrou a Helenou. Když se všichni dostatečně unavili a došla jim munice tak se vypravili dál. Cesta stoupala do kopce. Po malé chvíli došli na louku. Asi tak v půlce si Hurvínek všiml kraviček které se pásly asi o sto metrů dále od jejich pozice. Hurvínek dostal žízeň a šílený nápad. Jimi mu to rozmlouval ale nepovedlo se mu to. Hurvínek se bránil tím, že mu prý ta'ulda říkal, že když bude mít žízeň, tak ať se nestydí požádat někde o trochu mléka a odešel směrem ke krávě. Nemohlo to dopadnout jinak. Jen co se myšky a Žeryk trochu uvelebili, už viděli běžet ječícího Hurvínka směrem k nim a zuřící krávu za ním. Neváhali ani chvíli, sbalili si svoje věci, což činilo hození batohu na záda na jeden řemen a uspořádali spolu s Hurvínkem přespolní běh. Louka naštěstí byla ohraničena plotem s ostnatým drátem, který Hurvínek a ostatní přeskočili jak nějaký kaskadér z amerického filmu. Kráva už si na to netroufla a tak se pomalu vrátila ke stádu. Hurvínek si při tomto dobrodružství roztrhl kalhoty a košili a utrpěl malé modřiny stejně jako ostatní. Jenom Žeryk vyvázl bez jakékoliv újmy. „Ty Spejblovy rady se nám občas pěkně vyplatí“, konstatoval Myky.

„To jo. Ale aspoň potom můžeme ta'uldovi říct, že jsme se řídili přesně jeho instrukcemi. A on potom už jen maximálně řekne, že takhle to nemyslel a nějak to stráví“, uklidňoval Hurvínek nabručeného Mykyho. Jakmile se všichni vzpamatovali, vydali se dál. Za loukou se nacházel další les. Ten už byl větší než ty křoviska za ubytovnou. Šli chvíli lesem, až narazili, nebo spíše objevili

jeden poměrně velký, ale dobře zamaskovaný válečný bunkr. Chvíli se na něj tak dívali a zkoumali ho zvenčí, až dostal Steven nápad jít dovnitř. Mají přece všichni baterky. Bára se chvíli vzpírala a bála se že by se tam mohli někam propadnout. Ten vedoucí v hotelu je přeci před tímhle varoval ale stejně nechtěla zůstat sama venku a tak šla za ostatními. Žeryk s tím vnitřním průzkumem souhlasil nejvíc. Jen co vešli dovnitř a minuli vchod, kde byl vylomený kovový rám jak od dveří obývacího pokoje, zmizel Žeryk v temnotě. Hurvínek se lekl a volal za ním. Žeryk se ale neozýval a tak jim nezbývalo než ho jít hledat. Vyndali si z batohů baterky a rozsvítili je. Pod nohama jim občas zašplouchala kaluž vody a po stěnách se míhaly bílé kužele světla. Po malé chvíli vyndal Jimi i špuntovou brokovnici a dohnal skupinu. V patře kterém se nacházeli Žeryka nenašli a tak sestoupili po schodech o patro níž. Tam ihned narazili na rozcestí a po posvícení na obě strany byly vidět dlouhé chodby, které se dělily na další místnosti a chodby. Rozhodli se udělat dvě skupiny. Hurvínek, Jimi a Bára se dali doprava a Steven, Myky, Petra a Helena šli doleva. Kužel z baterky pobíhal z pravé stěny na levou a občas se zalomil do místnosti jak Hurvínkův tým prozkoumával prostor. Stejně se dělo i u týmu Stevena. „Žeryku!!!“, zavolal Steven do tmy. Žádná odpověď. Hurvínek to zkusil také ale bezúspěšně. Tenhle bunkr byl opravdu veliký, ale už značně zdemolovaný. Všude byly kaluže vody a prameny vody tekly po každé stěně. Na každé stěně byla vidět pod světlem baterky zelená plíseň a vířice se prach který vznikl při průchodu chodbami. Ve většině místností byla suť a snad žádná místnost neměla dveře.

Všechny rámy u dveří byly zrezivělé. Prostě hygienik by z toho radost neměl. Hurvínek zavolal na Žeryka znovu. Tentokrát se ale odpověď ozvala. Jimi zavolal dozadu na druhý tým a v zápětí byla vidět přibližující se světla. Když Steven s ostatními doběhl k Hurvínkovi, vydali se všichni za zvukem štekotu. Běželi kus rovně, zahrnuli doprava a došli do místnosti, kde byl Žeryk. Jak měli všichni radost, že psa našli, nevšimli si ani, jak se místnost liší od těch ostatních. V rohu se krčil generátor, na zemi byla jakási deka, uprostřed místnosti stůl s alkoholem a na zemi ležely špinavé deky a polštáře. V dalším rohu ležela jakási sportovní taška. „Ty jsi sem nezaběhl náhodou, vid’ Žery“, ptal se Hurvínek svého psa. Žeryk mu to potvrdil. Petra přistoupila k tašce a chystala se jí otevřít, když jí Helena zastavila. „Nevím jestli je slušné otevírat cizí tašku“, řekla Petře. „Heleno, myslíš že tu někdo bydlí stále. Vypadá to tu spíš jako dočasná skrýš. Vsadím se s tebou, že ta taška je tu před někým a z jakéhosi důvodu, který určitě není dobrý, schovaná. Proto musíme zjistit, co je v ní“, rozumoval Steven. Potom tedy Helena ustoupila a Petra rozepnula tašku.

Zatčení

*Starý vojenský bunkr
Kdesi u hranic
2.4.1998*

„Musíme to říct panu Spejblovi“, vyhrkla ze sebe Bára jen co viděla obsah tašky. „To je pravda, ale nemůžeme to tu nechat bez dozoru“, konstatoval Hurvínek. „Co kdyby to mezitím zmizelo, nebo by se vrátili ti co to tu nechali.“ Všichni uznali, že Hurvínek má pravdu a tak se rozhodlo, že Hurvínkův tým v bunkru zůstane a tašku pohlídá a Stevenův tým půjde nález ohlásit. A tak se taky stalo. Chvilí sice Stevenovi, Mykymu, Petře a Heleně trvalo než se z bunkru opět vymotali, ale nakonec se jim to přece povedlo. Vzali to přímo z kopce. Běželi jako o život, nebo spíše poslouchali to, co jim říkali nohy, které běžely rychleji než byly vůbec schopny a tak museli každou chvíli zastavovat, aby nepřesáhli povolenou rychlost a nepřerazili se o nějaký strom. Doběhli k louce a zopakovali si s krávu přespolní závod. Potom celí udýchaní vběhli do ubytovny do Spejblova pokoje. „Co se vám stalo?“, divil se Spejbl. Ale myšky mu nebyly schopny odpovědět, jelikož nebyly schopny popadnout vlastní dech. Spejbl si musel na odpověď ještě asi pět minut počkat. „P-p-pane Spejble, my jsme byli venku a..“ „To vím. A co má být?“, nechápal Spejbl. „Nehte mě prosím domluvit. Byli jsme venku, šli jsme na ten průzkum ,hráli jsme šiškovou válkou, potom jsme se účastnili závodu s krávu.“ „Co prosím?“, chtěl to Spejbl slyšet ještě jednou. „Že jsme závodili s krávu. Hurvínek měl totiž žízeň a..“ „Šmankote, Stevene, to je teď nepodstatné, řekni radši co se stalo potom..“ přerušila Stevenovo vyprávění Petra. „Co je s krávu?“, ptal se zmatený Spejbl. „Ale nic. Potom jsme našli vojenský bunkr a Žeryk utekl dovnitř. A utekl tam naschvál. My jsme ho tam šli hledat a našli jsme ho v místnosti se sportovní taškou a v té tašce jsme našli...“ „Tu krávu, žano“, skočil Stevenovi Spejbl opět do řeči. „Ale né, tam jsme našli ty ukradené mašinky“, vyrazil ze sebe celý příběh Steven a nadechl se. „Co že jste tam našli?“, nevěřil Spejbl svým uším. A to slyší velice dobře. „Ty ukradené vláčky“, zavolal Spejblovi Steven přímo do ucha. „Vlastně my jsme je nenašli...“ „Vždyť jsi teď říkal že jste je našli“, divil se Spejbl. „Ne! Našel je Žeryk, protože kdyby v tom bunkru neutekl tak bychom se do té místnosti nejspíš ani nepodívali.“ „Ale ty mašinky jsou našletý, totiž nalezený, no prostě jsou v tom bunkru v té tašce?“ „Ano“, souhlasil se Spejblem Steven.

To chtěl Spejbl slyšet. Ihned se oblékl a zavolal policii. Potom společně se Stevenem a ostatními počkal pře ubytovnou na policii. Policisté přijeli asi za půl hodiny, ale přijeli. Přijeli asi dvě auta a v nich dohromady čtyři policisté. Vystoupili z aut a popošli ke Spejblovi a k myškám. „Tak co se děje. V tom telefonu vám nebylo vůbec rozumět, ale znělo to jako kdyby někdo někde přepadl banku nebo co?“, zeptal se policista Spejbla. Spejbl mu tedy vysvětlil, že vyšetřoval ten případ ukradených vláček a policisté mu věřili jenom proto, že ho viděli v televizi. Tedy ten případ. Hlásili o tom i v rádiu. Spejbl potom pobídl Stevena ať jim řekne to co řekl jemu a Steven spustil: „No, tak my jsem se s Hurvínkem rozhodli, že půjdeme na průzkum..“ „Kdo je Hurvínek?“, chtěl vědět policista. „To je můj syn“, přihlásil se Spejbl a Steven pokračoval: „Šli jsme támhle tím malým lesíkem, kde jsme uspořádali šiškovou válku a...“ „Stevene urychli to!“, řekla Petra nervózně Stevenovi a ten krátce dopověděl příběh. Potom ho policista pobídl, ať je dovede do onoho bunkru. Šli opět lesíkem, ale z nepochopitelných důvodů si policisté novou šiškařdu zahrát nechtěli a tak šli všichni dál. Potom přešli plot s ostnatým drátem a vydali se přes louku. Uprostřed si Helena vzpomněla na tu krávu, ale bylo už pozdě. Kráva si vzpomněla dřív. Konal se tedy toho dne už třetí přespolní běh. Steven, Myky, Helena a Petra už byli natrénovaní a tak doběhli bez újmy, zato policisté měli poslintané

kombinézy a pan Spejbl musel dokonce svůj frak krávkě nechat. Hned jak se všichni vzpamatovali, pokračovali dál. Byli už blízko.

Zatím v bunkru Hurvínek, Jimi a Bára sřežili tašku. Náhle však uslyšeli hlasy. Radostně jim vyběhli i s taškou v rukou naproti. Mysleli, že to jsou policisté s panem Spejblem, ale nebyli to oni. Byli to oni, kdo na chvíli opustili svůj úkryt. Hurvínek to sice včas poznal, ale jeden ze zlodějů ho viděl jak se mihl ve světle jeho baterky a tak se oba za ním a ostatními rozběhli. Jimi běžel jinam než Hurvínek a Bára, aby lupiče zmátl a částečně se mu to povedlo. Jeden z lupičů se vydal za ním. Jimi získal náskok a ztratil se na chvíli zloději v tmavé uličce. Zloděj ho však našel a už to vypadalo že je se vším konec, ale Žeryk Jimiho zachránil a zahnal lupiče štěkotem.

Lupič se rozběhl za svým kumpánem a po malé chvíli ho našel. Navrhl, aby se ztratili, dřív než přijde policie, ale jeho kumpán s tím nesouhlasil. Jsou to přeci jenom nějaké děti se psem a to je snad nezastaví. Zmizí až dostanou zpět svoje vláčky. A opět se jim mihl ve světle baterky nějaký stín. Rozběhli se za ním. V celém bunkru se ozývaly kroky a bylo jisté, že už je tam hodně lidí. Všude se míhala světla baterek, ale nebyla tak silná, aby osvětila i trubku kterou Jimi natáhl přes chodbu zlodějům do cesty a na kterou Hurvínek zloděje úspěšně nalákal. Ti o trubku zakopli, kousek se prolétli vzduchem a přistáli někomu u nohou. Silný hlas k nim promluvil a do očí jim svítilo ostré světlo policejních baterek. „Bedřar a Mastička, docela známá parta. Už vás tady taky docela dlouho hledáme. Ale vůbec by mě nenapadlo, že stojíte za tou loupeží vláček, která se zdála být tak dokonalá“, promluvil k nim velitel policie a pokynul ostatním k jejich zatčení. Hurvínek předal náčelníkovi policie tašku s vláčky a ten ho pochválil za velkou pomoc při zatčení. Hurvínek mu však řekl, že největší uznání si zaslouží Žeryk. Pan Spejbl se ještě otočil ke zlodějům a zeptal se jich: „Proč jste prosím vás kradli zrovna vláčky. To nechápu. Já myslel že dnes se vykrádají spíše banky nebo nějaká zlatnictví, ale hračky?“ Bedřar mu na to odpověděl: „To je tak. Jako malý jsem měl vláčky strašně rád, ale maminka mi nechtěla žádný koupit a tak jsem se na ně musel chodit jen dívat do výlohy. Toužil jsem mít svoji vlastní malou železnici, s přejezdem, nádražím, malým

městem, stromy a vším co k těmto modelům patří, ale nemám na to bohužel peníze. Tak co mi zbývalo“, vysvětlil motiv zločinu hlavní zloděj a policisté ho odvedli. Potom policie až na velitele odešla a odvedla s sebou lupiče i ukradené vláčky. „Tak nakonec jsme to přece jenom vyřešili“, zaradoval se Spejbl. „Jasně tatí“, zaradoval se společně s ním Hurvínek. „Jsme prostě skvělí soukromí detektivové“, konstatovaly myšky. „A na konec bych rád řekl to, co by řekla jedna moje oblíbená seriálová postava“, oznámil Hurvínek kolektivu. „Tak to řekni“, pobídl Hurvínka Jimi. „Jsem rád když plán nakonec klapne, chá“, zaradoval se Hurvínek a Žeryk k tomu nakonec radostně zaštěkal.

Po návratu do Prahy byl Spejbl na předání licence soukromého detektiva, kterou však odmítl, protože mu vyřešení tohoto případu dokonale stačilo. Spejbl si vzal jenom odměnu za pomoc při dopadení zlodějů ze které zaplatil všechny dluhy a ještě mu hodně zbylo. Žeryk však už licenci neodmítl a vzal si ji. Ostatně to stejně vyřešil skoro celé on.

Konec